உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மைவிளக்கம்.

இஃது

யாழ்ப்பாணம்

மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை அணா ௬.

துர்முகி ௵ ஆனி ௴

1896.

கணபதிதுணை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

புரசை ம-ா-ா-ஸ்ரீ அஷ்டாவதானம்
சபாபதிமுதலியார் மாணாக்கரும்
சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ்
தமிழ்ப் பிரதம பண்டிதரும் ஆகிய
திரு. சின்னசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.

மேருவரைச்சிகரமவற்றொன்றனிலத்துற்றதெனுமேலோரேத்துஞ்
சீருலவுதிருநாடுகேதீசமேமுதலாஞ்சிவதலங்க
ளாருமுயர்வமரீழநாடதனிற்புலோலியெனுமம்பதிக்க
ணீருலவுகங்கைகுலம்விளங்கவருநாகப்பர்நெடுந்தவத்தின்.

பயனனைத்துமோருருவாய்ப்பாருலகினுதித்ததெனுப்பண்போர் சாற்றும், நயகுணஞானயமனைத்துமுணர்கதிரைவேற்பிள்ளைநம்பன் பாதாம், புயமலர்கணனவிலுங்கனவினுமேமறவாதுபோற்றுமன் பன், வியனமைந்தபூதிசாதனமணிவார்வேண்டுவனவிழைந்துசெய் வோன்.

உலகனைத்தும்படைத்தளிக்குமொருமுதல்வன்றனையுயிர்களு ணர்ந்திடேற, இலகுசிவக்ஷேத்திராலயமகோற்சவமெனுநூலினிதமை த்து, நிலவவரையாவெழுத்திற்பதித்துநெடுந்தரையினுமெவர்க்கு மீந்தா,னலகில்புகழவன்புரிந்தபேருதவிக்கிணையுளதோவவனிமீதே.

ஷை முதலியார் மாணாக்கரான
வித்துவான்
தி. சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.

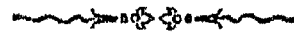
பொன்பூத்தமேருகிரிச்சிகரியினொன்றெனப்புலவோர்புகலாநின்ற
தென்பூத்தகோணவரையொடுதிருக்கேதீசநகர்சிறப்பினோங்கு
மன்பூத்தவீழநன்னாட்டொருபுலோலியின்வேளாண்மரபினோங்கு
மின்பூத்தபுகழினருநாகப்பர்செய்தவத்தின்விளக்கம்போல்வான்.

கன்னிபாகனையன்றிக்கடவுளறியாமனத்தான்கறைகொள்கண் டத், தன்னவன்றனடியாரையவனென்னச்சிந்தைகொளுமார்வம்பூ ண்டோன்,பொன்னிலகுநீற்றின்வயிற்கண்ணின்மணிவயினன்புபொ ருந்தக்கொண்டோ, னென்னையாளுடைக்கதிரைவேற்குமரனபிதா னத்தியவின்வேந்தன்.

எழுத்துமுதலைந்தியலுமிலக்கியமுங்கற்றுணர்ந்திட்டெந்தைமாட்டுப், பழுத்தவன்புமுதிர்ந்தவனையுணர்த்துநூல்பலவாய்ந்தப்பரம்பரன்றன், விழுத்தகுசீர்பாதமலராருயிர்களுணர்ந்துய்வான்விழைந்திஞ்ஞான்று, தழைத்திலகுசிவக்ஷேத்ராலயமகோற்சவவிளக்கந்தனையீந்தானால்.

இந்நூலிற் பிரமாணமாகக்காட்டிய நூல்களாவன:

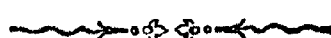

தேவாரம்.
திருவாசகம்.
திருவிசைப்பா.
திருவுந்தியார்.
திருக்களிற்றுப்படியார்.
சிவஞானபோதம்.
சிவஞானசித்தியார்.
உண்மைவிளக்கம்.
சிவப்பிரகாசம்.
திருவருட்பயன்.
போற்றிப்பஃறொடை.
கொடிக்கவி.
நெஞ்சுவிடுதூது.
உண்மைநெறிவிளக்கம்.
சங்கற்பநிராகரணம்.
கந்தபுராணம்.
கூர்மபுராணம்.
காருடபுராணம்.
பெரியபுராணம.
திருவிளையாடற்புராணம்.
காஞ்சிப்புராணம்.
கோயிற்புராணம்.
தணிகைப்புராணம்.
திருவாதவூரடிகள்புராணம்.
திருவானைக்காப்புராணம்.
திருவாலங்காட்டுப்புராணம்.
தணியூர்ப்புராணம்.
அருணகிரிபுராணம்.
திருவிரிஞ்சைப்புராணம்.
உபதேசகாண்டம்.
காசிகாண்டம்.
பிரமோத்தரகாண்டம்.
திருவள்ளுவர்குறள்.
ஔவைக்குறள்.
சூதசங்கிதை.
பிரமகீதை.
பதினோராந்திருமுறை.
சிவதருமோத்தரம்.
சைவசமயநெறி.
திருமந்திரம்.
காரைக்காலம்மையார், திருவிரட்டைமணிமாலை.
ஷை அற்புதத்திருவந்தாதி.
ஷை மூத்ததிருப்பதிகம்.
சிவஞானதீபம்.
ஞானவாசிட்டம்.
பண்டாரமும்மணிக்கோவை.
சதாசிவரூபம்.
அவிரோதவுந்தியார்.
பஞ்சாக்ஷரப்பதிபசுபாசவிளக்கம்
தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.
சிவவாக்கியர்பாடல்.
பிரபுலிங்கலீலை.
நிஷ்டானுபூதி.
சௌந்தரியலகரி.
அருணகிரியந்தாதி.
சித்தாந்தகரணம்.
போதரத்நாகரம்.
வைராக்கியசதகம்.
சசிவர்ணபோதம்.
நந்திவிளக்கம்.
திருவாய்மொழி.
சித்தாந்தசாராவளி.
ஆகமத்திரட்டு.
திருப்போரூர்ச்சந்நிதிமுறை.
இரட்டைப்புலவர்பாடல்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்.

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

பூதலத்தா ருய்யவே போற்றுசிவன் கோயிறலை
மோதருமா வுற்சவத்தி னுண்மைசில—பேதையே
னேற்றவே மாமுகவைம் மாமுகமா தாபரையே
யேற்றுமே நல்லருளோ டெண்.

ஸ்ரீலங்கா யாழ்ப்பாணத் தேமேற் புலோலியிலே
யூரிலங்குஞ் சந்நிதியா முய்யவே—பேரிலங்கக்
கோணும்பா ளன்பாற் குடிகொண்டெம் மாங்கதிரை
வாணுதா நல்லருடாள் வை.

அவையடக்கம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சிவன்றல மிகுமா லயநலோற் சவத்தைத்
　　தேர்ந்திடா திகழ்பவத் துக்கஞ்
சிவன்றல மிகுமா லயர்ந்திடா திடவுட்
　　டைபமோ சிறியதே நூனெய்
சிவன்றல மிகுமா லறிவுளோர் குணநெய்த்
　　தேக்குதோங் கிரித்தளிப் பாரஞ்
சிவன்றல மிகுமா விருத்தலா விகழா
　　செம்பொரு டெளிப்பநற் சீரே.

கட்டளைக் கலிப்பா.

நல்ல யாழ்ப்பாண மேலைப் புலோலியி
　　னுளு மெங்கட் கருட்செய வந்துறை
செல்வ னுகுங் கதிரையில் வேலவன்
　　சீர டித்துணை செய்துணை யாலுல
கல்ல லோட வறிவில னீங்கிதை
　　யேற்றி னேன்குறை யாண்டிட லீங்கிது
மல்கு நந்தா மணிவிளக் காயெழு
　　மாசி லெந்தை யருடீண்டு முண்மையே.

நூல்.

முதலாவது சிவவிளக்கம்.

அருமணிக் கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்திலே, கிறிஸ்து, மகமதியம், யூதம், உலோகாயதம், சௌத்திராந்திகம், யோகசாரம், மாத்மீகம், வைபாடிகம், ஆருகதம, ஆசீவகம், பாட்டம், பிரபாகரம், சூரியவாதம், மிச்சிரவாதம், கருமவாதம், சூனியவாதம், தார்க்கீகம், மீமாஞ்சகம், ஏகான்மவாதம், சத்தப்பிரமவாதம், பாற்கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம, சாங்கியம்,யோகம், பாஞ்சராத்திரம், சாத்தேயம, காபாலிகம், துவிதவாதம், சிவசமவாதம், சைவம், பாசுபதம, மகாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம், பாடாணவாதம், சங்கிராந்தவாதம், அவிகாரவாதம், பரிணாமவாதம், சுத்தசைவம, பேதவாதசைவம், முதலிய அநேக சமயங்கள் இருக்கின்றன.

இவைகள் எல்லாவற்றையுங் கடந்து சிரம்போல நின்றொளிர்வதும், அகச்சமயம் ஆறுக்கும் விரோதமின்றி யவற்றின் முடிவாய் நிற்பதும், வேதாந்தத் தெளிவுண்மைப் பொருளை உணர்த்துவதும், வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த சமயமே யாம்.

சிவப்பிரகாசம்.

புறச்சமயத்தவர்க்கிருளாயகச்சமயத்தொளியாய்ப்
　　புகலளவைக்களவாகிப்பொற்பணிபோலபேதப்
பிறப்பிலதாயிருள்வெளிபோற்பேதமுஞ்சொற்பொருள்போற்
　　பேதாபேதமுமின்றிப்பெருநூல்சொன்ன
அறத்திறனல்விளைவதாயுடலுயிர்கண்ணருக்க
　　னறிவொளிபோற்பிறிவருமத்துவிதமாகுஞ்
சிறப்பினதாய்வேதாந்தத்தெளிவாஞ்சைவ
　　சித்தாந்தத்திறனிங்குத்தெரிக்கலுற்றாம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

ஆறுநெறிக்குமவிரோதபோதமே
தேறுமெய்ஞ்ஞானியென்றுந்தீபற
சித்தாந்தமாகுமென்றுந்தீபற.

அன்றியும் அநாதி பரமார்த்த பரவஸ்துவினாலே சுத்த மாயா வயலிலே திருவருள் என்னும் வித்தையிட்டுச் சிவ கருணாவெள்ளப் பெருக்கால் வளர்க்கப்பட்ட வேதம் என்னும விருட்சத்துக்கு இலை, தளிர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காயாதியன அகமதங்கள் எனவும், உச்சியிற் கனிந்த பெரும்பழப்பொருள் வேதாந்தம் எனவும், அப்பழத்தின் சாரமாய் மாதுரசுவையாயுள்ள தேனாயிருப்பது சைவசித்தாந்தமே எனவும, ஆன்றோர் வற்புறுத்திக் கூறினாராயின், பேரானந்தப் பெருவாழ்வளிக்கும் இஞ்ஞானத்தேனின் பிரபாவத்தை யினைத்தென வியம்பல் எளிதன்றே!

பண்டார மும்மணிக்கோவை.

குடிலையென்னுந்தடவயனுப்ப, ணருள்வித்திட்டுக்கருணைநீர்ப் பாய்ச்சி, வேதமென்னும்பாதபம்வளர்த்தனை, பாதபந்தன்னிற்படு பயன்பலவே-யவற்று, ளிலைகொண்டுவந்தனர்பலரேயிலையொரீஇத், தளிர்கொண்டுவந்தனர்பலரேதளிரொரீஇ, யரும்பொடுமலர்பிஞ் சருங்காயென்றிவை, விரும்பினர்கொண்டுகொண்டுவந்தனர்பலரே, யவ்வாறுறுப்புமிவ்வாறுபயப்ப, வோரும்வேதாந்தமென்றுச்சியிற் பழுத்த, வாராவின்பவருங்கனிபிழிந்து, சாரங்கொண்டசைவ சித்தாந்தத், தேனமுதருந்தினர்சிலரே.

இத்துணை விசேடமுற்ற அதன் கருத்துக ளெல்லாவற்றையும், திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவநாயனார் முதலிய சைவசித்தாந்த சந்தானசாரியர்கள், செந்தமிழ் மொழியிலே திருவுந்தியார் முதலிய பதினன்கு சாத்திரங்களால் தெளிவுறத் திரட்டி விளக்கியருளினர். அவைகள்:-

உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினு போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று. என்பனவாம்.

இவைகளிலே தெரித்துணர்த்துவது சிவ முதலாய திரிபதார்த்த உண்மையேயாம். இதுவே மற்றை யறிவுடையோரானும்,ஞாயம்,சோதனை, பொருத்தாநுபவங்களால் ஆராயப்பட்டு, உண்மையென நிச்சயிக்கப்பட்டதாம். இதைத் தெரிவித்தலே வேதமுதலாய சகல கலைகளினதுங் கருத்ததாகும்.

சிவப்பிரகாசம்.

பலகலையாகம வேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபாசந் தெரித்தல்.

கந்தபுராணம்.

சான்றவ ராய்ந்திடத் தக்க வாம்பொருண்
மூன்றுள மறையெலா மொழிய நின்றன
வான்றமே தார் தொல்பதி யாருயிர்த்தொகை
வான்றிகழ் தளையென வகுப்ப ரன்னவே.

அந்த முப்பொருளையுங் காண்பாம்.

சிவதத்துவ முதற் பிருதிவி தத்துவ மீறாகத் தத்துவ தாத்துவிகமாய் நின்று, அவன், அவள், அதுவெனச் சுட்டியுணரப்படும் உலகமானது, கடம்போற் றோன்றி நின்றழியுங் குணுவயமுடைமையாற் காரியமேயென்று அநுமிக்கப்படும். அது சித்து அசித்து என இருபாற்படும். அவற்றுட் சித்துப் பொருளான ஆன்ம வர்க்கங்கள் தாமே யறியாது ஒருவர் அறிவிக்க அறியுஞ் சிற்றறி வுடைமையானும், அசித்துப் பொருளான தேகாதி மல மாயாகர்ம காரியங்கள் தாமே அசையமாட்டாவாய் ஒருவர் அசைவிக்க அசையுஞ் சடத்துவ முடைமையானும், இவ்விருவகைப் பிரபஞ்சங்களுந் தாமே இயங்கமாட்டாவாம். இவைகளை இயக்கி மகாசங்கார கிருத்திய மியற்றும் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்தத்துவ ஆதியந்தரகித பரவஸ்து ஒன்று வேண்டப்படும்.

சிவஞானபோதம்.

அவனவளதுவெனு மவைமூவினைமையிற்
றோற்றியதிதியே யொடுங்கிமலத்துளதா
மந்தமாதியென்மனார் புலவர்.

சிவதருமோத்தரம்.

ஆக்கைசடந் தனித்தியங்கா தறிவிலையு மின்றியகத்
தாக்கைவிளக் கெனவறியப் படுங்கரண மான்மாவுக்
காக்கைவித மபேதமென வைத்தியக்க மறிவிக்கு
மாக்கைவிதத் ததிபதியே யமலனுயிர்க் கதிபதியே.

திருவள்ளுவர் குறள்.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

அவ்வஸ்துவே பதி, அது அறிவிக்க அறிவதே பசு, அசைவிக்க அசைவதே பாசம் ஆம்.

தணிகைப்புராணம்.

அறிந்துயிர்க் கறிவிப் பதுபதி யறிவித்தா
லறிந்துநிற் பதுபசு வதுசிவத் தடையாமைச்
செறிந்துவையகத் துய்ப்பதா ணவந்திரள் கருவித்
துறந்தமாயை மற்றுணது பஃறிறக் கருமம்.

பதி என்னும் பதத்தை பா - பகுதி (காத்தல்) தி - வினைமுதற் பொருள் விகுதி எனக்கொண்டு காப்பது எனவும், பசு எனனும் பதத்தை பச் - பகுதி (பந்தித்தல்) உ - செயப்படு பொருள் விகுதி எனக்கொண்டு பந்திக்கப்படுவது எனவும், பாசம் என்னும் பதத்தை பச் - பகுதி (பந்தித்தல்) அ - கருவிப்பொருள் விகுதி யெனக் கொண்டு பந்திக்குங்கருவி எனவும் பொருளுரைத்து மூன்றும் அநாதி நித்தியம் என்ப. இககருத்துத் தோன்றவே திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்

அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு மாங்கே
யநாதியெனப் பெற்ற வனுவை—யநாதியே
யாத்த துயரகல வம்பிகையோ டெவ்விடத்துங்
காத்த லவன்கடனே காண். எனக் கூறினார்.

இவைகளுள் பதிவஸ்துவோ ஒன்று மல்ல, இரண்டு மல்ல, ஒன்றிரண்டு மல்ல, உள்ளது மல்ல, இல்லது மல்ல, நலலது மல்ல, தீயது மல்ல, நாமே பிரமம் என அகங்கரிக்கும் பசுஞானமு மல்ல, மற்றைய பாச ஞானமு மல்ல, ஆன்மாவு மல்ல, அதற்கறிவாய் நிற்கும் ஞானமுமல்ல, இவைகளோடு ஆதியந்தமு மின்றி விளங்குவதாம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

ஒன்றன் றிரண்டன் றுளதன் றிலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானன்று—நின்ற
நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று
தலையன் றடியன்று தான்.

அது ஞாதுருஞான ஞேயம் என்னுஞ் சங்கற்பனைகளை விட்டு ஒன்றாயுணருஞ் சிவஞானத்தா னன்றி யேனையவாய

பசுபாச ஞானங்களால் அறியப்படாததாய், உருவம், நாமம் முதலிய கற்பனை கடந்ததாய், அருவமாய் விளங்கினும் சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன்மாக்கள் வழிபட் டுய்ய வேண்டுமென முகிழ்த்த பெருங் கருணையினாலே சகளீகரிக்கும் என்பதும், ஆயிரம் பதினாயிர முதலான நாமங்களைத் தனக்கு வழங்கநிற்கும் என்பதும் ஆப்த வாக்கேயாம்.

பிரமகீதை.

சம்புவினருளாலன்றிமாலு னுஞ்சகலதேவதைகளுமந்த [வாஞ்
வும்பனையுணரோமருள்பெறும்பொருட்டேயோதிய யாவையுமுள
செம்பொருடன்னையருளினாலொழியத்தெரிவினாற்றெரிக்குவராக
நம்புமானுடவர்கையினாற்றமறிவரோநாசியாலொழிய.

சூதசங்கிதை.

மறைமுதறனக்கு நாமரூபங்கள் மருவுதலில்லையே யெனினுங்
குறையற விளங்கு மாயையினாலே கற்பிக்கப்பட்டன வாகு
முறைநயச் சிவன் மாதேவன் முற்பெயர்க ளுருத்திர னாமங்களாகு
மறை பரம்பிரம முதற்பெயர் பரதத்துவ வவிர்வாசகமாமால்.

திருவுந்தியார்.

அகளமா யாரு மறிவரி தப்பொருள்
சகளமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற.

திருவாசகம்.

ஒருநாம மோருருவ மொன்றுமில்லாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதினோராந்திருமுறை.

ஒருபதி னாயிரந் திருநெடு நாமமும்.

அப்பதிப்பொருளுக்கு வேதாகமாந்தங்கள் கற்பிக்கும் நாமரூபங்களோ ஏனைய மதத்தர்கள் கற்பிக்கும் பயனில்லா நாமவடிவங்களைப் போலாது ஒவ்வொன்றும் ஆன்மாக்கட்குக் கடவுட் பிரபாவத்தை விளக்கி உண்மையைக் காட்டுவன வாம். அவற்றுள்ளும் திருநாமங்கள் ஒவ்வோர் தாதுக்களுக்கும் பொருள் கொள்ளப்படும் விசேடமுடைத்து. அத்திருநாமங்களில் மிக விசேடமுடையதும், தானொன்றே நின்று

அப்பதிவஸ்துவி னிலக்கணங்களை அறிவித்து முத்தி கொடுப் பதும், சிவ என்னும் திருநாமமேயாம்.

இதன் பிரபாவத்தை ஆராயப்புகின்

அளவி றந்தது வருள்சிவ சிவசிவ
வகதி றைந்தது வடியிணை சிவசிவ
உளமி றந்துயி ருணர்வொடு பரமற
வொளிரு கின்றது சிவசிவ சிவசிவ

என வருவன அறிவுளார் வாக்காகலான் அதனுண்மை இரு வினையொப்பு மலபரிபாகமுற்ற சிவாநுபவ மகான்களுக்கே யன்றி நம்போல்வார்க்கு விளங்கத் தக்கதன்று. ஆயினும் உண்மைநூன் முகத்தாற் சிறிது கூறுவாம்.

வேதம் நான்கும், வேதாங்கம் ஆறும், மீமாஞ்சை, நியா யம், புராணம், மிருதி என்னும் உபாங்கம் நான்கும் ஆகிய பதி னான்கும் வித்தைகள் எனப்படும். அவைகளுள் வேதமே மேலானது.

கூர்மபுராணம்.

அங்கமா றுமறைநான்குமீமாங்கியமென்றருள்கொழித்துத்
தங்குநீதிநூலொன்றுபுராணமொன்றுதவநெறிந்து
பொங்குதருமநூலொன் றுபுகன்றவீரேழ்விஞ்சையினை
அங்கணுலகின்றவனளித்தானவற்றையுணர்ந்தோரறிவுடையோர்.

சூதசங்கிதை.

எல்லாப்பிரமாணங்களுக்கு மியைமுக்கியமாம் பிரமாணம்
வல்லாருரைக்கும் வேதமே.

அவ்வேதத்தினுள்ளும் சதருத்திரீயம் என்னும் உருத் திரைகாதசனி மேலானது; அதனுள்ளும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமே மேலானது; அதனுள்ளும் சிவ என்னும் இரண்டெழுத்தே மேலானது; ஆகவே, வேத புருடனுக்கு உருத்திரைகாதசனி கண்ணும், பஞ்சாக்கரம் கண்மணியும், சிவ என்பது கட்பார் வையுமாம்.

இச் சிவ என்பது மகாகாரண பஞ்சாட்சரம் எனவும், உருத்திரம் எனவும் பெயர் பெறும்.

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாச விளக்கம்.

பாசமாகிய விரண்டையும் படிறெனத் தள்ளி
நேசமாகிய விரண்டையு நெஞ்சிடை யழுத்திக்
காசநீங்கிய கண்ணென முத்தியைக் காண்பா
யாசைநீங்கிய நிலையிது விதற்கிலை யையம்.

திருவருட்பயன்.

சிவமுதலே யாமாறு சேருமேற் றீரும்
பவமிதுநீ யோர்தும் படி.

பெரியபுராணம்.

அருமறைப்பய னாகிய வுருத்திர மதனை
வருமுறைப்பெரும் பகலு மெல்லியும்வழு வாமே
திருமலர்ப்பொருட் டிருந்தவ னனையவர் சிலநாள்
ஒருமையுய்த்திட வுமையிட மகிழ்ந்தவ ருவந்தார்.

"சிவ என்னும்இத்திருநாமத்தை அன்புடன்உச்சரித்தலி னாலும் கேட்டலினாலும் சமஸ்த பாவங்களும் அரிக்கப்படும்" என்று சிவார்க்கமணிதீபிகை செப்புகின்றது. அன்றியும் இதை உச்சரித்துக் கடவுட் டியானஞ் செய்வோர் ஒரு மாத்திரைக் குள்ளே அவரது திருவருளைப் பெற்றுச் சிவகதி யடைவார்கள்.

தேவாரம்.

சாத்திரம்பலபேசுஞ்சழக்கர்காள்
கோத்திரமுங்குலமுங்கொண்டென்செய்வீர்
பாத்திரஞ்சிவமென்றுபணிதிரேன்
மாத்திரைக்குளருளுமாற்பேறரே.

திருமந்திரம்.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே.

இவ்வுருத்திர மந்திரத்தையே சோணாட்டுத் திருத்தலையூர்த் தூய வேதியகுலத் தோன்றலான ஸ்ரீபசுபதிநாயனார் அவர்கள் செந்தாமரைத் தடாகத்திற் கழுத்தளவு நீர்க்குள் நின்று அகோராத்திரஞ்செபித்தமையாலன்றோஉருத்திரபசுபதி (நாயனார்) என்னுங் காரணத் திருநாமத்தையும் பெற்றதோடு

சிவசாலோக்கிய மடைந்து, திருவடிக்கீழற் கருகிருக்கும் சிவ சாமீப்பிய முத்தியையும் அடைந்தார்.

பெரியபுராணம்.

நீடுமென்பினி லுருத்திர மோதிய நிலையா
லாடுசேவடி யருகுற வணைந்தன ரவர்க்குப்
பாடுபெற்றசீ ருருத்திர பசுபதி யாராங்
கூடுநாமமு நிகழ்ந்தது குவலயம் போற்ற.

இன்னும் இவ்வுலகத்தார் முத்தியடைதற்கு ஆசைகொள்ளும்பொருட்டு இந்தச் சிவ என்னுந் திருநாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு, அவதரித்தமையா லன்றோ காரணச் சிறப்புப் பெயரோடு சிவஞானமுத்தியையும் பெற்றார் சிவவாக்கியர்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

தேவர்தொழும் வாதவூர்த் தேவே யென்பேன்
  திருமூலத் தேவேயிச் சகத்தோர் முத்திக்
காவலுறச் சிவவென்வாக் குடனே வந்த
  வரசேசும் மாவிருந்துன் னருளைச் சாரப்
பூவுலகில் வளரருணை கிரியே மற்றைப்
  புண்ணியர்கா ளோவென்பேன்.

சிவ என்னும் இஃதை சி, வ எனத் தனித்தனி பிரித்து (மகாரத்திலே மலமும், நகாரத்திலே திரோதசத்தியும், யகாரத்திலே ஆன்மாவும் நிற்றல்போல) சிகாரத்திலே பதியும் வகாரத்திலே அருளும் நின்றடங்கலால், சிகாரம்: பதியக்ஷரம் எனவும், மகாமனுவெனவும், பெருவெழுத்து எனவும், பேசா எழுத்து எனவும்; வகாரம்: பரையக்ஷரம் எனவும், பிஞ்செழுத்துஎனவும்,பேசும்எழுத்துஎனவும பெயர்பெறும். இவை யிரண்டும் சூரியனும ஒளியும்போல நிற்கும்.

கோடிக்கவி.

பிஞ்செழுத்து மேலைப் பெருவெழுத்து—நெஞ்சழுத்திப்
பேசு மெழுத்துடனே பேசா வெழுத்தினையும்.........

திருமந்திரம்.

நாயோட்டு மந்திர நான்மறை வேதம்
நாயோட்டு மந்திர நாதாந்த சோதி
நாயோட்டு மந்திர நாதனி ருப்பிட
நாயோட்டு மந்திர நாமறி யோமே.

பஞ்சாட்சரப் பதிபசுபாச விளக்கம்.

பானுவாமிறையெழுத்து அதனொளிபரையெழுத்து

இவ்விரண் டக்ஷரங்களுள்

பதியெழுத்தாகிய சிகாரம்: அருமையான தேயுதத்துவமாய், ரூபவிடயமாய், செந்நிறத்ததாய், அக்கினிமயமாய், (தன்னிடத்திற் பொருந்தின ஆன்மாக்கட்குச் சங்கற்ப விடுதிநிலைபெற்றுத் திடமானத்திற் சர்வார்த்த ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும்) வித்தியாகலையாய், அகோரமுகமாய், (இச்சா ஞானக் கிரியையை விளக்கும் திரிநேத்திரங்களோடு கூடிய ஓர் திருமுகமுடைத்தான)மூர்த்திசாதாக்கியமாய், உருத்திர வடிவமாய், பாச சங்காரத்தைத் தருகின்ற ஞானசூரியப் பிரகாசமாய் இருக்கும் என்ப.

பரையெழுத்தாகிய வகாரம்: வாயு தத்துவமாய், பரிச விடயமாய், புகைநிறத்ததாய், காற்றுமயமாய், (தன்னிடத்திற் பொருந்தின ஆன்மாக்கட்குச் சர்வார்த்தஞானப் பிரகாசத்தால் இராகத்துவேஷமின்றி யிருத்துவிப்பதாகிய) சாந்தி கலையாய், தற்புருடமுகமாய் (கலைகளுக் கப்பாற்பட்டதும் ஸ்தம்பாகாரமான லிங்கமாகி விளங்குவதும் கோடிசூரியப் பிரகாசமாகி யிருப்பதும் சோதியினூடே அந்தர்க்கதமூர்த்தியா யுள்ளதும் ஆன) அமூர்த்தி சாதாக்கியமாய், மாகேசுர ரூபமாய், திரோபவத்தைத் தருகின்ற சத்தி வடிவமா யிருக்கும் என்ப.

"இவ்விரு அக்ஷரங்களையுஞ் சேர்த்து மெய்யன்புடனே மனத்தில் சதா தியானிப்பவர்கள் பிறவாமுத்தி யடைவார்கள்; செபிப்போர் இஷ்ட சித்தியை யடைவார்கள்." என்று பரம கருணாநிதியாகிய சிவபெருமானே உலக மாதாவாகிய தேவியார்க் குபதேசித்தருளினார் எனின், அதன் பெருமையினைத்தென்று அறிவாராக.

நிஷ்டாநுபூதி.

விதிசேர்பஞ்சாட்சரந்தன்னைவிளங்கவுரைத்தோமேலியம்பல்
பதியின்மனுவாமதையுளத்திற்பதித்தோர்பரமபதமடைவார்
கதிசேர்செபமுநீங்காதோர்கருதும்பலனேயடைவரென
மதிசேர்சடையெம்மண்ணலுமைமகிழவுரைத்தான்வாய்மலர்ந்தே.

இத்துணை விசேடமுற்ற ஶிவ (சிவ) என்னுஞ் சம்ஸ்கிருத பதமே தமிழில்' சிவன் என்றாயிற்று. அதன் சூக்குமப் பொருளிருக்க வெளிப்படையான பொருளை யொருவாறு காட்டுவாம்.

ஶிவ (சிவ) என்னும் பதத்தில் ஶி என்னுந்தாது "கிடத்தல்" எனவும், ஶீ என நின்று "மெலிவித்தல், கூருவித்தல்," எனவும் பொருடரலானும், ஶிவ என்னும் பதம் மங்கலமெனப் பொருள் கொடுத்தலானும், எழுத்து நிலைமாறலால் வந்த வஶி (வசி) எனும் பதம் காந்தி எனப் பொருடரலானும், தோன்றும் பொருள்களாவன:-

(க) சாதுக்களுடைய மனந் தப்பாற் கிடக்கப்படுபவர்.

(உ) மகா சங்காரகாலத்து உலகமெல்லாந் தம்மிடத்து ஒடுங்கிக் கிடக்கப்படுபவர்.

(ந) சாதுக்களுடைய மனசிலே தங்கியிருப்பவர்.

(ச) பாச சத்தியை மெலிவித்துச் சிற்சத்தியைக் கூருவித்தலையுடையவர்.

(ரு) பரமானந்த ரூபியாய் நிர்விகாரியா யிருப்பவர்.

(சு) சுகத்தோடு கூடினவர்.

(எ) சுகங்களைக் கொடுப்பவர்.

(அ) காந்தியை யுடையவர்.

(கூ) அநாதியேயுள்ள முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலாகிய சிவத்துவமுடையவர்.

(க0) சிவத்துவம் என்னும் அதிசுத்தமுடையவர்.

எனப் பொருள்விரிக்கப்பட்டு இவைகளானே, தியானிக்கப்படுபவர் எனப் பொருள்படும் தியாதா, மேலான வியாபியாயுள்ளவர் எ-ம். பரப்பிரமம், சிரேட்டர் எ-ம். பரமன்-முன்னோன், எக்காலத்தும் நிலைத்திருப்பவர் - ஆதாரமா யிருப்பவர் எ-ம். தாணு, விரும்பப்படுபவர் எ-ம். நம்பன், பிரகாசமுடையவர்-மகிழ்ச்சியுடையவர் எ-ம். தேவன், தேவர்களுட்சிரேட்டர் எ-ம். மாதேவன், என்று முள்ளவர் எ-ம். நித்தன், ஆன்மாவுக்கு மேலாயிருப்பவர் - ஆன்மாக்களிடத்திற் பிரியமுள்ளவர்-அது என்னும் மேலான பொருளாயிருப்பவர் எ-ம். தற்பரன், மகிழ்

ச்சி யுடையவர் எ-ம். நந்தி, பற்றுக்கோடில்லாதவர் எ-ம். நிராலம்பன், ஒளிவடிவாயுள்ளவர் எ-ம். சோதி, அறிவுருவாயுள்ளவர் எ-ம். ஞானமூர்த்தி, அன்பர் இருதயத்தில் வசிப்பவர் எ-ம். நாராயணன், அழிவில்லாதவர் எ-ம். அச்சுதன், எங்குந்தங்குதலையுடையவர் எ-ம். இறையோன், சுகத்தைச் செய்கிறவர் எ-ம். சங்கரன், பரைக்குநாயகர்-பராசத்திக்கு மேலானவர் எ-ம். பராபரன், எல்லாவற்றையும் அழிப்பவர்-மலநாசஞ்செய்பவர் எ-ம். அரன், தலைக்கோலத்தையுடையவர்-சங்காரகர்த்தர் எ-ம். பிஞ்சகன், சங்காரகர்த்தர்-திருவாணி எ-ம். நக்கன், நோய் இல்லாதவர் எ-ம். நிராமயன், வீரத்தன்மை யுடையவர் எ-ம். உக்கிரன், மூவுலகும் பயப்படுந் தன்மை யுடையவர் எ-ம். பீமன், பசுக்களைச்சம்சார பந்தத்தி னின்றுங் காப்பவர்-ஆன்மாக்களுக்கு நாயகர் எ-ம். பசுபதி, எப்பொழுதும் நன்மையைச் செய்பவர் எ-ம். சதாசிவன், எல்லாவற்றையுந் தோற்றுவிப்பவர் எ-ம். பவன், ஒன்று யுள்ளவர் எ-ம். ஏகன், மலமில்லாதவர் எ-ம். நிருமலன் - அமலன், உபகாரகர் எ-ம். பிரான், முடிவில்லாதவர் எ-ம். அனந்தன், முதல்வர் எ-ம். ஆதி, தானே யுண்டானவர் எ-ம். சுயம்பு, பரமானந்த ரூபி - சுகத்தை யுண்டாக்குகிறவர் எ-ம். சம்பு, மூவுலகிற்குந் தாய் - முக்கண்களை யுடையவர் எ-ம். திரியம்பகன், ஒளியையுடையவர் எ-ம். பர்க்கன், எல்லா முடையவர் எ-ம். சாமி, ஐசுவரிய முடையவர் எ-ம். ஈசானன், மேலாய ஐசுவரிய முடையவர் எ-ம். மகேச்சுரன், யமனுக்கும் முடிவைச் செய்பவர் எ-ம். காலகாலன், சத்துருக்களை அழச் செய்கிறவர் - சம்சார ரோகத்தை யொழிப்பவர் எ-ம். உருத்திரன், அறுகுணங்களை யுடையவர் எ-ம். பகவன், எண் குணங்களை யுடையவர் எ-ம். எண்குணன், அருட் கொடையை யுடையவர் எ-ம். வரதன், மேலான தேவன்-இடப்பாகத்திற் றேவியை யுடையவர் எ-ம். வாமதேவன், உமையோடுகூடி அழகு செய்கிறவர் எ-ம். சோமசுந்தரன், வேதங்களுக்குத் தலைவர் எ-ம். வேதியன் - மறைமுதலி, மேனோக்குங் கண்ணை யுடையவர் எ-ம். விருபாக்கன், என்னும் இன்னோரன்ன அளவிலாத் திருநாமங்களும் அவ்வவைகளின் காரணங்களுந் திருவருட் செயலாதியனவும் பெறப்படும்.

ஆகவே, சிவன் என்னுந் திருநாமம் ஒன்றே மேற்கூறிய வாறே பொருள்பட்டு அப்பதியின் உரு, குணம், குறி, செயல் ஆதியனவற்றைக் கருதுமாறு விசிட்டமாய் நிற்றலால் அஃது, மறுமத வெறுமொழிகள்போ லாகாது, தன்னை நினைத்தல் கேட்டல் செய்தவழி உண்மையை விளக்கிச் சிவசாயுச்சிய முத்தியைக் கொடுக்க வல்லதாய்ப் பதியைக் குறிப்பிக்குந் திருநாமமாயிற்று.

ஆகலால், அநாதிமலமுத்தராய், நித்தியானந்தராய், நித்தியராய், சாந்தராய், சர்வதோமுகராய், சர்வஞ்ஞராய், சர்வாநுக்கிரகாகராய், சர்வ கர்த்தாவாய், சர்வ வியாபகராய், அசலராய், சுவதந்திர முடையராய், அதிசூக்குமராய், சுவ பரப்பிரகாசராய், சின்மாத்திர மூர்த்தியாய், அதுலராய், நிருபாதிகராய், அதிமகானாய், அதிபரமாய்த பதியா யுள்ள வர் சிவனே யாம்.

அவர் அநாதி மலபெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்கள் தம்மை யறிந்து வழிபட்டுய்யு நிமித்தத்தானே அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னு முத்திறத் திருமேனி கொண்டருளினர்.

சிவஞானசித்தியார்.

உருமேனிதரித்துக்கொண்ட தென்றலுமுருவிறந்த
வருமேனியதுவுங்கண்டோ மருவுருவானபோது
திருமேனியுபயம்பெற்றேஞ் செப்பியமூன்றுநந்தங்
கருமேனிகழிக்கவந்த கருணையின்வடிவுதானே.

சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் என்னும் நவ வடிவங்களே யன்றி, ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தையூட்டவும், யோகமுத்தி யுதவவும், வினைகளை யழிக்கவும் கொண்டருளிய மூர்த்தங்களாகிய சந்திரசேகரர் முதலாய இருபத்தைந்து வடிவங்களும், விநாயகர் வைரவர் வீரபத்திரர் சுப்பிரமணியர் என்னுந் திருமூர்த்தங்களும், முன்றயே சதாசிவ மாகேசுர வடிவங்களினின்றுந் தோற்றலால் அவற்றின் அடங்குவர். அடங்கவே விநாயகர் வைரவர் வீரபத்திரர் சுப்பிரமணியர் என்னு மூர்த்தங்களும், மாணிக்க ரத்தினத்தையும், அதனொளியையும், அக்

கினியையும் அதனது (சுடுதல் அடுதல் உருக்குதல் விளக்குதல் முதலிய பலவகைப்பட்டு விளங்கும்) சத்தி யொன்றனையும், மரத்தையும் அதனது வயிரத்தையும் போன்று சிவபெருமானின் வேறுகாராக அவர்களும் சிவன்எனப்படுவர்.

கந்தபுராணம்.

ஒன்று யிருதிறமா யோரைந்தா யையைந்தா
யன்று தியின்மீட்டு மைந்தா யளப்பிலவாய்
நின்றாய் சிவனேயிந் நீர்மையெலாந் நீங்ககற்றி
நன்று விகட்கு நலம்புரிதற் கேயன்றே.

சிவஞானசித்தியார்.

ஒருவனேயிராவணனுதிபாவகமுற்றும்போலத்
தருவனிவ்வுருவமெல்லாந்தன்மையுந்திரியானாகும்
வரும்வடிவெல்லாஞ்சத்திசத்திதான்மரமுங்காழ்ப்பு
மிருமையும்போலமன்னிச்சிவத்திறேனடியைந்துநிற்கும்.

இன்னும், சிவபெருமான் ஒருவரே எங்கும் என்னும் அகண்டசபைக்கு அநாதி மூலகாரண பரமனான புருடனாயிருத்தலால் சபாபதி எனவும், மகாமகிமை பொருந்திய திருவருளம்சமாயிருத்தலால் மாதேவி எனவும், சத்தகோடி தத்துவகூட்ட விருத்திகளுக்கெல்லாங் காரணமாய், பரமமய புருடத்துவ பதியாயிருத்தலாற் கணபதிஎனவும், சுயம்பிரகாசமாயிருத்தலாற் சுப்பிரமணியர் எனவும், மாட்சிமைபொருந்திய சர்வசத்தி வியாப்தியாயிருத்தலால் விட்டுணு எனவும், பெயர்பெற்று உண்மைவிளங்க நிற்பார்என்ப.

சிவபெருமான் வடிவங்கொள்வது சுத்த தத்துவங்களிலானமையால், அவர் வடிவங்கள் தோல், இரத்தம், மாமிசம் முதலியனவற்றால் ஆக்கப்பட்ட நமது அசுத்த தேகத்தைப் போன்றனவல்ல. அவை, விசுத்தமாய் ஞானரூபமாகிய சத்தி வடிவெனப்படும்.

சிவஞானசித்தியார்.

காயமோமாயையன்றுகாண்பதுசத்திதன்னால்.
சத்திதன்வடிவேதென்னிற்றடையிலாஞானமாகும்.

சிவபெருமான் விட்டுணுமுதலினோர்போற் பேதித்து நிற்காது, திருவருட்சத்தியாராகிய உமாதேவியார் எவ்வெவ்

வண்ணமாவரோ அவ்வவ்வண்ணமாக அபேதமாய் நிற்பர். ஆகலின், அவர்வடிவொன்றே யென்பது உண்மையாம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினு நின்றாற்போ
லந்நிற மண்ணு மம்பிகையுஞ்—செந்நிறத்த
ளெந்நிறத்த ளாயிருப்ப ளெங்கள் சிவபதியு
மந்நிறத்த னாயிருப்ப னங்கு.

சௌந்தரியலகரி.

இருசுடர்மூலத்துணைச்சிவன்வடிவுநீயதனையானுநவமாக நினைவேன், உருவுநிறைதன்னிலளவொத்தபரமானந்தமுடையபரனொடு பரையுமாய், மருவுமினிதாமுங்கள்கூட்டமதுசேடமுமறுத்ததனையுடையதுவுமா, யருகிலிருவர்க்குமொருபொதுவாகிநிற்குங்கொலமிவற்றஞானமுதலே.

இவ்வுண்மை அவ்வவர் நாமங்களாலும் பெரும்பான்மையும் அறியப்படும். எங்ஙனமெனின், விட்டுணுவினது "கண்ணன்" முதலாய ஆண்பாற் பெயர்களுக்கு "கண்ணி" முதலாய பெண்பாற் பெயர்கள் இலக்குமிக்கும், பிரமனது "எண்கணன்" முதலாய ஆண்பாற் பெயர்களுக்கு "எண்கணி" முதலாய பெண்பாற்பெயர்கள் சரஸ்வதிக்கும், இவரல்லாதமற்றையோர்க்கும் இல்லாமையானும், பரசிவற்கும் பரசிவைக்கும், அவ்வழுவுறாது சங்கரன்-சங்கரி, இறைவன்-இறைவி, சம்பு-சாம்பவி, மகேஸ்வரன் - மகேஸ்வரி, புராதனன் - புராதனி, மாதேவன் - மாதேவி, நாராயணன் - நாராயணி, உருத்திரன்-உருத்திராணி, கங்காளன் - கங்காளி, விமலன்-விமலை, பகவன்-பகவதி, பரன்-பரை, பராபரன்-பராபரை, காரணன்-காரணி, திரியம்பகன்-திரியம்பகி, ஆரணன்-ஆரணி, நித்தன்-நித்தியை, தேவன் - தேவி, ஐயன்-ஐயை, பூரணன்-பூரணி, ஆனந்தன் - ஆனந்தி எனப் பெரும்பாலுஞ் சொற்பொருளொத்தனவாய திருநாமங்கள் உண்மையானும் உணர்க. ஆகவே, அவர்களிருவருமே அபேத நிலையுடையராய்த் தியானிக்கப்படத் தக்கவர் என்பது போந்தவாறு காண்க.

அருணகிரியந்தாதி.

அல்லதொரு தெய்வ மறியே னறிந்தாலு
நல்லதென்று நெஞ்சத்தி னாடேன்யான்—சொல்லரிய

வண்ணா மலைமேவு மண்ணலையு மண்ணலிடத்
துண்ணா முலையாளை யும்.

இதனாற்றான் அரன், என்னும் ஆண்பாற் பெயர்க்கு அரி, என்பது பெண்பாற் பெயரெனப் பொருத்திக் காட்டி, சிவ பெருமானுக்கு விட்டுணுவும் ஓர் சத்தியாம் என்னும் உண்மை நூன்மொழியைப் பெரியோர் பிரகாசப் படுத்துப.

தேவாரம்.

எரியலா லுருவமில்லை யேறலா லேற லில்லைக்
கரியலாற் போர்வை யில்லைக் காண்டகு சோதியார்க்குப்
பிரிவிலா வமரர்கூடிப் பெருந்தகைப் பிரானென் றேத்தும்
அரியலாற் றேவியில்லை யையனை யாற னார்க்கே.

கந்தபுராணம்.

நால்வ கைப்பட நண்ணிய சத்தியுள்
மாலு மாதலின் மற்றது காட்டுவா
னால கண்டத்த னச்சுத னச்சுறுங்
கோல மெய்திக் குறுகின னவ்விடை.

இரட்டைப்புலவர்.

வருக்கைத் தடம்பொழி லாமாதை யையர்க்கு மாசொன்றில்லா
முருக்கொத் தமேனி யழகிய நாதர்க்கு மூச்சரவத்
திருக்கைக் கமல வரனார்க் கரிதிருத் தேவியன்றேல்
அரிக்குப் பொருளுரை யீர்கெடு வீர்நும் மறிவின்மையே.

சிவபெருமான் பாலசந்திரன், கங்கை, கொன்றை முத லியன விளங்குஞ் செஞ்சடா முடியையும், ஐந்து திருமுகங் களையும், பத்துத் திருக்கரங்களையும், திரிநேத்திரங்களையும், ஏக தேகத்தையும், இரு திருவடிகளையும் உடையராய்; சூலம், மான், மழு, வாள், அக்கினி, வச்சிரம், தமருகம், நாகம், பாசம், அங்குசம், கண்டாமணி, நீலோற்பலம், பரிவட்டம், மாதுளம் பழம், மாத்திரைக்கோல் ஆதியனவற்றைத் தரித்தவராய்; வரதாபயமுடையராய்; தெளிபளிங்கு வடிவினராய் இருப்பர். அவர்க்கு வாகனம் இடபமாம்.

பரப்பிரம பரவஸ்துவாகிய சிவபெருமான் இவற்றைக் கொண்டமை தம்பயன் கருதியன்று. எற்றுக்கெனின், ஆன்மாக் கள் அஞ்ஞான மேலீட்டானே நாமே பிரமம் என அகங்கரித்

தாழாது உண்மையை யறிந்து தம்மையே பதியெனக் கண்டு, சார்ந்துய்யக்கொண்ட பெருங்கருணைத் திறனேயாம்.

கந்தபுராணம்.

ஆதலாற்றனைவியப்பதற்கன்றவையணித
லீதலாதொருதிறமுளதியாவருமெவர்க்கு
நாதனேயிவனென்றுதன்பாங்கரேநண்ணித்
தீதெலாமொரீஇமுத்திபெற்றுய்ந்திடுஞ்செயலே.

சிவஞானசித்தியார்.

தனக்கொன்றின்றி
யருளுரு வுயிருக்கென்றே யாக்குவ னசிந்தனன்றே.

இங்ஙனமாகவும் உண்மையறியா அதிபாதகர்கள் சிலர் நுங்கடவுளாகிய சிவன் ரூபியெனின் யாவர்க்குங் காணப்படல்வேண்டும்; அன்றியும் அவ்வுருவை யாக்கற்கொருவரும் வேண்டும்; அவ்வாறாக்குவார் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொருவர் வேண்டப்பட்டு அநவத்தா தோஷம் எய்தலால், உருவமுடையர் என்பதும், அவ்வுருவத்திலே சந்திரன் பாம்பு முதலாயினவற்றைச் சுமந்தார் என்பதும், இரத்தினுபரண முதலியவற்றை யணியாது ஈனர்போலக் கபாலம் புலித்தோலாதியவற்றை அணிந்தார் என்பதும், கொலைத்தொழிலாளர்போலக் கரங்களிலே யாவர்க்கும் அச்சம் விளைக்கும் சூலம் வாள் கோடரி அக்கினியாதிய ஏந்துகின்றார் என்பதும், பதி இலக்கணத்துக்கு மாறன்றோ? என வாயில்வந்தன வந்தனபேசியொழிவா ராயினர். ஆகலால் அவைகளி னுண்மையை இயன்றவாறு புகட்டுவாம்.

சிவபெருமானே பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நாற்பூதங்களுக்கும் முதலாய ஆகாயத்திற்கு மேலவர்; அதற்கும் ஏதுவாய் நிற்கும் பிரகிருதி மாயைக்கும் மேலாயிருப்பவர்; அப்பிரகிருதிக்கும் ஆதாரமான கலாரூபமா யுள்ளவர்; அதற்குக் காரணமான அசுத்த மாயைக்குங் கடந்த சுத்த வித்தைக்கும் அதீதமான விந்து தத்துவத்திலிருப்பவர். அதற்கும் அப்பாற்பட்ட சதாசிவாதீதமான பராசத்திக் காதாரமாய்ப் பரசிவனுமாயிருப்பவர்; அன்றியும் எண்ணல் எடுத்

தல் முதலிய அளவைகளுக்கும், பிரத்தியக்ஷம் அநுமானம் ஆகமம் என்னு மேலளவைக்கும் மிக்க தனியளவுங் கடந்து எல்லைப்படுத்தற் கரியவர்; தற்போத வழியால் அறியப்படாத வர்; அவர் அருவமுமாகுவர் உருவமுமாகுவர் அருவுருவமு மாகுவர்; அவை கடந்த அகண்டாகாரமுமாகுவர்; காரியமு மாகுவர் காரணமுமாகுவர். ஆகலால், அவரது வடிவமாதிய வற்றை இத்தன்மையன, இங்கிறத்தன, இவ்வண்ணமுடை யன, என்று எழுதியுங் காட்டல் கூடாவாம்.

நெஞ்சுவிடுதூது.

வெளியில் வெளியில் வெளியன் வெளியி
லொளியி லொளியி லொளியன் - ஒளியி
லளியி லளியி லளிய னளியி
லளவி லளவி லளவ - னளவிறந்து
நின்ற னனைத்து நிறைந்தா னினைப்பவர்பாற் ·
சென்றான் றெரியத் தெரியாதான் - றெரியா
வருவா னுருவா னருவுருவு மில்லான்.........

கந்தபுராணம்.

அருவு மாகுவ னுருவமு மாகுவ னருவு
முருவு மில்லதோர் தன்மையு மாகுவ னூழின்
கரும மாகுவ னிமித்தமு மாகுவன் கண்டாய்
பரம னுடலே யாவரே பகர்ந்திடற் பாலார்.

தேவாரம்.

"அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா லிப்படிய னிங்கிறத்த னிவ்வண்ணத்த, னிவனிறைவனென்றெழுதிக்காட்டொணாதே."

ஆயினும் மேற்கூறியவாறே உண்மை நூல்கள் அவர்க்கு நானாவித வடிவங்களைக் கற்பியாநிற்கும். அவைகளை நோக்கு மிடத்துச் சில விடங்களிலே பரசிவம் அளவில்லாத பல கோடி திருவடிகள், முடிகள், புயங்கள், நேத்திரங்கள், முக ங்கள், ஏனையுறுப்புகள் முதலானவற்றை உடையர் எனவும் மொழியாநிற்கும்.

திருவிசைப்பா.

எண்ணில்பல்கோடி சேவடிமுடிக ளெண்ணில் பல்கோடிதிண் டோள்க, ளெண்ணில்பல்கோடி திருவுருநாம மேர்கொண்முக் கண்

முகமியல்பு, மெண்ணில்பல்கோடி யெல்லைக்கப்பாலாய் மின்நைஞ் ஞூற்றந் தணரேத்து, மெண்ணில்பல்கோடி குணத்த ரோர்வீழி யிவர் நம்மை யாளுடையாரே.

சிலவிடங்களிலே சிவபெருமான் ஸ்ரீபாதத்திலே நகார மும், திருவுந்தியிலே மகாரமும், திருத்தோளிலே சிகாரமும், திருமுகத்திலே வகாரமும், திருமுடியிலே யகாரமுமாக தூல பஞ்சாக்ஷரமும்; டமருகந் தாங்குந் திருக்கரத்திலே சிகார மும், வீசுந் திருக்கரத்திலே வகாரமும், அபயதிருக்கரத் திலே யகாரமும், அக்கினியேந்துந் திருக்கரத்திலே நகார மும், முயலகனை யூன்றிய ஸ்ரீபாதத்திலே மகாரமுமாக சூக் கும பஞ்சாக்ஷரமும்; இம்முறையே பொருந்த வடிவுகொண்டு அனவரத திருத்தாண்டவஞ் செய்தருளுவர் எனவுங் கூறு நிற்கும்.

உண்மை விளக்கம்.

ஆடும்படி கேணல் லம்பலத்தா னையனே
நாடுந் திருவடியி லேநகரங்—கூடு
மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகருமுகம் வாமுடியப் பார்.

சேர்க்குந் துடிசிகரஞ் சிக்கனவா வீசுகர
மார்க்கும் யகர மபயகரம்—பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகனார்
தங்கு மகரமது தான்.

இவைகளேயன்றி ஈசானயநம என்பதற்கு "தேவர் மானு டர்முதலாய சராசர தோற்றங்களி னுள்ளும் புறம்பு நிறைந்து அவ்வவைகளின் கன்மானுசாரப்படிஆட்டுவித்தாளும் மகைஸ் வரியத்தை யுடையவரே நமஸ்காரம்"எனவும், தற்புருடாயநம என்பதற்கு "எல்லா அண்டங்களினு முள்ள ஆன்மாக்கள் காரணமாகப் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் நடாத்தி அவைகட் கதிகாரியாய், அதுவென்னும் பொருளா யிருக்கின்ற விராட் புருடரே நமஸ்காரம்" எனவும், அகோராயநம என்பதற்கு "மகாசங்கார காலத்தில் அகோர ரூபராய் எல்லாவற் றையும் அழித்தருள்பவரே நமஸ்காரம்" எனவும், வாம தேவாயநம என்பதற்கு "எல்லாவற்றையுந் தம்மிடத்தே

யொடுக்கிப் பின்னர்த் தோற்றுவிக்கும் பராபர பரப்பிரகாசா னந்தரே நமஸ்காரம்" எனவும், சத்தியோசாதாயநம என்பதற்கு "சத்ரூபசத்தி சித்ரூபசத்தி ஆனந்தரூபசத்தி யென்னும் இம்மூன்றும் மகாகாரணதேக மாதலின் சச்சிதானந்த வஸ்துவா யிருப்பவரே நமஸ்காரம்" எனவும் ஒருவாறு கருத்துரைத்து இம்மந்திரங்கள் பிரதமசிருட்டியாய், ஏனைய மந்திரங்களுள் விசேடமாய், ஆன்மாக்கட் கறிந்தருள் செய்யுங் குணமாய், மகாகாரண வடிவாயு மிருத்தலாற் பஞ்சப்பிரம மந்திரம் எனப்படும் இவைகளே அவர்க்கு வடிவமெனவுங் கூறுநிற்கும்.

சிவஞானசித்தியார்.

மந்திர மதனிற்பஞ்ச மந்திரம் வடிவமாகத்
தந்திரஞ் சொன்னவாறிங் கென்னெனிற் சாற்றக்கேணீ
முந்திய தோற்றத்தாலு மந்திர மூலத்தாலு
மந்தமில் சத்தியாதிக் கிசைத்தலு மாகுமன்றே.

சிலவிடங்களிலே அவர்க்கு அக்கினியே சிரம், வேதங்களே வாய்கள், சந்திர சூரியர்களே கண்கள், திக்குகளே செவிகள், வாயுவே பிராணன், ஏனையவைகளே இருதயம் எனவுஞ் சொல்லப்படும்.

பிரமகீதை.

அங்கிதலை வாய்விவித மானமறை பானு
திங்கள்விழி யெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு
தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முந்தா
னிங்கவனி சங்கர னிருக்கும்வடி வீதால்.

சிலவிடங்களிலே தாத்துவிக சூக்கும புவனோற்பத்தியான தேகப் பிரபஞ்சமே உபசார தூலசரீர மாகவும், தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் முதலிய யோனிகளின் தூலசரீரங்களே புற அவயவங்களாகவும், ஆரணி செனனி ரோதயித்திரி என்னுஞ் சத்திகளின் கலைகளே புறக்கரணங்களாகவும், சமனுகலையின் உபாதியுற்ற இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்பவைகளே உட்கரண மாகவும், உன்மனை அல்லது அநிருபாதியுற்ற பராசத்தியே பரதேகமாகவும் கொண்டருளி ஆன்மாக்கட்குப் புத்தி

முத்திக ளுண்டாகும் பொருட்டு பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் செய்யா நிற்பர்.

சிவஞானசித்தியார்.

உலகமே யுருவமாக யோனிக ளுறுப்பதாக
விலகுபே ரிச்சாஞானக் கிரியையுட் கரணமாக
வலகிலா வுயிர்கட்கெல்லா மிருபய னுகவைந்து
நலமிகு தொழில்களோடு நாடக நடிப்பனுதன்.

சில விடங்களிலே, சிவபெருமான் நித்தியராய் இடைவிடாது எங்கும் வியாபித்துப் பிரியாதிருத்தலாலும், சேதனு சேதனப் பிரபஞ்சங்கள் அனைத்துக்கும் பிரேரகராய் நிற்றலாலும், அவர்க்கு சாந்தியாதீதகலை சாந்திகலை வித்தியாகலை பிரதிட்டாகலை நிவிர்த்திகலை என்னும் ஐந்தையும் முடிகளாகவும், சாந்தி முதலிய நான்கு கலைகளையு மார்பமாகவும் வித்தியாகலை முதலிய மூன்றையும் உந்தியாகவும், நிவிர்த்தி கலையைப் பாதமாகவும், அக்ஷரங்களைத் தோலாகவும், புவனங்களை உரோமங்களாகவும், மந்திரங்களை இரத்தமாகவும், பதங்களைத் தசையாகவும், தத்துவங்களை இரேதசு எலும்பு நிணம் மூளை என்பவைகளாகவும், சத்திகளைப் பதினைங் கண்களாகவும் அமைத்து ஆறத்துவாக்களும் வடிவம் என்று வேதாகமங்கள் கூறுநிற்கும்.

அத்துவாமூர்த்தியாக வறைகுவதென்னையென்னி
னித்தனுய்நிறைந்தவற்றி னீங்கிடாநிலைமையானுஞ்
சித்துடனசித்துக்கெல்லாஞ் சேட்டிதனுதலானும்
வைத்ததாமத்துவாவும் வடிவெனமறைகளெல்லாம்.

சிவஞானதீபம்.

அத்துவா வடிவாமெம் மிறைமுடிதான் கலைக
ளைந்தாகுஞ் சாந்திமுத லானநான் குரமாம்
வித்தைமுதன் மூன்றிரண்டாம் பிரதிட்டாதி யுந்தி
வியன்பாத நிவிர்த்தியதா மினிர்துவக்கக் கரங்கள்
வைத்தபுவ னங்கண்மயிர் மந்திரங்க ணைய்த்தோர்
வளர்ந்திகழும் பதங்களருந் தசையாகு மதித்த
தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்திநிண மூளை
சத்திகடா நேத்திரமூ வைந்தாமித் தகையே.

இவைகளே யல்லாமல் சில நூல்கள் சிவபெருமானுக்கு வாஸ்தவ தேகமின்மையாற் றியானபூசா நிமித்தங் காற்பனிக தேகத்தை யொட்டிக் காட்டாநிற்கும். அவ்வுண்மை வருமாறு:

திருச்சிகை.

அநாதியே அவர்க்குச் சுதந்தரமாயுள்ள சிவகரணமே சிகையாகும்.

சதாசிவரூபம்.

ஓங்கள வின்மை யுயர்சிகை.

திருமுடி.

ஆன்மாக்கள் திருவருளைக் கண்டு அநுபவிக்கும் அவதரத்திலே தற்செயல் தோன்றாது பரவசப் படுதலையே சிவபெருமானது திருமுடியாகக் காண்பார்கள்.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

உரையிறந்த சுகமதுவே முடியாகும்.

திருமுகம்.

ஆன்மாக்கள் தம்மை யறிவிக்கும் பான்மையாகத் தாக்குவனவாய விடய போகங்களை அவன் அவள் அதுவாய்ப் பார்க்குமிடமெல்லாம் அவனருளையே கண்டு அநுபவிப்பதையே அவர்க்குத் திருமுகம் என்ப.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

பார்ப்பிட மெங்குஞ் சிவமாய்த் தோன்றலது முகமாம்.

அன்றியும், ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம், என ஐந்துமுகமு முண்டென்ப, ஒரு முகமுதல் நூறுஆயிரம்என்னும் அளவாக ஏனையோர்க்கும் முகங்களைஇயம்ப, இவைகளில் விசேட மென்னை யெனின்? மற்றையோர் முகங்களால் யாதோர் பயனும் உலகிற் கில்லையென்பதும், இவர் முகங்களால் அநேக பெரும்பய னுண்டென்பதும், அவைகளின் தன்மையால் விளங்கப்படும். அவற்றுள்,

ஊர்த்துவமுகமாய் வடகீழ்த்திக்கை நோக்கி நிற்பதாய்ப் படிகமயமாய் விளங்கும் ஈசானமுகமானது, புரோற்கீத முதலிய ஆகமங்கள் எட்டையும் மந்திர ஞானத்தையுந் தோற்று

வித்து, அனைத்தையும் ஆளுங்குணத்தையு முடையதாம். அதோமுகங்களுள் ஒன்றாய்க் கிழக்குநோக்கிநிற்பதாய்க் கோங்கம்பூ நிறத்ததாய் விளங்கும் தற்புருடமுகமானது, ரௌரவ முதலிய ஆகமங்கள் ஐந்தையும் அதிமார்க்க ஞானத்தையுந் தோற்றுவித்து யாவற்றையுங் காக்குங் குணத்தையுமுடையதாம். தெற்கு நோக்கியதாய்க் கருநிற முடைத்தாய் விளங்கும் அகோரமுகமானது, விசயம் முதலிய ஐந்தாகமங்களையும் அத்தியான்மகஞானத்தையும் தோற்றுவித்து எவைகளையும் அழிக்குங் குணத்தையு முடையதாம். வடக்கு நோக்கியதாய் வெட்சிப்பூ நிறத்ததாய் விளங்கும் வாமதேவமுகமானது, தீப்தம் முதலிய ஆகமங்கள் ஐந்தையும் வைதிக ஞானத்தையும் தோற்றுவித்து அனைத்தையும் விளக்குங் குணத்தையு முடையதாம். மேற்குநோக்கியதாய்ப் பானிறத்ததாய் விளங்கும் சத்தியோசாதமுகமானது, காமிகமுதலாயஆகமங்கள் ஐந்தையும் லௌகிகஞானத்தையும் தோற்றுவித்து எவைகளையும் ஆக்குங் குணத்தினையு முடைத்தாம். இவ்வாறன்றி ஊர்த்துவமுகம், குறித்த ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டையும் அதோமுக நான்கும், முறையே இருக்குமுதலான நான்கு வேதங்களையுந் தோற்றுவித்தவெனவுங் கூறுப.

திருநேத்திரம்.

இச்சாஞானக் கிரியைகளால் எல்லாவற்றையும் அதிட்டித்தறிந்து செய்யுந் தொழில்களாகி நின்ற குணவியலையே ஈவர்க்குத் திருநேத்திரம் என்பர்.

சதாசிவ ரூபம்.

இவர்தா, மெல்லா மறியுமியல்பது நயனம்.

இருதயம்.

முத்தான்மாக்களுக்கு உணர்த்தப்படும் அருட்சத்தியையே இருதயம் என்று கூறுவர்.

நல்லோ ருணரவரு ஞானம இதயம்.

திருவடி.

ஆன்மாவென்பது எவ்விடத்திலுந் தோன்றாது யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரமாய் நின்ற பொய்யறிவு

நீங்க திருவருண்ஞானம் பிரகாசித்து நின்ற அவதாரத்தையே சிவபெருமானது ஸ்ரீபாதம் என்ப.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

பரையுயிரில் யானெனதென் றறநின்ற தடியாம்.

இவ்வாறே அவர்க்கு வடிவங்கள் பற்பலவிதமாகக் கூறலையும், அவைகளின் உண்மைகளையும் உண்மைநூல் ஆசிரியர் வாய்க் கேட்டுணர்க.

சிவபெருமான் சிகைமுதலாயின கொண்டவும், உலகமுய்யத் தோன்றும் பெருங்கருணையே என்பது போதர அவற்றின் உண்மைகளுட் சிலவற்றைச் சுருக்கிக் காட்டுவாம்.

க. சிகைகொண்டது.

சிகை ஞானக்குறி யாதலால், ஞானரூபியாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

உ. உபவீதம் பூண்டது.

பூணூல் வேதாந்தக் குறியாகக் கொள்ளப்படலால் வேதாந்தப் பொருளாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

ங. சந்திரனைச்சூடினது.

தூமதியை மேற்கொண்டார் எனக் கருதக்கிடத்தலால், எல்லாம் அறிபவர் (சருவஞ்ஞத்துவர்) தாமே என்பதையும்,

ச. இடபங்கொண்டது.

தருமதேவதையே இடபம், ஞானமயமே இடபம்,எனக் கூறலால், தர்ம பரிபாலர், தர்ம வடிவர், ஞானமயமாயுள்ளவர் எப்பொருட்கும் இறைவர் தாமே என்பதையும்,

ரு. ஸ்திரீ புஞ்ச நபுஞ்சக வடிவானது.

அவள் அவன் அதுவாய் நிற்கும் உலகிலுள்ள எவர்க்கும் எவைக்கும் பொதுநிலையர் தாமே என்பதையும்,

சு. திரிநேத்திரங்கொண்டது.

மூன்று கண்களும் முச்சுடரெனப் படலால், காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினியம் என்னும் முத்தீவேள்வியில் அவை யாவும் தம்மிடத்தே கூடியுள்ளன என்பதையும், அன்றியும் எல்லாக் காரியங்களையும் அறிந்து செய்யும்

இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்திகளை யுடையவர் தாமே என்பதையும்,

ஏ. மானேந்தியது.

அதனது நான்கு கால்களையும், நான்கு வேதங்கள் எனக் கொள்ளகிற்றலால், அவ்வேதங்களுக்குநாதர் தாமேஎன்பதை யும்,

அ. சூலம்பிடித்தது.

அது மூத்தலையையும் ஒரு தாளையுமுடையதாகலால், சாத்துவிகம் ராசதம் தாமதம் என்னு மூக்குணங்களையும், சிருட்டிதிதி சங்காரம்என்னும் மூக்கிருத்தியங்களையுமுடைய பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளாய் நிற்பவர் தாம்ஒருவரே என்பதையும், ஆன்மாக்கட்குப் பேரின்ப வீடளிக்க விரும்பும் விருப்பமெனப்படும் இச்சாசத்தியையும், அதற்கு வேண்டுவனவற்றை அறியும் அறிவெனப்படும் ஞான சத்தியையும், அறிந்து செய்யும் செயல் எனப்படும் கிரியா சத்தியையும் உடையவர் தாமே என்பதையும்,

கூ. அட்டமூர்த்தியானது.

நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என உலகத்துண்மையா யிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

கo. மழுத்தாங்கியது.

அது பராசத்திரூபமாய், இலயத்தானமெனக் கொள்ளக் கிடத்தலால், பராசத்திக்கு மேலானவர், பரைக்கு நாயகர், இலயத்தானமாயிருப்பவர், சத்தியமுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கக. வாள்எந்தியது.

சனனமாகிய கொடியின்வேரை அறுப்பவரும், எல்லாரையும் அடக்கியாளலால் வந்த புகழொளியை யுடையவரும் தாமே என்பதையும்,

க௨. வச்சிரங்கொண்டது.

ஒருவராலும் கெடுக்கப்படாதவர் தாமே என்பதையும்,

கரு. பாசந்தரித்தது

இந்திரியங்கள் பத்தும், நாலுக்குருபூதங்கள் பத்தும், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் ஆகிய இருபத்தைந்தையுங் கட்டி நடாத்து மாயாவடிவை யுடையவர் தாமே என்பதையும்.

கச. தமருகந் தாங்கியது.

சுத்தாசுத்த அத்துவாவைப் பிரவர்த்திக்குங் குணத்தினை யுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கரு. சர்ப்பம் பூண்டது.

குண்டலினிசத்தி பாம்புவடிவாயிருக்கிறதென்று உருவகப்படுத்துகிறபடியாலும், அது அவர்க்குப் பரிக்கிரகசத்தியாதலுண்மையானும், அதனுடைய விரிவு சுருக்கங்களே பிரபஞ்சதோற்ற ஒடுக்கங்களாகையானும், அதனை யுடையாராயிருத்தலாற் சகத்திற்கு நிமித்தகாரணர் தாமேஎன்பதையும்,

இஃதன்றி "இருத்தியே நாகரூபம்" எனக்கூறலால், இருத்தி என்பதற்குப்பொருள் நல்லசெல்வம், ஐஸ்வரியம் அதிகப்படல், நிறைவு, மேலாந்தன்மை, என்பனவாக இவைகளையுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கசா. கண்டாமணி தாங்கினது.

நாதமயமாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

கஎ. நீலோற்பலம் தரித்தது.

சங்கற்ப விகற்பமாகிய மன தத்துவத்தை நடாத்துங் குறைவயமுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கஅ, ககூ. அங்குசம்—பரிவட்டங்கொண்டது.

விவரணகுணத்தை யுடையவர், திரோபவ விருத்தியர், தாமே என்பதையும்,

உ௦. அக்கினியேந்தியது.

ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த பாசங்களைச் சங்கரித்துக் காப்பவர் தாமே என்பதையும்,

உக. வரதாபயங்கோண்டது.

முறையே ஆன்மாக்களின் கன்மங்களுக்கீடாகப் போக முத்தி என்பவைகளை அளிப்பவரும், போகத்தானமாகிய சாதாக்கிய தத்துவத்தை யடைந்தவர்க்குச் சனனபயத்தைப் போக்கிப் பேரானந்த வெள்ளத்தில் அழுத்துவோரும் தாமே என்பதையும்,

உஉ. கவசமிட்டது.

நிஷ்களத் தன்மையை மறைத்து நின்ற ஞானக்கிரியைகள் மேற்பட்ட பிரகாசமே அங்கியாக, அதனையுடையவர் தாமேஎன்பதையும்,

உ௩. தோன்றைமுதலிய மாலைதரித்தது.

ஓங்காரப் பொருளாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

உ௪. பளிங்குநிறங் கொண்டது.

சாத்துவிகம் பளிங்குநிறமும், ராஜதம் செங்நிறமும், தாமதம் கருநிறமும் உடைத்தெனலால், அவைகளை முறையே ஒரோவழி யுபசாரமாக விஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்கும், இவர்க்கும் சொல்லப்படுவதனாலும், அவ்வாறு கூறினும் அரி, பிரமன் என்பவர்களின் கிருத்தியங்கள் புறத்தே முற்சொல்லிய குண மமைந்தவாகக் காணப்படினும், அகத்தே அவையின்றித் தாமத ராசதமாகக் காணப்படுவதனாலும், உருத்திரராய் அதிட்டித்து நிற்கும் இவரது சங்கார கிருத்தியம் புறத்தே தாமதகுணம்போற் காணப்படினும், அது ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தைப் புசிப்பித்துத் தொலைத்துப் பேரின்ப வீடளிக்க வேண்டும் என்னுங் காருண்ய செயலாய், அகத்தே சத்துவ குணமயமாய் நிற்றலானும், இன்னும் அவ்வவர் குணவுண்மையை அவ்வவர் வடிவங்களே தெளிவித்து நிற்றலானும், சத்துவகுண சுதந்தரரும், சுகத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் இடமா யுள்ளவரும், யோகிகட்கு அவ்வடிவோடு சென்று ஞானோபதேசஞ் செய்வோரும் தாமே எனபதையும்,

உ௫. அத்திரமுடைமை.

ஆன்மாவின் மூல மலத்தைச் சங்கரிக்கும் பெருமையே அத்திரமெனப் படலால், அதையுடையவர் தாமே என்பதையும்,

உ௬. முயலகனை யூன்றி நிற்றல்.

பிரபஞ்சத்தை மறைக்குந் திரோபவ கிருத்தியஞ் செய்து ஆன்மாக்களது மூலமல சத்திகளை மேலிடாமல் அமிழ்த்துவோர் தாமே என்பதையும்,

உஎ. தூக்கிய திருவடியராதல்.

ஆன்மாக்களுக்கு அருளே தனுவாக எடுத்து அருள் செய்வோர் தாமே என்பதையும், பரம கருணாகர பராசோதிப் பிழம்பாகிய பரசிவம், சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன்மாக்கட்கு அறிவித்து உய்விப்பான்கொண்ட திருச் சின்னங்களேயாம். இங்ஙனமே ஏனையவற்றின் உண்மைகளையும் பெரியோர்வாய்க் கேட்டமைக. இவ்வுண்மைகளை யறியாது, சிவதூஷணஞ் செய்யும் ஈசுரத் துரோகிகள் எரிவாய் நரகால் விழுங்கப்பட்டு அதற்கு இரையாவார் என்பதற் கையமே யின்று.

திருமந்திரம்.

நாலுஞ்சிகையுநூலவிற்பிரமமோ,நாலதுகாற்பாசநூஞ்சிகைகோசமாம், நாலதுவேதாந்தநூஞ்சிகைஞானமாம், நாலுடையந்தணர்காணுநூலவிலே.

பதினோராந்திருமுறை.

தூமதிசடைமிசைச் சூடுதெறாநெறி, யாமதியானெனவமைத்தவாறே, யறனுருவாகிய வானேறூர்த, விறையவனியானெனவியற்றுமாறே, யதுவவளவனென நின்றமையார்க்கும், பொதுநிலையானெனவுணர்த்தியபொருளே, முக்கணனென்பது மூத்தீவேள்வியிற், றொக்கதென்னிடை யென்பதோர்சுருக்கே, வேதமான்மறியேந்துதன் மற்றத, ளுதஞுனென்நவிற்றுமாறே, மூவிலையொருதாட் சூலமேந்துதன், மூவருமியானெனமொழிந்தவாறே, யெண்வகை மூர்த்தி யென்பதிவ்வுலகினி, லுண்மையானென வுணர்த்தியவாறே, நிலம்நீர் தீவளியனல் வானென்று, முலவாத்தொல்புகழுடையோயென்றும், பொருளுநற்பூதப் படையோயென்றுந், தெருளாநின்றுலகினிற்றெருட்டுமாறே, யீங்கிவைமுதலாவண்ணமும்வடிவு, மோங்குநின்பெருமையு முணர்த்தவு முணராத், தற்கொலிமாந்தர்.

சௌந்தரியலகரி.

தாளிணைக்கமலமூறித்தருமமிழ்துடலமூழ்க
மீளவப்பதங்கள்யாவும்விட்டுமுற்பழையமூலம்
வாளரவாகமென்னவளைத்துயர்பணத்திரோடு
நாளுமைக்கயற்கண்டுஞ்சுஞானவானர்தமின்னே.

கந்தபுராணம்.

வன்மைபெற்ற குண்டோதரன் மொய்ம்பிடை வைத்துச் சின்மயத் தனிமால்விடை யேறினன் சிவனே. மேனிபொற்கென்ற

வின்விமலவான்பொரு, ளுனெனுமருட்கையினவையிலீசனைத், தா னுணர்தெளிவினிற்றவத்திற்பூசையி, லானதுகுணனெலாமயன்றன க்குமே. நேமியாற்குருவெலாநீலமாயதுங், தோமறுகடலிடைத்துயி ல்கொள்பான்மையு, மேமுறுமகந்தையும்பிறவுமெய்துமேற், ரூமத ராசதந்தானுமுற்றவே. மாமறையளப்பிலவரம்பிலாகமங், தோமறவு தவியோர்தொன்மரத்திடைக், காமருமுனிவரர்கணங்கட்கன்னவை, தாமதகுணத்தனேற் சாற்றவல்லனே.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
தத்திப் பழுத்த தருளென்னுங்—கத்தியினுன்
மோகக் கொடியறுக்க முத்திப் பழம்பழுக்கு
மேகக் கொடியெழுங்கா ணின்று.

உண்மைவிளக்கம்.

தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார—மூற்றமா
யூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்
சாய வமுக்கியரு ளானெடுத்து—நேயத்தா
லானந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்த
ஞெனந்தை யார்பாதந் தான்.

சதாசிவரூபம்.

ஒள்ளொளி கவசம் பெருமை யத்திரம்.
இவைகளானும்பிறவாற்றானும் உய்த்துணரப்படும்.

ஆகவே,சிவபெருமானுடைய சிரம் முகம் இருதயம் என் னும் அங்கங்களும், வக்ஷசு கண்டம் தனங்கள் புயங்கள் நாபி உதரம் குகியம் நேத்திரங்கள் நாசி செவிகள் கரங்கள் பாதங்கள் விரல்கள் தொடைகள் முழந்தாள்கள் கணைக் கால்கள் என்னும் பிரத்தியங்கங்களும், சூலம் மான் மழு வாளாதிய சாங்கங்களும், உடை மாலை கந்தம் ஆபரணம் ஆசனம் உபவீதம் என்னும் உபாங்கங்களும், ஆன்மாக்கட்கு உண்மையை விளக்கும் பேரருள் வடிவம என்பதும், எல்லா மாய் அல்லதுமாய் நிற்கும் எம்பிரான் தம்பயன் கருதிக் கொண்டமை யன்றென்பதும், தெளியக்கிடந்தவாறுகாண்க.

சிவஞானசித்தியார்.

உருவருள்குணங்களோடுமுணர்வருளுருவிற்றோன்றுங்
கருமமுமருளரன்றன்கரசரணாதிசாங்கந்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்குவனசிந்தனன்றே.

இங்ஙனமாக, அநாதிமலமுத்த பதியாகிய சிவபெருமானே சுத்தாத்துவித முத்தியாகிய பேரின்பவீட்டை யருள்வர்.

சூதசங்கிதை.

வேதமார்க்கத்தின்முக்கியமாக விளங்கிடப்பட்ட நஞ்சிவனே
யேதமின்முத்திகொடுப்பவன்.

ஆகலால் அவ்விறைவன் திருவடியாகிய தெப்பத்தை யடைந்தவர்களே மேற்கண்ட முத்திக்கரையை அடைவார்கள். மற்றவர்களோ! பிறப்பு இறப்பு என்னுஞ் சலத்தை யுடையனவாய், மதியை விழுங்குகின்ற காமம் என்னும் பாம்பு விரிந்து நிற்பனவாய், இடைவிடாது நிகழும் விடயங்கள் என்னும் இரைகளைத் தின்னுகின்ற கரணங்கள் ஆகிய மீன் கூட்டங்கள் சுழல்வனவாய், பெருமிதம் என்னும் பரப்பை யுடையனவாய், நோய்கள் என்னும் ஒழியாத புலால்மணம் வீசுவனவாய், மாறிமாறித் தோன்றுஞ் சுகதுக்கங்கள் என்னும் அலைகள் மோதுவனவாய், மனம என்னுங் கபடமுள்ள இராசமகரஞ் சுழல்வனவாய், அகம்பாவம் என்னும் ஆமைகள் இருப்பனவாய், அவா என்னும் அளவுகடந்த ஆழத்தை யுடையனவாய், களவு என்னும் பாரும் மலையுமுடையனவாய், கலக மென்னும் விடங்கள் தங்கிய புழுக்கள் நெளிவனவாய், குற்றமென்னும் நுரைகள் தோன்றுவனவாய், நிரதிசயானந்தமென்னும் முத்திக்கரையை விட்டு விலக்குகின்ற பெண்களென்னுங் கொடுஞ்சுழிகளையுடையனவாய், கோபம் என்னும் வடவாமுகாக்கினியைக் கொண்டவாய், போகம் என்னும் முதலைகள் செறிந்திருப்பனவாய், இருமல் முதலாகிய ஒலிகளை யுடையனவாய், ஆசை, தேகம், வாதம் பித்தம் சிலேத்துமம், என்னும் ஐவகைப்பட்ட பெருங்காற்றுகள் இடை யறாதுவீசுவனவாய், குடர்கள் என்னும் ஆலாக்கூட்டங்கள் ஒலிப்பன

வாய், மலமென்னும் உவர்ப்புச் செறிந்திருப்பனவாய், மார்க்கங்களாகிய பலதுறைகளை யுடையனவாய், தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம், என்னும் பெயர்களையுடையனவாய் இருக்குஞ் சத்த சமுத்திரங்களில் ஒன்றனையேனுங் கடக்கமாட்டாதாராய் அவற்றுள் அழுந்தி யுழல்வார்கள் என்பது சத்தியமேயாம்.

சசிவன்னபோதம்.

மரணபவங்களான்புனலையுடையது, மதியைவிழுங்குகாமவரவு பெரியது, கரணவொழுங்கறுதவிடயவினைநுகர், கரணமொடியங்கு மீனமிகவுமுகள்வதே. பெருமிதமென்றுகூறுபெருமையுடையது, பிணிகளெனுங்கெடாதபுலவுகமழ்வது, வருமிடரின்பமானதிரைகள் பொருவது, மணமெனும்வஞ்சராசமகரமுறைவதே. அளவிலகந்தை யாமையபரிமிதமுள, வவாவெனிறந்தவாழமறியவரியது, களவுகெருங்குபாருமலையுமுடையது, கலகவிடங்கண்மேவுகிருமிநெளிவதே. துகளெனுநன்கிலாதநுரைகடருவது, துறவினின்பமானகரையை விடவகல், மகளிரெனுந்தவாதலவியகழியது, மறலியுமஞ்சுகோபவடவையெரியதே. வெருவருகின்றபோகமுதலையடர்வது, விவிதமனந்தமானதுறையுமறிபவ, ரொருவர்கடந்துபோகவிரகிலெழுபவ, வுத்திவிளம்பயாவருலகிலறிவரே.

சித்தாந்தகரணம்.

மந்திரவரட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண்
டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போ—றிந்தவுடற்
கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்
கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு.

திருவள்ளுவர் குறள்.

பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவனடிசேராதார்.

இங்ஙனமாக நாம் ஒவ்வொருவரும் இவ்வுடல் நீர்க்குமிழி போன்றதெனவும், இதனால்வரும் இன்பமோ மிகச்சிறியதெனவும், துன்பமோ அளவில்லையெனவும் அறிந்து, இப்பிறவிக்கடல்களைக் கடந்து, சிவசாயுச்சிய முத்திக் கரைசேர்ந்து பேரின்புற்றிருக்க, இதுகாறுங் கூறி விளக்கப்பட்ட பதியாகிய பரசிவத்தினது திருவடித் தெப்பத்தையே அடையவேண்டும். அதுவொன்றே சுகநிலையருளாநிற்கும்.

போதரத்நாகரம்.

காயநீர்க்குமிழியதினுறுமின்பங்கானலிற்புனலதுதனக்கிங்
காயவத்துயரமளவிலையதுநீயாய்வுறாமையினழிந்தற்றாய்
நீயினிக்கவலைமயல்களைத்தவிர்ந்துநெஞ்சமேவந்தெனக்குடன்பட்
டாயவச்சொரூபற்கன்பதேபுரியிலரியதேதார்நமக்கெதிரே.

வைராக்கிய சதகம்.

ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்மூத லுளவறு பிறப்பூடுஞ்
சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத் தியக்கமா நீவல்லாய்
போர்க ளாதிதுன் பிமையவ ரடைவதும் புகல நூலுணர்ந்தாயே
நேரிலா வரன் கழலலான் மிகுசுக நிலைபிறி திலை யன்றே.

காரைக்கா லம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதி.

இனியோநா முய்ந்தோ மிறைவன்றாள் சேர்ந்தோ
மினியோ ரிடரில்லோ நெஞ்சே—யினியோர்
வினைக்கடலை யாக்குவிக்கு மீளாப் பிறவிக்
கனைக்கடலை நீந்தினோங் காண்.

முற்றிற்று.

௨

இரண்டாவது

க்ஷேத்திராலய விளக்கம்.

சிவ பெருமானது திருவடிப் புணையை அடைதற்குச் சமயம் முன்னர்க் காட்டப்பட்ட வைதிக சைவ சுத்தாத் துவித சைவ சித்தாந்த சமயமேயாம். இதுவே உண்மைச் சமயமாம். இதைக் கைவிடுவேமாயின், இதுபோலுஞ் சமயம் வாய்த்தல் அருமையினும் பேரருமையாம்.

சிவஞான சித்தியார்.

வாழ்வெனு மையல்விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமைதப்பித்
தாழ்வெனுந் தன்மையோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ்சாரு
மூழ்பெற லரிதுசால வுயர்சிவ ஞானத்தாலே
போழிள மதியினானைப் போற்றுவாரருள்பெற்றாரே.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

சைவசமயமேசமயஞ் சமயாதீதப்பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவேமன்றுள் வெளிகாட்டுமிந்தக்கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந்துழலுஞ்சமய நெறிப்புகுதவேண்டாமுத்திதருந்
தெய்வசபையைக்காண்பதற்குச் சேரவாருஞ்சகத்தீரே.

இச் சமயத்திலே நான்கு உபாயங்கள் உண்டு. அவை யாவன:—தாதமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்பனவாம். இவைகள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனவும் பெயர்பெறும். இம்மார்க்கங்களினும் முறையே சென்றாற்றான் அது கிடைக்கும் எனக,

சிவஞானசித்தியார்.

சன்மார்க்கஞ்சகமார்க்கஞ்சற்புத்திரமார்க்கந்
தாதமார்க்கமென்று சங்கரனையடையு
நன்மார்க்கநாலிவைதான் ஞானயோக
நற்கிரியா சரியையென்று நவிற்றுவதுஞ் செய்வர்.

இங்ஙனமாக சரியையின்றேல் கிரியையும், கிரியையின்றேல் யோகமும், யோகமின்றேல் ஞானமும், (சிவ) ஞானமின்றேல் சிவபெருமானது திருவடிப்பேறாகியமுத்தியுங் கைகூடாவாம். அதனாற்றான் அம்முத்திரசங் கொள்ளற்கு, அவைகள் முறையே அரும்பு, மலர், காய், கனிபோலக் கருவியாய் நிற்கும் என்ப.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

விரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கு
மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே.

பிரபுலிங்கலீலை.

உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது
சரியைநற் கிரியையோகந் தானெரு மூன்றுஞ்ஞான
மருவுதற் கேதுவென்று மறைபுகன் றிடுமால்.

தாதமார்க்கம். (சரியை) ஆவது, புறத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய உருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு.

இதின் உண்மையாவது,இத்தேகத்தை மலச்சுமையெனவும், துக்கம், விளைக்கும் புன்குரம்பை எனவும், அநித்தியம்

எனவும் கண்டு, உண்டிசுருக்குதன் முதலியவற்றால் தேக த்தை வெறுத்தலும், வேடத்தானும், சிவோகம் பாவனையா னும், பிராசாதயோகஞ் செய்தலானும், திருவேடமுடைய மெய்யடியாரையும் சிவலிங்கப் பெருமானையும் உண்மையுண ர்ந்து வழிபடுதலுமாம்.

புத்திரமார்க்கம். (கிரியை) ஆவது, புறத்தொழில் அகத் தொழில என்னுமிரண்டானும், சிவபெருமானுடைய அருவுரு வத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. இதின் உண் மையாவது, பிருதிவியாதி முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சோதி களைந்து,பஞ்சசுத்திகளையுஞ் செய்து தன்னை உள்ளபடி யறிதலாம்.

சகமார்க்கம். (யோகம்)ஆவது,அகத்தொழின் மாத்திரை யானே சிவபெருமானுடைய அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம். இதனுண்மையாவது,அங்ஙனந் தன்னை யறிந்தவிடத்துத் தன்னுயிர்க் குயிராயிருந்த திருவருளைக் கண்டு, அவ்வருளே வடிவாகியிருந்து, முன்னீக்கிநின்ற கருவிக ளோடுங் கூடாதிருத்தலாம்.

சன்மார்க்கம். (ஞானம்) ஆவது, அறிவுத்தொழின் மாத் திரையானே உருவம், அருவுருவம், அருவம் என்னும் மூத்தி றத் திருமேனிகளையுங் கடந்து நின்ற, அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பான சிவபெருமானை நோக் கிச்செய்யும் வழிபாடாம். இதனுண்மையாவது, அஞ்ஞானி கட்கு மருண்மேலீட்டினாலே சிவம் முற்றுந் தோன்றப் பெறாது பிரபஞ்ச வாசனையோடு நிற்கு நிலைபோல, சிவஞானி கள் அருண்மேலீட்டினாலே பிரபஞ்சவாசனையும்,அவ்வருளே வடிவாயிருந்ததானுஞ் சிறிதுந் தோன்றப் பெறாமல், பரையே ஆகிய வேறின்மையினை யும் அதன்மேற் பேரின்பம் விட்டுத் தோன்றாத மேலீட்டினையும், இவ்வின்பத்தைப் பெற்றோமெ ன்னும் பேறின்மையினையும் பெற்றுச் சிவத்தோடு அத்துவித மாய் நிற்றலாம்.

இங்ஙனமாகக் கிரியைகளிற் பயனில்லையென அவற்றை யிகழ்ந்து ஞானமுத்தியடைய விரும்புவோர், ஆகாயத்தினின்

றுங் கோலையுரித்தடுக்க விரும்பினேரையும், படிவழியேறிச் செல்லாது கீழ்நின்று, மலையினுச்சிக்குப் பாய விருப்புவோரையும் போன்றவர்களாய், அவர்கதி எய்தப்பெறுவார் என்பது உண்மைநூற் றுணிபேயாம்.

இவ்வண்ணமிருத்தலால், வீடடைய விரும்பினோர், புறத்தும் அகத்துஞ் சிவபெருமானை வழிபடல் அத்தியாவசியகமேயாம். சிவபெருமான் புறத்தே திருக்ஷேத்திரங்களிலுள்ள ஆலயங்களில் இருக்கும் சிவலிங்கமுதலிய திருமூர்த்தங்களையும், மெய்யடியாரது திருவேடங்களையும், ஆதாரமாகக்கொண்டுநின்றும்; அகத்தே உயிர் இடமாகக்கொண்டு நின்றும்; இவ்வுலகாராற் செய்யப்படும் வழிபாட்டை யேற்றருள் செய்வார்.

சிவஞானசித்தியார்.

தாபரசங்கமங்களென் றிரண்டுருவினின்று
மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைவைப்ப
னீபரன் றன்னைநெஞ்சி னினைவையேனிறைந்தபூசை
யாய்பரம்பொருளைநாளுமர்ச்சிநீயன்புசெய்தே.

சிவபெருமான் இம்மண்ணுலகத்திலே நால்வகையோனியிலும், எழுவகைப் பிறப்பிலும், எண்பத்துநான்கு லக்கயோனி பேதங்களிலும், அளவின்றி வினைவயத்தாற் பிறந்திறந் துழலும் ஆன்மாக்களை, அவற்றினின்று மெடுக்குமித்தத்தானன்றோ, விரிந்த உலகத்திலே தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தியென்னும் மூன்றுவடிவாய் விளங்கினர் என்ப.

தணிகைப்புராணம்.

ஈண்டொரற்பிறப்பி னெழுவகைத்தோற்றத் தெண்பத்துநான் கெனுமிலக்க, மாண்டபல்பவத்திற் பன்முறைவினையான் மறிதருமுயிர்களையெடுப்ப, வாண்டருளமல னநாதியிலுலக மாக்குழியருந் தலந்தீர்த்தங், காண்டகு மூர்த்தி யென்னமூன் றுருவாய்க் கண்ணகனுலகெலாங் கதித்து.

இம்மூன்றனையுஞ் சிவபெருமானுகவே எண்ண வேண்டும். அவ்வாறு அவைகளை முறையாக வணங்குவோர் பரமநாசாரியரால் உண்மை விளங்கப் பெற்று முத்தியடைவார்கள்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாற்றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும்பராபரமே.

சிவவடிவங்களாகிய இவற்றுள் தலங்களோ அளவில்லாதன இருக்கின்றன. அவைகளுள்ளுந் தரும தலங்களே விசேடம்; அவைகளுள்ளும் சைவதலங்களே விசேடம்; அச் சிவக்ஷேத்திரங்களோ ஆயிரகோடியுண்டு. அவைகளுள்ளும் ஆயிரத்தெட்டுத்தலங்களே மேலானவை; அவைகளுள்ளும் நூற்றெட்டுத்தலங்களே மேலாகும்; அவற்றுள்ளும் அறுபத்தெட்டுத்தலங்களே சிறந்தன; அவற்றுள்ளும் பதினாறு தெய்வத்தலங்களே விசேடமுற்றன; அவைகளினும் முத்திநகர்களெனக்கூறும் அயோத்தி, மதுரை, மாயை, அவந்திகை, காசி, காஞ்சி, துவாரகை என்னுஞ் சத்தக்ஷேத்திரங்களே உயர்ந்தனவாம்; இவைகளினும் ஆதாரக்ஷேத்திரங்களாகிய திருவாரூர், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம் திருக்காளத்தி, காசி என்பவைகளே மேலானவை; இவைகளினும் பஞ்சபூத லிங்கக்ஷேத்திரமாகிய காஞ்சி, திருவானைக்கா திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம் என்பனவே விசேடமுற்றன; இவைகளினும் திருவாரூர் காசி, சிதம்பரம் என்பவைகளே விசேடமுற்றன. இவற்றுள்ளுஞ் சிதம்பரமே விசேடமுற்றது.

திருவிளையாடற்புராணம்.

அவ்வகையமூன்றின்முதற்றலப்பெருமைதனைச்சுருக்கியறையக்கேண்மி, னெவ்வகையவுலகத்துந்தருமதலமதிகமவற்றி னிலாத, சைவதலமதிகமவற்றறுபத்தெட்டதிகமவைதமிலீரெட்டுத், தெய்வதலமதிகம்.

திருவிரிஞ்சைப் புராணம்.

ஏற்றமாந்தலமாயிரகோடியிவ்விடத்தி
னூற்றுநாலிரண்டவையினும்பெருமையாநுவல்வர்.

கந்தபுராணம்.

மன்னுமகேந்திரமலயஞ்சையஞ் சத்திமாதிருடம்பாரியாத்திரமே விந்த, மென்னுமலேயோரேழுங்காஞ்சியாதியெழுநகருந்தானமொராயிரமேலெட்டும்..

கோயிற்புராணம்.

பிறந்திலமாரூர்தன்னிற்பேசியகாசிமேவி
யிறந்திலமிரண்டுமுத்தியின்பமும்பின்பதாக
முறைநிற்கின்றில்லைஞானயோகமார்தானமாமாற்
செறிந்தடிகாணச்சீவன்முத்தராய்த்திரியலாமே.

இவைகளானும் பிறவாற்றானும் அறியப்படும்.

இத்தலங்கடோறும், சிவலிங்கமுதலிய திருமேனிகள் விளங்கும் ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. இந்த க்ஷேத்திர ஆலயங்களின் வரலாற்றை ஆராயுங்கால், அவைகளெல்லாம் ஒவ்வோர் காலவிசேடத்திலே சிவபெருமான் தம் மெய்யன்பர் பொருட்டாகஅவர்க்குத் தரிசனங்கொடுத்துத் திருவருள் புரிந்தகாலத்து அவ்வடியார்கள், தாம் அரிதில் அடைந்த பேறு யாவரும் எளிதில் அடைய வேண்டுமென்னுங் கருணை நோக்கத்துடன் பெருமானைப் பார்த்து, "சுவாமீ! தேவரீர் இவ்விடத்துத் திருக் கோயில்கொண்டு வீற்றிருந்து வருகின்ற மெய்யன்பர்கட்கு எளிதில் அருள்புரியவேண்டும்" எனப் பலவாறு வணங்கித் துதித்துக் குறையிரக்க, அன்பர்கள் வேண்டிய வேண்டியாங்கியும் பெருமான் அதற்குடன்பட்டு வீற்றிருந் தருளுந் திருத்தானங்களேயாம்.

இங்ஙனமே க்ஷேத்திராலயங்கள் பலஅநேகர்களால் உண்டாக்கப் பட்டமை சிவாகம வேதோபாங்கத்தாலும், அவ்வத் தல புராணங்களாலும், தலந் தீர்த்தம் மூர்த்திநாமங்களானும் அறியத் தக்கதாம். இச்சிவக்ஷேத்திராலய சேவைப் பெருமையை உலகத்தார்க் கறிவித்துஉய்விக்க நினைந்த பேரருளாலே, உலகமாதாவாகியஉமாபிராட்டியாரும், குமாரர்களாகிய விநாயகக்கடவுளும், சுப்பிரமணியக் கடவுளும் பூவுலகடைந்து திருவானைக்கா, திருக்கேதாரம், காஞ்சி, மாயூரம், திருச்செங்காட்டங்குடி, திருச்சேய்ஞலூர் முதலிய தலங்களில் ஆலயங் கண்டு பூசித்து விளக்கினார்கள்.

திருவானைக்காப்புராணம்.

நிச்சலுங்காலந்தொறுந்தொறுமுள்ளநெகிழ்ச்சரவுருகியிவ்வாறங்
கெச்சமில்பூசைபுரிகுவாளொருநாளினிதுபூசனைமுடித்தபின்
முச்சகம்பழிச்சுமுதல்வனைத்தனைந்துமுன்றமைமையினைந்துணராகில்
வெச்செனவுயிர்த்துப்புளகமெய்போர்ப்பவிழுத்தகுதுதியிலையபினள

திருவிளையாடற்புராணம்.

கரிமுகத்தவுணற்காய்ந்துகரிமுகத்தண்ணல்பூசை
புரிசிவநகரமீதுதாரகற்பொருதுசெவ்வேள்
அரனையர்ச்சித்ததார்க்கீழ்மணற்குறியான்பாலாட்டிப்
பரன்முடிமாலைசூடுஞ்சேய்வளம்பதியீதாகும்.

என்பவற்றானும் பிறவற்றானு மறிக.

இவர்களும் அல்லாமல், பரமபதியாகிய சிவபெருமானே உலகர்க்கு விளக்கும் ஓர் திருவிளையாட்டி னிமித்தம் தந்திருக்குமாரராகிய சாமிநாதக் கடவுளைக் குறித்து, ஓர் கணப்பொழுது தவஞ்செய்தலாற் "கணிகவரை" யென்று திருத்தணிகைவரை, காரணத் திருநாமத்தைக் காட்டிமெனாயின் அவற்றின் பெருமையை யார் சொல்லவல்லார்.

தணிகைப்புராணம்.

பணிகொளாரப்பண்ணவன்முருகற் படர்ந்தருந்தவத்தினையாங்குக், கணிகமேபுரிந்துகருத்துமுற்றுறலாற் கணிகவெற்பெனப்பெயர் விளங்கும்.

இவர்களேயன்றி, கோடி உருத்திரர்கள், நந்திதேவர், விஷ்ணு, பிரமன், காளி, இலக்குமி, சரஸ்வதி, மார்க்கண்டேயர், அகத்தியர் வசிட்டர், கபிலர், தும்புருநாரதர், திக்குப்பாலகர்கள், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர் சித்தர், கருடர் துவாதசாதித்தர், சந்திரன், மற்றைய கிரகங்கள், துருவன், தக்கன், அட்ட வசுக்கள், அட்ட நாகர்கள், ஆதிசேடன், ஏனையமுனிவர் தேவர்கள், தேவப்பெண்கள், அசுரர்கள், இராக்ஷதர்கள், சைவசமய பரமாசாரியர்களாதியஉண்மை நாயன்மார்களுள் அநேகர், பட்டணத்தடிகள், சேந்தனார், அரசர்கள், அரிவையர்கள், முதலாய பற்பலரும் சிவக்ஷேத்திராலய சேவாதிய வற்று லன்றோ தாந்தா மெண்ணியனவெல்லாம் எய்தப்பெற் றின்புற்றார்.

தேவாரம்.

இயக்கர்கின்னரர் யமனொடுவருணர் இயங்குதீவளிஞாயிறுதிங்கள், மயக்கமில்புலிவானரநாகம் வசுக்கள்வானவர்தானவரெல்லாம், அயர்ப்பொன்றின்றி நின்றிருவடியிணை யர்ச்சித்தாற் பெறுமாறருள் கண்டு, இசைப்பொன்றின்றிநின்றிருவடியடைந்தேன் செழும்பொழிற்றிருப்புன்கூருளானே.

உபதேசகாண்டம்.

தேவர்கின்னரரியக்கர்கிம்புருடர்காந்தருவர்
மேவருந்தவமுனிவரர்சித்தர்வெள்ளெயிற்றுப்
பாவகாரியகிருதர்வித்தியாதரர்படப்பாம்
பாவதாகியவெண்மருமருச்சனையயர்ந்தார்.

கருடர்மானிடரரக்கர்மண்புரந்தருள்கமஞ்சூல்
வருடமெண்டிசைமதவரைமால்வரைக்குலங்கள்
பொருவரும்பதம்புகுந்ததுமருவலர்புரந்தீத்
தொருவுமெம்பிரானருச்சனையன்றிவேறுளதோ.

பிரபுலிங்கலீலை.

வாசவனரியயன்வானநாட்டுளோர்
பாசமின்முனிவரர்பலருமண்ணிடைப்
பூசனைவிதிமுறைபுரிந்தவாலயங்
காசணியல்லுலாய்காண்கிலாய்கொலோ.

மலைமகள்சுரரமகளிர்பாற்கடல்
அலைமகண்முனிவரில்லறக்கிழத்தியர்
கலைமகள்விழிநுதற்கடவுட்பூசையா
னிலைமைகளடைந்தமைநினைந்திலாய்கொலோ.

இன்னுந் துவாதசாந்தத் தலமாகிய மதுராபுரியின்கட் டோன்றிய அரசரேறான வரகுணதேவர், பிரமகத்தியாற் பிடிக்கப்பட்டு வருந்தி, அதை நீக்கற்கு அந்தணாளர்க்கு வேண்டியன ஈந்தும், திரிமூர்த்தி வடிவமான அரசவிருட்சத்தைப் பிரதக்கிணஞ் செய்தும், பசுக்களுக்குப் புல்முதலாயின அருத்தியும், உண்டவர்க்கு முறையே செல்வம், நோய்நீக்கம், சத்துருநாசம், புத்திரப்பேறு, யாவரானும பூசிக்குமேன்மை என்னுமிவைகளைக் கொடுக்கின்ற கோசலம், கோமயம், பால், தயிர், நெய் என்பவைகளை உண்டும், பின்னரும் பற்பல புண்ணியங்களைச் செய்தும் நீங்கப்பெறாமல், இறுதியில் ஆலய பிரதக்கிணஞ் செய்ததினாலன்றோ தந்திராநோய் நீங்கப் பெற்றனர்.

நீங்கப்பெற்றவுடன், அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டு மெய்யன்புடனே சிவாலயஞ் சமைப்பித்தும், நித்திய நித்தியாங்க நைமித்திக நைமித்திகாங்க காமிக காமிகாங்க உறுப்புக்களால் பூசையாதியன செய்வித்தும், தலயாத்திரை செய்

தும் ஒழுகிவரும்நாளில், ஓர்தினம் (திருவிடைமருதூர்ச்) சிவாலய சந்நிதியிலே தலையோடொன் றிருக்கக்கண்டு,அதைத் தங் கையாலெடுத்துக் கண்ணீர் வெள்ளத்திலாட்டி "உம்மைப் போல அடியேன்தலையுங் கிடக்கப்பெறுமோ" என்று மனமுருகியும், அங்ஙனே நாய்மலங் கிடத்தலைப் பார்த்து "அதை முதலாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்குத் தந்தேசத்திற் காற்கூறும், இரண்டாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு அரைக்கூறும், மூன்றாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு முக்காற்கூறும், நான்காம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு முழுக்கூறும் கொடுப்பதாக வாக்குப்பண்ணியும், ஒருவரும் எடுக்காமையால் தேசம் தமக்கே உடையது" என்று அம்மலத்தைத் தாமே தம் அருமைக்கரத்தால் எடுத்துப் புறத்தே யெறிந்தும், ஆலய வீதியினின்ற வேப்பமரங்கள் பழுத்து வெயிலி னிற்றலைப்பார்த்து "ஐயோ! இவைகள் சிவலிங்கப் பெருமானையொத்த திருவுருவங்கள் பலவற்றையுஞ் சுமந்து வெதும்புகின்றனவே" என்று மனம் பதைபதைத்து, அங்ஙனின்ற மரங்கட்கெல்லாம் மேற்கட்டி கட்டுவித்தும், இன்னும் அநேக சிவபுண்ணியங் களைச் செய்தும்,ஒழுகிய சிவக்ஷேத்திராலய அன்புமேலீட்டானன்றோ பெறுதற்கரிய சிவசாலோக்கிய தரிசனமும், பின்னர் முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் மேலாகிய பரசிவ நாதனது திருவடிப் பேறாகிய பேரின்ப நிலைச் சாகரமுங் கிடைக்கப் பெற்றனர்.இதனைச் சிவஞானச் செல்வராகிய திருவெண்காடனாயனுர் அவர்கள் சிறப்பித்து விளக்கி யருளினர்.

பதினோராந் திருமுறை.

மருதவட்டத் தொருதனிக்கிடந்த, தலையைக்கண்டு தலையுற வணங்கி, யும்மைப்போல வெம்மித்தலையும், கிடத்தல்வேண்டுமென் றடுத்தடுத்திரந்துங், கோயின்முற்றத்து மீமிசைக்கிடப்ப,வாய்த்தன வென்று நாய்க்கட்டமெடுத்துங், காம்புருத்துதிர்ந்த கனியுருக்கண்டு, வேம்புகட்கெல்லாம் விதானமமைத்துப், பெரியவன்பின் வருகுணதேவரும், என்பதனானும் அறிக.

மேலே கூறப்பட்ட தேவர் முதலாயினோரே அன்றி இழிப்பிறவிகளான யானை, சிங்கம், யாளி, புலி, குதிரை, பசு, எருது, பன்றி, குரங்கு, பாம்பு, மீன், ஆமை, நண்டு, வண்டு,

கிலாப்புள், முயல், தவளை, காரை, கரிக்குருவி, கருடன், சிலந்தி, முதலாயினவும் சிவாலயார்ச்சனை புரிந்து முத்தி யடைந்தனவே யன்றோ ?

தனியூர்ப் புராணம்.

பிறைமருப்புரற்கான்முறச்செவிப்பெருவேழ
நிறைவலிக்கொடுங்கூற்றெனநிகழ்தருமடங்க
லறைமுரட்சினவாளிகாற்கதியமைபாய்மா
வுறைசெருத்தலானேங்கிமிலேறுழல்பன்றி.

என வரும் புழுகீசப்படலச் செய்யுள்களால் உணர்க.

இவ்வாறே எவர்களும், எவைகளும், பரமபதியாகிய சிவ பெருமானை க்ஷேத்திராலயங்களில் வழிபட்டு, இகபர சாத னங்களை யடைந்த உண்மையானது, இன்னோரன்ன நூல்களா னும் அநுபவத்தானும் வெளிப்படவே, அவைகள் உறுதிப் பொருளை யடைதற்குக் கருவிக ளென்பது பெறப்பட்டன.

இங்ஙனமாகவும், ஓர் சாரார், பத்மாசுரனுக்கு அஞ்சி உய்ய வழி தெரியாது ஒளித்தவனும், நம் பரத்தால் விழுங் கப்பட்டவனுமாகிய சிவனையா எல்லா வலிமையும், எல்லாச் சிறப்பும், எல்லாச் செல்வமும் உடைய நம் பகவானுன ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி ஆலயஞ் சமைத்து அருச்சிப்பார். நன்று! நன்று!! இது "வந்தியா புத்திரன் ஆகாயப் பூக்கொய்து சூடி னன் என்பதுபோல்வதன்றி உண்மையாகா." என வாயில் வந்தன வந்தன கூறி நிந்தனை செய்வாராயினர். இவர்கள் அறியாமைக் கென்செய்வோம். விட்டுணுமூர்த்தி பலகாலங் களினும் பல தலங்களிற் சென்று சிவாலயார்ச்சனை செய்தார் என்பது, நூன்முகத்தாலும், தல தீர்த்த மூர்த்த நாமங்களா னும், அநுபவத்தானும், விளங்கக் கிடக்கின்றதே. ஆயினும் அவைகளை யீண்டெடுத்து விளக்கின் விரியுமாதலின் விடுத்து, ஒன்றுனே மற்றவைகளி னுண்மையும் போதரக் காட்டுவாம்.

விட்டுணு சுதரிசன சக்கரத்தைச் சிவபெருமானிடம் பெற விரும்பிக் காஞ்சித் திருநகரடைந்து நாடோறும் ஆயிரந் தாமரைப் புட்பங்களால் அர்ச்சித்து, ஓர்நாள் ஓர் புஷபங் குறைய, அதற்குப் பதிலாகத் தமது கண்ணில் ஒன்றைப்

பிடுங்கிச் சாத்தி யர்ச்சித்த அன்பு மேலீட்டை நோக்கிப் பர சிவநாதர் பிரசன்னராய், அவர்க்குச் சுதரிசன சக்கரத்தை யும், கமலக்கண்ணன் என்னுந் திருநாமத்தையுங் கொடுத்த தன்றி அத்தலமுந் "திருமாற்பேறு எனக் காரண நாமத்தோடு வழங்கப்பட்டு விளங்குக"எனவுந் திருவாய் மலர்ந்தருளி அந் தர்த்தான மாயினர் என்க.

காஞ்சிப்புராணம்.

ஆங்கவனையெதிர்நோக்கிநின் பூசைக்ககமகிழ்ந்தேமுனக்கின்ஞான்று
தேங்கமலவிழியளித்தேம்பதுமாக்கனென்னும்பெயரிற்றிகழ்வாயிவ்வூர்
பாங்குபெறுதிருமாற்பேறெனப்பொலிகவென்றருளிப்பானுகோடி
தாங்குகதிர்ச்சுதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையுமுதவினுனல்.

திருவாசகம்.

சல்முடைய சலந்தரன்ற னுடறடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடீ
நலமுடைய நாரணன்ற னயனமிடந் தரனடிக்கீ
ழலராக விடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ.

என்று கூறுங் கூற்றுகளையும், ஏனைய நூல்களி னுற்றை யும் ஒப்பாது மறுத்துரைப்பினும், விஷ்ணு பத்தர்களில் மெய் ஞ்ஞானி யென்று பேர் வகித்த நம்மாழ்வார் என்னுந் தம் மாழ்வார் கூறிய பேற்றையாயினும், மறுத்துக் கறுக்காது ஒப் புவாரோ அறியேம். அவரே, "விஷ்ணு சிவபெருமானைக் கண் மலரால் அர்ச்சித்துச் சக்கரம் பெற்றார்." எனப் பிரகாசப்படு த்தினர். அதையும் விளையாட்டென முடிப்பார் போலும்.

திருவாய்மொழியில்.

செக்கர்வான் சடையோன் சேவடிக்கீ ழந்நாளின்
மெய்க்கணிட்டுச் சக்கரநீ பெற்றவிளை யாட்டேபோன்
மைக்கொண் மேனியனே வாளரக்கர் குலத்தரிய
செக்காங் குடியானே தேவதேவனே.

எனக் கூறிக்கிடத்தலால், உண்மை யென்பதையொப்பு வார் அறிவோர். இன்னும் இதனுனே, மற்றவைகளுஞ் சைவர்கள் கட்டியதன்றென்பதை அறிந்து, சிவக்ஷேத்திரா லயத்தைத் தூஷியாது, அதன் விசேடம் அறிந்தொழுகல் நன்மையேயாம்.

இது நிற்க, "க்ஷேத்திரங்கடோறுஞ் சென்று, சிவாலயத்தைச் சிவனெனவே கண்டு வழிபட்டு வாழும் இயல்பினோர், சீவன் முத்தராவர்" எனச் சிவஞானபோதஞ் செப்புகின்றது. அவ்வாறே செய்து பெரும்பே றடைந்த மார்க்கண்டேய முனிவரே அதற்குச் சான்றாகும்.

கந்தபுராணம்.

அத்தனாலயமனைத்துமவைகளும், பத்தியோடுமுன்பரவியேயிருஞ்,
சுத்தனாகியேதொலைவிலாருயிர்முத்தியெய்தினான்முழுதுணர்ந்துளான்

இன்னுஞ் சிவாலயத்தை, மெய்யன்புடனே கால்களாற் பிரதக்கிணஞ் செய்வோர், தாம் எடுத்துவைக்கும் ஒவ்வோர் அடிக்கும் ஒவ்வோர் அஸ்வமேத யாகஞ் செய்த பலத்தை அடைவார்கள் எனச் சிவபெருமானே வரகுண பாண்டியர்க்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

என்னும்படியம்முறையால்வளைந்தேத்தவையன்
விண்ணின்றியம்புமரசேபரிமேதவேள்வி
நண்ணும்பயனோரடிவைப்பினினண்ணவெம்மைப்
பண்ணும்வலத்தான்மகிழ்ந்தேம்பழியஞ்சன்மன்னே.

சிவாலயத்தை மெய்யன்புடனே ஒருசாமம் அங்கப் பிரதக்கிணஞ் செய்வோர், தமது தீவினைகளெல்லாம் நீங்கப் பெற்றுச், சிவசாலோக்கிய பதவியை யடைந்தினிதிருந்து பின்னர், "உலகம் சுத்த மாயைக்குள் ஒடுங்கும்போது அத்துவித முத்தியையும் அடைவார்கள்.

அருணகிரி புராணம்.

ஒருயாமம்வலம்புரியினுடலினாற்றீவினைகளொருவுமெல்லாங்
கருவாதையிலர்மண்ணிற்சிவலோகமடைந்துகளிப்புறவேவாழ்வர்
பெருகார்வத்தொடுமேலைச்சிவலோகம்பெற்றிருப்பர்பேதமற்றே
பரமேசன்பதமடைவரண்டமெலாமாயையினுட்படியும்போதில்.

சிவாலய சந்நிதானங்களிலே யமன் அணுகான் என்றும், அவற்றுள்ளும், காசி, திருக்காளத்தி என்பவைகளிலே சிவசந்நிதியினின்றுந் தனித்தனி ஐந்து குரோசத்துக்கு அப்பாலும், மதுரையிலே சிவ சந்நிதியினின்றும் ஒரு குரோசத்துக் கப்பாலும், சிதம்பரத்திலே சிவ சந்நிதியினின்றும் இரண்டுகாத

வழிக்கப்பாலும், யமனைச் சஞ்சரிக்குமாறு சிவபெருமான் ஆஞ்ஞாபித்தருளினார் என்றும், உண்மை நூல்கள் உரைக்குமாயின் க்ஷேத்திராலய விளக்கத்தை யென்னென் றியம்புவோம்.

இவ்வுண்மைகளை நோக்கி யன்றோ, சைவசமய பரமாசாரியர்களுள் ஒருவரான திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், தெய்வப்புலமை ஔவையாரும், சிவாலயங்க ளில்லாத ஊர் எவ்வித வளப்பங்களால் நிறைந்திருப்பினும் நல்ல வூரென்று பாரா ராம்; அதிற்குடியிருத்தலு மாகாவாம்; என்னுங் கருத்துப்பட "திருக்கோயிலில்லாத திருவிலூரும்" எனவும், "கோயிலில்லா வூரிற் குடியிருக்க வேண்டாம்" எனவுங் கூறி யருளினார்கள்.

இத்துணை விசேடமுற்ற க்ஷேத்திராலயங்களை அவமதிக்காது அவற்றை அடைந்து "வாழ்த்தவாயு நினைக்கமடநெஞ்சுந், தாழ்த்தச்சென்னியுந் தந்ததலைவனைச், சூழ்த்தமாமலர் தூவித்" துதிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்தாற்றான் அருமையினும் பேரருமையான இம்மானுட யாக்கையாற் பயனுண்டு. அன்றேல் இன்றாம்.

பிரமோத்தரகாண்டம்.

கண்ணுதலா லயநோக்குங் கண்களே கண்கள்
 கறைக்கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள்
பெண்ணொருபா கனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள்
 பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள்
பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்றாவே நன்றாப்
 பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிக
ளண்ணல்பொலங் கழனினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்ச
 மவனடிக் கீழடிமைபுகு மடிமையே மடிமை.

தேவாரம்.

ஆக்கையாற் பயனென் அரன்-கோயில் வலம்வந்து, பூக்கையா லட்டிப் போற்றியென் னாதவிவ், வாக்கையாற்பயனென்.

இந்த "மானிடப்பிறவி தானும் வகுத்தது மனவாக்காயத், தானிடத் தைந்துமாடு மரன்பணிக்காக வன்றோ" என்னுந் திருவாக்கை நினைத்து க்ஷேத்திராலய திருத்தானங்களை

யடைந்து மெய்யன்புடனே பூசித்து முத்திபெற் றுய்வார்களாக.

இங்ஙனமாகவும், சில மௌட்டிகர்கள், அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமாய்க் கடவுளிருக்க, நாம் அத்தலாலயத்திற்றான் இருக்கிறார் என உன்னலுங் கொடும்பாவ மன்றோ? எனவும், இன்னும், தலம் ஆலயம் மூர்த்தி தீர்த்தங்களெல்லாம் சோதனையிற் பார்க்குமிடத்து, அவைகள் சாதாரணமான மண், கல், மரம் உலோகம் நீர்போலிருப்பனவன்றி வேறு விசேட மொன்றனையு முடையவன்றே? எனவும், அவைகள் வேடிக்கை விஷயமாய்ப் பொழுதுபோக்கற்காக ஏற்படுத்தப் பட்டனவன்றி, வேறோர் பிரயோசனத்தையுங் கொடுக்கமாட்டா எனவும், அன்றியும் பட்டணத்தடிகள், தாயுமான சுவாமிகள், சிவவாக்கியர் முதலாய மெய்ஞ்ஞானிகளே "சிற்றம்பலமுஞ் சிவனு மருகிருக்க, வெற்றம்பலந்தேடி விட்டோமே" எனவும், "பண்ணேனுனக்கானபூசையொரு வடிவிலே" எனவும், "தீர்த்தலிங்கமூர்த்தியொன்று தேடியோடுந்தீதரே, தீர்த்தலிங்க முள்ளினின்ற சிவனைத்தெளியுமோ" எனவும், இன்னன செய்யுள்களா லுணர்த்தி யிருக்கின்றார்களே எனவும், ஆங்காங்கு ஒவ்வோர் பாக்களைப் பொறுக்கி யெடுத்துப் படித்துக் காட்டித், தலம் கோயில் குளம் உற்சவம் என்னும்பயனிலாச் செய்கைகள் வேண்டாமென்று தாமொழிவதோடு பிறரையுங் கெடுக்கின்றார்கள். இவர்கள் அறியாமை யிருந்தபடியென்னை? சிவஞான தீபங்களாய அவர்கட்கு அவைகள் சம்மத மின்றேல் "வாவியெல்லாந்தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு, காவணமெல்லாங் கணநாதர்—பூவுலகி லீது சிவலோகமென்றென்றே மெய்த்தவத்தோ ரோதுந் திருவொற்றியூர்" எனவும், "காலையுமாலையுங் கால்பெயர்த்திடேவ்து னலயம் வலம்வரு தற்கே சால்பினின், கைகொடுகுயிற்றுவ தேயநின்னது, கோயிற்பல்பணி குறித்தே எ-ம். மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கோர், வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே" எ-ம். தீர்த்தலிங்கமும்முளே தெளிந்துகாணவல்லிரேற், தீர்த்தலிங்கந்தானதாய்த் தெளிந்ததேசிவாயமே" எனவும், இன்னோ ரன்னவைகளைப் பின்னருங் கூறியதென்னை? இவ்விருத்திறனையும், அவ்

யவர்களே மீட்டுங் கூறலால், அவைகட்குச் சமாதானமு மிருத்தல் வேண்டும். என்னை ?

நோய்வாய்ப்பட்டா னொருவன், அதை நீக்கற்கு மருந் துண்ணும்போது, வைத்திய சாத்திரத்தில் விதித்தவாறே அநுமானத்தோடு உண்ணுமையையும், அவபத்தியங்களைத் தள்ளிப் பத்தியங்களைக் கொள்ளாமையையும், வைத்தியாநு பவிகள் கண்டு இரங்கி, "நீ உண்ணும் மருந்தினுற்பயன் யாது" என்றக்கால், அவர்களுக்கு அம்மருந் துண்ணற்க என்பது கருத்தாமோ, அன்றே! அதுபோலவே மலபரிபாகம் வரும் படி கிரியைகளைச் செய்வோர், சிவாகம முதலிய உண்மை நூல்களில் விதித்தவாறே அன்போடு செய்யாமையையும், கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, கள்ளாமை, கள்ளுண்ணா மை, வியபிசாரஞ்செய்யாமை, இரக்கம் வாய்மை, பொறை, அடக்கம், கொடை, பெரியோரைப் பேணல், முதலிய நல்வி லக்கணங்களைக் கொள்ளாமையையும், கிரியை ஞானத்தைப் பயப்பதேயாக, முத்தியையுங் கொடுக்குமென நினைந்து தருக் குற்று நிற்றலையும், தத்தந் தேகங்களிலேயே தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி, ஆலயம் ஆதியவற்றைக் கண்டறிந்து செய்யும் முத் தியையே பயக்கின்ற, அந்தரியாக பூசையைச் செய்யாது நிற்றலையும், அவ்வுட் பூசையின் உண்மை விளங்கவும், அது சித்திக்கவும் ஏற்படுத்திய புறத்துள்ளனவற்றையே உண்மை எனக் கொண்டு நிற்றலையும், மேற்கூறிய மகான்களும், அவர் கள் போன்ற மானதபூசை செய்யும் பெரியோர்களும், காரு ண்ய நிமித்தத்தாற் கூறியவந்து நீவிர்கள் செய்யும் புறவழி பாட்டுக் கிரியைகளால் (முத்திப்)பயனின்று. என்னின், அவர் க்கு அக்கிரியைகளைச் செய்யற்க என்பது கருத்தாமோ இல்லையே! அவ்வுண்மை அவர்கள்,

"கட்டிச்சுருட்டித் தங்கக்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில் வையார்" என்பதனாலும், "நெஞ்சகமே கோயினினைவே சுகந்தமன்பே, மஞ் சனநீர்ப் பூசைகொள்ளவாராய் பராபரமே" என்பதனாலும், "தம்மிற் சிவலிங்கங் கண்டதனைத் தாம்வணங்கித், தம்மன்பான் மஞ்சனநீர் தாமாட்டித்—தம்மையொரு, பூவாகப் பூவழியா மற்கொடுத்துப் பூசி த்தா லோவாமை யன்றே யுடல்" என்பதனாலும், புறம்பு காண்குவன்

புல்லியசனிசனை, யறிந்தஞானியகமுறக்காண்பனால், எறும்பிகாணுறிலின்கரும்பேகொளுஞ், செறிந்தவாடிலை யின்பனவென்பவே" என்பதனானும், பிறவாற்றானு மறிக. மற்றையோர்கள் கருத்து மிஃதேயாம்.

இன்னும் ஆன்மாவானது தேகமெங்கும் வியாபித்திருப்பினும், சாக்கிர முதலிய அவத்தைகளிலே விசேடித்து நிற்பதுபோலவும், பசுவினிடத்திற் பால் தேகமெங்கணுஞ் செறிந்திருப்பினும், மற்றைய தானங்களினின்றுந் தோற்றாது முலையிற் பரிசித்த மாத்திரத்தே அதினின்றுந் தோற்றுதல் போலவும், ஆதிமத்தியாந்த சமானாதிகரகித அகண்டாகார பரசிவம் சர்வ வியாபகத்துவரா யிருப்பினும், க்ஷேத்திராலயங்களிலே தயிரில் நெய்போல விளங்கியும், மற்றை யிடங்களிற் பாலி னெய்போல விளங்காது நின்றும் அருள் செய்வார்; என்பதையும் அறிந் தடங்கி யுய்வார்களாக.

ஆகவே, பேரானந்தப் பிறவா வீடடைய விரும்பினோர் யாவரும் சிவதலங்களை யடைந்து, ஆங்காங்குள்ள தீர்த்தங்களில் மூழ்கித், திருக்கோயிலுட்சென்று ஆங்குச் செய்யவேண்டியனவற்றை மெய்யன்புடன் செய்து, உண்மை விளங்கப்பெற்று அகத்திலே அவைகளையெல்லாங் கண்டு ஞான பூசையைச் செய்தல் வேண்டும். புறத்துள்ள க்ஷேத்திராலய முதலாயினவற்றைச் சிவயோக சாமர்த்திய மில்லாதார்க்கு உண்மை விளங்க உபாயமாக வைக்கப்பட்டதாம்.

சிவஞானசித்தியார்.

திருக்கோயி லுள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச்
சிவனெனவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறைவ னங்கே
யுருக்கோலி மந்திரத்தா லேகினையு மவர்க்கு
முளனெங்கு மிலனிங்கு முளனென் பார்க்கு
மிருப்பாய வடிவாகி யிந்தனத்தி னெரிபோன்
மந்திரத்தின் வந்துதித்தே யிருஞ்சுரபிக் கெங்கு
முருக்காண வொண்ணாத பான்முலைப்பால் விம்மி
யொழுகுவது போல்வெளிப்பட் டருளுவனன் பர்க்கே.

புறப்பூசையிற் சிறிது குறைவிருத்தலாற்றான், மேலோர்கள் அகப்பூசையைச் செய்வார்கள். என்னையெனில்? எவ்

வெவர் வயிற்றினுள்ளு மிருந்து புசித்த உணவுகளையெல்லாஞ் சீரணிக்கச் செய்யும் அக்கினிதேவற்கு, அசீரணம் பிறந்த தென் றுபசரிக்குந் தன்மை போலவும், காற்றிற்குக் கால் பிடித்தன் முதலிய உபசாரஞ் செய்ய எண்ணியது போல வும், ஆன்மாக்கட்கெல்லாம் பரமான்மாவாய் நின்று, ஊட்டி யுறக்கி உபசரிக்குஞ் சச்சிதானந்த வஸ்துவாய சிவத்துக்கு ஓர் குறையுள்ளது போலக் கருதி, அட்டவிதார்ச்சனை, சோட சோபசாரம்,நைவேதனம், முதலியன செய்தலானும், புதைப் பதற்குஅகப்படாத நிழலைப் புதைக்கத் தொடங்கினாற்போல ஒன்றற்கும்அகப்படாது பிருதிவிமுதலிய முப்பத்தாறு தத்து வங்களையுங் கடந்து பேரானந்தக் கடலாய் நிறைந்திருக்குஞ் சிவத்தை, தற்போதத்தால் அகப்பட்டதுபோற் பாவனை செய்து ஓர் வடிவத்து ஆவாகித்தலானும், அழுக்குகளைப் போக்கும் நீரைக் கழுவிச் சுத்தஞ்செய்வார் போன்று,தம்மை யடைந்த ஆன்மாக்களினது மும்மலங்களையுந் துடைத்து நிர் மலமாக்குஞ் சிவத்தை, நீராட்டி நிர்மலமாக்குவோர்போல அபிடேகங்களைச் செய்தலானும்,பச்சிலை புட்பங்கள், வித்துக் களைக் கொண்டவாய்,ஈசுர சிருட்டிக்கேதுவாய் நிற்றலானும், அவைகளைக்கொய்தலால் கொலைத் தோஷம் சம்பவித்தலா னும், இன்னுந்தண்ணீர் மொள்ளல், நெருப்பு மூட்டல், நெற் குத்தல், கந்தபலாதி சமூலங் கொள்ளல், புனுகுசட்ட மாதி யன எடுத்தல் முதலியவற்றானுஞ் சிறிது குற்றமுண்டாக,புற வழி பாட்டினின்றும் அகவழிபாடாகிய மானத பூசையே விசேடமுடைத்து. அதுவே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதிகொ டுப்பதாய், அருவருப்பு, சரீரவருத்தம் கொலைமுதலிய பாவங் கள் இல்லாததாய் உள்ளதாம். இது காலையினுஞ் செய்யலாம்; மாலையினுஞ்செய்யலாம்; நினைக்கும் எப்பொழுதிலாயினுஞ் செய்யலாம்; எவ்விடத்திலாயினும்இருந்து பரமேசற்கு பிரீதி யாக இயற்ற வேண்டுவனவற்றையும் இயற்றலாம். இது இஷ்டசித்தியைக் கொடுப்பதோடு முடிவில் சிவசாயுச்சிய முத்தியையும் அளிக்கும்,

உள்ளேவல் செய்வானைக் காந்தன் மிகவுகப்ப
னுள்ளேசெய் பூசை யுகந்து.

சிவதருமோத்தரம்.

அகத்தினுட்பூசைசெய்வார்க்கருவருப்பில்லைகொல்லும்
பகைத்தொழிலில்லையல்லற்படுதெலுமுடலுக்கில்லை
யுகப்புறுபலமுமேலாமுறும்பலமுனையினற்பஞ்
சகத்தினுட்பூசைசெய்வார்தமக்கெலாம்வருத்தஞ்சார்ந்தும்.

உபதேசகாண்டம்.

மனத்தினைத்தியபூசனைவரன்முறைமாக்க
ணினைத்தபோதுமாங்காலைமாலையினுமாதினைத்த
வனைத்துமீசனுக்காக்கவெத்தலத்தினுமாமாற்
புனைத்தவார்சடைப்புனிதர்காண்மானதபூசை
உருசிந்தையின்மானதபூசனையுஞற்றிக்
கருதிவேண்டினபெறுகுவர்கடைமுறைகயிலைப்
பெருவளம்பெறப்பெறுகுவரீங்கிதுபேசின்
மருவிநித்தலும்வழக்குறுதியற்றுதன்மரபே.

புறவழிபாட்டிற்குள்ள தலம், ஆலயம், தீர்த்தம், தூபம், தீபம், அபிடேகம், பூமாலை, நைவேத்தியம் முதலாய கரணங்களையெல்லாம், மேலோர்கள் அகத்தே மனத்தாற் பொருத்திச் செய்வார்கள். அதுவே மானதபூசை யெனப்படும்.

உபதேசகாண்டம்.

அனையபூசனைக்கிரியையின்மெய்யயர்ந்திருந்து
கினையலாவதுமானதபூசனைநிமலன்
புனையவேண்டுநைவேத்தியமுதலினபொருத்தி
வினையம்யாவையுமனத்தினுலியற்றுவர்மேலோர்.

தேகதலத்திலே உயிராலயத்தி லிருக்கின்ற சிவத்தைப் பூசிக்காது மறந்து, புறத்தே பூசிப்பவன் பசுவின்பால் தன் உள்ளங்கையில் இருப்பதைக்கண்டும் அதை உண்ணாது புறங்கையை நக்குவோனை யொப்பாவன்.

சிவதருமோத்தரம்.

சிறந்தகத்து ளான்மாவி லுறைசிவனைப் பூசையினைச் செய்யா ஞகி
மறந்துபுறத் தினிற்பூசை வருந்தியே யியற்றுபவன் வயங்கு மாவின்
சுறந்தபா லடிசிலகங் கையுளே யிருப்பதுந்தான் கண்டு ஞெது
புறங்கையினை நக்குமவன் போலுமால் யாமறியப் புகலுங் காலே.

புறத்தே சைவசமயிகளால் அநுசரிக்கப்படும் தலம், ஆலயம், உபசாரம், உற்சவம் ஆதியனவோ கிறிஸ்தவர், மகமதியர்

முதலாயினோர் தத்த மனம்போன போக்கின்படியே கட்டுகின்ற சர்ச் (Church) மசூதி முதலானவைகளையும், ஆங்குச் செய்யப்படும்ஆசாரங்களையும் போலாது,ஒவ்வொன்றும் முதநூல்களின்படியே இயற்றுவனவாய், மானதபூசையின் உண்மையை விளக்கி ஞானத்தை யுண்டாக்குதற்கு இன்றியமையாக் கருவிகளாய்ப் பிரகாசிக்கும்.

எவர்களுக்கும் இனிமை பயக்கும் பால், தேன், சர்க்கரை, முதலிய பொருள்களினுள்ளே மருந்தையும் பொதிந்தூட்டி நோய்களை நீக்கும் வைத்தியர்கள்போல, மலப்பிணி மாற்றும் பரமவைத்தியராகிய சிவபெருமானும் பகிர்முகத்திலே க்ஷேத்திராலயங்களையும்,பூசை உற்சவாதிகளையும் விதித்தமை, சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன்மாக்கள் யாவரும் வழிபட்டு,அவற்றின் அந்தரியாகபூசையின் உண்மைகளை அறிந்து, அதனை யியற்றிச் சிவஞானமேலீட்டால் அத்துவித முத்தியிற் சேர்ந்து இன்பமுறும்பொருட்டே யாம்.

அவ்வுண்மை,ஈங்குள்ள சிவாலயங்கள்,வைஷ்ணவாலயங்கள். மற்றைத் தேவாலயங்கள் எவற்றினும்,கர்ப்பக்கிருகம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், தூபி, விமானம், பிரகாரம், கோபுரம் முதலியன ஒரே தன்மையவாகக் காணப்படுதலானும், ஒன்றுபோலவே மற்றவைகளுங் கட்டப்பட்டு விளங்கலானும் அறியப்படும். ஆகவே புறவழிபாட்டிற் கமைந்தன யாவும், அகவழிபாட்டிற்கும் உள என்பத னுண்மையைச் சிறிது காட்டுவாம்.

சரீரமும் அண்டமுஞ் சமம்.

அண்டமானது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களையும்,இலங்கை, இமயமலை, சிதம்பரம் என்னும் முத்தானத்தையும், அக்கினி, சூரியன், சந்திரன் என்னு மும்மண்டலத்தையும், பதினான்கு லோகங்களையும், மலை, தீவு, சமுத்திரம், நவக்கிரகம் ஆதியனவற்றையும், உயிர்கள் தோன்றி நின்றொடுங்குந் தன்மையினையும், தலம், தீர்த்தம்,மூர்த்தி, ஆலயம் ஆதியவைகளையும், உடைத்தா யிருத்

தல் போலவே பிண்டமாகிய இத்தேகமும் அவைகளைக் கொண்டுரை நிற்றலாற் சமமாம்.

கோயிற்புராணம்.

வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வாளர வரசை நோக்கி
யிலங்கிடும் பிண்ட மண்ட மவைசம மாதலாலே..............

திருவாதவூரடிகள்புராணம்.

எண்டரு பூத மைந்து மெய்திய நாடி மூன்று
மண்டல மூன்று மாகி மன்னிய புணர்ப்பி னாலே
பிண்டமு மண்ட மாகும் பிரமனே டைவ ராகக்
கண்டவர் நின்ற வாறு மிரண்டினுங் காண லாகும்.

ஔவைகுறள்.

அன்னத்தா லாய வுடம்பின் பயனெல்லா
முன்னேனைக் காட்டி விடும்.

பொய்க்கெல்லாம் பாசனமா யுள்ளதற்கோர் வித்தாகு
மெய்க்குள்ளா மாய வுடம்பு.

இவ்வுண்மையைக் காட்டுவாம்.

பஞ்சபூதம்.

அண்டமானது, வெளி, காற்று, அக்கினி, சலம், மண் என்னும் ஐந்தையுங் கொண்டு விளங்கிநிற்றல்போலச், சரீரமும் வெளியையும், பிராணன் முதலாய தசவாயுக்களையும், கோபாக்கினிமுதலாய அக்கினியையும், வாய்நீர், இரத்த முதலாய சலத்தையும், தசை தோல் முதலாய பிருதிவி யம்சத்தையும், கொண்டு தோன்றி நிற்றலாற்(பரிணமிக்கப்பட்ட)பஞ்சபூதமுமுடைமை யாவரு மொப்பற்பாலதேயாம்.

மூத்தானம்.

இச்சரீரத்திலே, வலக்காற் பெருவிரலில் இருந்து இடமூக்கினிற்கும் இடைகலையே இலங்கை எனவும், இடக்காற் பெருவிரலிலிருந்து வலமூக்கினிற்கும் பிங்கலையே இமயமலை எனவும், மூலாதாரத்தி னின்றும் எல்லாநாடிகளுக்கும் ஆதாரமாய்ச் சிரசளவும்முட்டிநிற்கும் நடுநாடியாகிய சுழுமுனையே சிதம்பரம் எனவும் உணரற்பாலதாம்.

கோயிற்புராணம்.

இலங்கைநேரிடைபோமற்றையிலங்குபிங்கலையாநாடி
நலங்கிளரிமையநேர்போநடுவுபோஞ்சுழுனைநாடி.

மும்மண்டலம்.

இச்சரீரத்தும்,பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடினவிடத்திலே, நாவிதழுடைய புட்பம்போலிருக்கும் அக்கினிமண்டலமும், இருதயகமலத்திலே, எட்டிதழுடைய புட்பம்போன்றிருக்குஞ் சூரியமண்டலமும்,மூலாதாரந் தொடங்கிச் சிரநடுவரைக்கும், கோடிசூரியப் பிரகாசம்போனிற்குஞ் சந்திரமண்டலமும் விளங்காநிற்கும் என்ப.

நெஞ்சுவிடுதூது.

களபதன - மாதர்மயக்கமழித் தூவளர்மண்டலத்தின்
சோதியொருமூன்றினையுஞ்சோதித்து...............

ஔவைகுறள்.

மண்டலங்கண்மூன்றுமருவவுடனிருத்தி
யண்டரனையர்ச்சிக்குமாறு.

பதினன்குலோகம்.

சரீரத்திலே உள்ளங்கால் அதலமாகவும், கணைக்கால் விதலமாகவும், முழங்கால் சுதலமாகவும், தொடை தலாதலமாகவும், குகியம ரசாதலமாகவும், இடை பாதாளமாகவும், நாபி பூலோகமாகவும், வயிறு புவர்லோகமாகவும், இருதயம் சுவர்லோகமாகவும், தோள் மகலோகமாகவும், முகம் சனலோகமாகவும், நெற்றி தபோலோகமாகவும், சிரசு சத்தியலோகமாகவுங் குறிக்கப்படும் எனவும்,

மலைகள்.

மூலாதாரத்து முக்கோணத்திலே மகாமேருவும், கீழ்க்கோணத்திலே மந்தரமும், தக்கிணகோணத்திலே கைலாசமும், வாமகோணத்திலே இமயமும், ஊர்த்துவபாகத்திலே நிடதமும், தக்கிணபாகத்திலே கந்தமாதனமும் வாமரேகையிலே இரவணமுங் குறிக்கப்படும் எனவும்,

தீவுகள்.

மாமிசத்திலே குசத்தீவும், சிரசிலே கிரவுஞ்சத்தீவும், எலும்பிலே சம்புத்தீவும்,மச்சையிலே சாகத்தீவும்,தோலிலே

சான்மலித்திவும், கேசத்திலே பிலக்ஷதீவும், நகத்திலே புட்கரத்தீவும் கொள்ளப்படும் எனவும்,

சமுத்திரங்கள்.

மச்சையிலே நெய்ச்சமுத்திரமும், இரத்தத்திலே தயிர்ச்சமுத்திரமும், மூத்திரத்திலே உப்புச்சமுத்திரமும், சிலேத்துமத்திலே மதுக்கடலும், இரசத்திலே கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலும், சுக்கிலத்திலே பாற்சமுத்திரமும், இலம்பிகையிலே சுத்தோதகசமுத்திரமும் அறியப்படும் எனவும்,

கிரகங்கள்.

நாதசக்கரத்திலே சூரியனும், விந்துசக்கரத்திலே சந்திரனும், கண்ணிலே செவ்வாயும், இருதயத்திலே புதனும், கண்டத்திலே வியாழனும், சுக்கிலத்திலே வெள்ளியும், நாபியிலே சனியும், முகத்திலே இராகுவும், காலிலே கேதுவும் கொள்ளப்படும் எனவும், காருடபுராணங் கூறுவதனாலும்;

உயிர்கள் தோன்றி நின்றேடுங்கல்.

அண்டத்திலே, பற்பல உயிர்கள் தோன்றிநின்று உண்ணல்முதலிய வினைகளைச் செய்து அழிதல்போலவே, நமது சரீரத்தினும் பேன், கிருமி, பாம்புமுதலிய பிராணிகளுந் தோன்றி நின்று, உண்ணல் முதலிய வினைகளைச் செய்து அழிந்துபோதல் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாகையானும்; தாவரமாகிய அண்டத்தைப்போலவே சங்கமமாகிய சரீரமுஞ் சமம் எனப்பட்டு முற்கூறிய தலம், தீர்த்தம், ஆலயம், உபசாராதியவற்றை உண்மைநூற் பிரமாணுவமவாயிலாக, அதிலிருந்து உண்மைவிளங்க இயன்றபடி காட்டுவாம்.

க்ஷேத்திரங்கள்.

பகிர்முகத்திலே, ஐம்பொறிகள் வாயிலாக மனஞ் செல்லுமாயின் புலனறுது மேம்பட்டு பாவமுண்டாம். அந்தர்முகத்திலே மனமொருங்குபட்டு நின்றாற்றான் புலனற்று திரிசியமயமான உலகங் காணப்படாமல், பரானந்தமயமாகிய சிவத்தோற்றப்பெற்றுப் பேரானந்த வீடுண்டாம். ஆதலாற்றான், சிவயோகிகள் அந்தர்முக தலத்தி னிற்பார்கள். அவையாவன: திரத்தானத்திலே ஸ்ரீபர்வதமும், நெற்றியிலே திருக்கேதார

மும், புருவத்துக்கும் மூக்குக்கும் மத்தியிலே ஞானரூபியாகிய பரசிவம் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காசியும், குயத்தானத்திலே குருக்ஷேத்திரமும், இதயத்திலே பிரயாகையும், இருதய மத்தியிலே சிதம்பரமும், இருக்கும் எனக் கொள்க.

சூதசங்கிதை.

சென்னிசேர்விலம்பாலங்கேதாரந்திகழ்தரும்புருவமத்தியமே
மன்னியகாசிவண்குயத்தானம்வளர்குருக்கேத்திரமிதயந்
துன்னியபுண்ணியப்பிரயாகைசொல்லுமவ்விதயத்தினடுவண்
மின்னிடுதெய்வச்சிதம்பரமூலாதாரத்தாரூரென்பர்மெய்க்கண்.

ஆதார க்ஷேத்திரங்கள்.

மூலாதாரத்திலே திருவாரூரும், சுவாதிஷ்டானத்திலே திருவானைக்காவும், மணிபூரகத்திலே திருவண்ணாமலையும், அநாகதத்திலே சிதம்பரமும், விசுத்தியிலே திருக்காளத்தியும், ஆக்கினையிலே காசியும், பிரமரந்திரத்துக்கு மேலே உன்மனிசத்திக்கு அதீதமாய் விளங்கும், நிராமய ஸ்தானமென்னும் துவாதசாந்தத்திலே மதுரையும் அறியப்படும்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

திருவளராரூர்மூலந்திருவானைக்காவேநாபி
மருவளர்பொழில்சூழண்ணாமலைமணிபூரகீவி
ரிருவருங்கண்டமன்றமிதயமாந்திருக்காளத்தி
பொருவருங்கண்டமாகும்புருவமத்தியமேகாசி.
பத்திதருதுவாதசாந்தத்தலமென்றேதுவினுற்பகர்வர்நல்லோர்.

சனனமரண தரிசனத்தான்

முத்திதருந் தலங்கள்.

அண்டத்திலே திருவாரூர், பிறக்க முத்திதருந் தலம் என்பதும், காசி, இறக்க முத்திதருந்தலமென்பதும், சிதம்பரம், தரிசிக்க முத்திதருந் தலம் என்பதும், சரீரத்தினும் அறியப்படும்.

ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநாலும், வித்தியாதத்துவம் ஏழும், சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகிய முப்பத்தாறுதத்துவங்களையுந் தனக்கு அந்நியமாகக் கண்டு அவைகளினின்றும் நீங்குகின்ற அதீத நிலையே காசிக்ஷேத்திரம் எனவும், ஆன்மாவை அறி

வென்றறிந்து யாமே தலைவனெனத் தோன்றும் நிலையே திருவாநர் எனவும், தத்துவங்கள் சடமாதலின் ஒன்றையும் அறியாவென்றும், ஆன்மாக்களுஞ் சிற்றறிவினவாகலின் தம்மைத்தாமே காணல் கூடாவென்றும், அவ்வாறு காண்பது, கண்ணொளியுஞ் சூரியனொளியும்போல் அபேதமாய் நின்று காட்டுகின்ற இறைவன் திருவருளால் எனவும், ஆகவே கண்டு கேட்டு உண்டுயிர்த்துற் றறிவனவெல்லாம் அத்திருவருளே எனவும், சிவமுன்னாகத் தியானித்துச் சர்வவியாபகமாயுள்ள அவ்வஸ்து இங்கும் விளங்கும் என்னுஞ் சுத்தியுண்மையான ஞானக்கண்கொண்டு, துரிய நிலைகடந்த பரசிவத்தின் ஆனந்தாத்துவித திருநடனங் காண்டலே சிதம்பரக்ஷேத்திரம் எனவும், அறியப்படும். இவைகளை யடைந்தோர் முத்திபெறுவதற்கு ஐயமுமுளதோ?

சிவஞானதீபம்.

கருவிகளுலொன்பதும்வேறதாகக் கண்டகன்றவதீதநிலை காசியாகும், மருவுமுயிர்தனையறிவென்றறிந்துயாமே மன்னனெனநின்ற நிலையாரூராகுங், கருவிசடமென்றுயிர்கடம்மைக்காணாக் கண்ணிரவியெனவுயிர்க்குக் காட்டாநின்ற, வருளையுணர்ந்தியாவுமரன்செயலாமுண்மையத்துவிதநடந்தொழிலம்பலமதாமே.

கைலாசம்.

கைலாசம் என்பதன்பொருள் நிரதிசயானந்தத்துக்கு உறையுள் என்பதாதலின், இருதயகமலம் இரவி விம்பமுதலிய ஏத்தானங்களிலே சிவபெருமான் உபாசிக்கப்படினும், அவ்விடமனைத்தும் அவர்க்குச் சோதிமய பரமாகாசமாகிய பரசிவலோகம் என நூல்கள் கூறுகிற்கும்.

முத்திகள்.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சேதிகளைந்தறிந்து, அவைகளினின்றும் நீங்கிய தன்னைத் திருவருளால் அறிந்து, அவற்றின் முடிவி னிற்பதே சிவசாலோக்கிய முத்தியாம். அங்ஙனம் அறிவித்த திருவருளைக்கண்டு அதனையுந் தன்னையும் பிரித்து நோக்காது தற்போதத்தை யடக்கி யவ்வருளே வடிவாயிருப்பது சிவசாமீப்பியமுத்தியாம். தற்போதஞ்சிறிதுந் தோன்றாது

ஒழிந்தவிடத்துப் பரை தானாயிருப்பதே சிவசாரூப்பியமுத்தியாம். அப்பரை நீக்கத்திற்றோன்றும் அகண்டாகார பரமானானந்த சாட்சாத்காரப் பெரும்பேற்றில் அதீதப்படுவதே சிவசாயுச்சியமுத்தியாம்.

தீர்த்தங்கள்

பொற்குடம் ஆயினும் பகரவீ நிறைந்திருக்குமாயின் கேடடையும் பேராசை யுடையாரும் அதனைத்தீண்டவும் அருவருப்பார். ஆக யாம் அமிர்தத்தை யுண்ணினும் அதைப்பவ்வியாகச் செய்கின்ற இவ்வசுத்ததேக குணவயத்தை அறிந்தும், பின்னரும் மதிமயக்கமுற்று அதைச்சுத்தமாக்குவேமென்று நதிகடோறும் பிள்ளைபோற் றோய்ந் துழன்று வினைச்சரக்கீட்டும் வியாபாரப்பெருமாக்கள், கட்குடமானது புண்ணிய நதிகளிற் றோய்ந்தாலும் சுத்தமாகாவாறுபோல தேகமும், மெய்யுணர்வில்லாவிடத்துப் புறத்தேயுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்கள் பலவற்றினும் முழுகுகின்றாலுஞ் சுத்தமடையாவென்றறிந்து, ஞானிகள்முழுகி வீடடையும அகத்தீர்த்தங்களையடைந்து முழுகிஉய்வார்களாக. எங்ஙனமெனில்?

சரீரத்திலே அங்குட்டத்தினடி பிரமதீர்த்தம் எனவும், கைந்நுனிதேவதீர்த்தம் எனவும், விரல்களின் இறைச்சந்தி ஆரிடதீர்த்தம் எனவும், கனிட்டிகைமூலம் மானுடதீர்த்தம் எனவும், மணிக்கட்டு பூததீர்த்தம் எனவும்,தர்ச்சனிஅங்குட்டங்களினடு பிதிர்தீர்த்தம் எனவுங்கொண்டு அவற்றுள் பிரமதீர்த்தவாயிலாக சாக்ஷாத்கார பரசிவத்தை உவப்பிக்கும்படி ஆன்மதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சிவதத்துவம் என்னு மூன்றுதத்துவங்களையும் உன்னிச் செய்யப்படுங் கன்மவுண்மையை அறிந்து அவ்வழிநின்றும்;

உண்மைபேசல், தானஞ்செய்தல், சமமாய்நிற்றல், தமமுறல், இன்சொற்கூறல், அந்தக்கரண மடக்கல், புறக்கரணமொடுக்கல், ஒருவழிப்படல், பொறுமையுடைமை, திடமுடைமை, ஞானமுடைமை, உயிர்கட்கிதஞ்செய்தல், என்னுமானத தீர்த்தங்களை யடைந்து, கடவுட்டியானம் என்னும்

மானதவிசேடஸ்நானஞ்செய்தும், கருப்பையிற் புகுத்துகின்ற மும்மலங்களையுங் கழுவிப் பரிசுத்தமுடையராய்ப் பேரானந் தப் பெருவீடடைவாராக.

தணிகைப்புராணம்.

தமனியக்குடமேயாயினும்பவ்வீத்தங்குறின்விழைஞரும்பற்று
ரமிழ்தமேயானுந்துய்ப்புறிற்பவ்வியாக்குமிவ்வுடற்புகாறிந்து
மிமிழ்தரப்பற்றுமடவருக்குரைத்துமென்பயன்றீர்த்தமாடிடினு[மே
முமிழ்முடையாக்கைசுசியுறுநிறைவனுண்மைதேர்ந்துயிர்சுத்தியுறு

சைவசமயநெறி.

செய்பிரமதீர்த்தத்தாலாசமனஞ்செப்பியே
யுய்யவந்ததத்துவமூன்றும்.
பஞ்சவிததீர்த்தத்தைப்பாங்காகவேயறிந்
தெஞ்சாதேகன்மமியற்று.

காசிகாண்டம்.

சத்தியந்தானஞ்சமநீதமமின்சொற்சாற்றுதலொருவழிப்படுதல்
புத்தியேமுதலகரணமோர்நான்குமடக்குதல்புலன்கள்போம்வழியி
னுய்த்திடாதமைத்தல்பொறைதிடஞானமுயிர்க்கெலாந்தண்ணளிபு
வித்திறமனைத்துமானதீர்த்தமெனவெடுத்தியம்பினர்மேலோர்.[ரித

உரைப்பருமானதீர்த்தமோதிடிற்
சுருக்கமின்ஞானநீர்தோய்தன்மற்றது
விருப்பொடுவெறுப்பெனவிளம்பப்பட்டதோர்
கருப்புகுத்திடுமலங்கழுவுமென்பவே.

யாக்ஞவல்கியர்.

"ஸ்நானங்களுள் மானச ஸ்நானமே மேலானது. அது சடவுலைத் தியானித்தலேயாம்".

சூதசங்கிதை.

அறிவினிற்பெரியோரகத்தினும் புறத்துமாகியதீர்த்தங்கண்மூழ்கிச், செறிதருந்தெய்வத்தலங்களும்போற்றிச்சிவானந்தமுத்தியை யடைவா, ரறிவினவ்வளவுசிறந்திடார்புறத்தேயாகியதீர்த்தங்கண்மூழ்கிச், செறிதருந்தெய்வத்தலங்களும் போற்றிச்சிவனுவர்போகமே நாளும்.

ஆலயங்கள்.

புறத்திலேகட்டப்பட்டிருக்கும் ஆலயங்கள் சரீரப்பிரஸ்தாரம் இருதயப்பிரஸ்தாரம் என இருவகைப்படும். அவற்

றன், சரீரப்பிரஸ்தாரமாவது சரீரத்தைவிரித்துக் குறிப்ப தாம். மற்றது இருதயகமலத்தை விரித்துக் குறிப்பதாம். சிவயோகிகள் அறிதற்பாலனவாய சத்ததாதுக்களி னிலைமை முதலியனவற்றைச் சரீரப்பிரஸ்தார ஆலயத்தாலும், மனிதர் உள்ளத்தே சொல்லாயும் பொருளாயும் அமைந்துள்ள ஒவ் வோர் வஸ்துக்களையும், இருதயகமலப்பிரஸ்தார ஆலயத்தா லும் விளக்கப்படும். அவைகளி னிலைமையைச் சிவயோகி களே அறிவார்கள். ஆகலால் அவைகளினுண்மை சில காட்டு வாம. தேகமே ஆலயமெனப்படும்.*

சைவசமயநெறி.

அறிந்தேயுயிராலயத்தினபேத
மறிந்தான்மெய்ஞ்ஞானிமலமற்று.

சிவஞானதீபம்.

எவ்வுயிரும்பராபரன்றன்சந்நிதியதாகு மிலங்குமுயிருடலினைத் துமீசன்கோயில்.

தேவாரம்.

குறிகளுமடையாளமுங்கோயிலு
நெறிகளுமவர்நின்றதோர்நேர்மையு
மறியவாயிரமாரணமோதிலும்
பொறியிலீர்மனமென்கொல்புகாததே.

மூலஸ்தானமண்டபங்கள்.

புறத்தே காணப்படும் ஆலயத்துள்ள கர்ப்பக்கிருகம் அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், ஸ்நானமண்டபம், அலங் காரமண்டபம், சபாமண்டபம் என்னும் ஆறுமண்டபங்களா லும், தேகாலயத்துள்ள மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணி பூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை என்னும் ஆறுதாரங் களும் அறியப்படும். ஆயிரக்கான்மண்டபத்தால் தலையின் புறத்திருக்கும் ஆயிரமிதழ்களையுடைய கமலமான உன்மனி யும், பக்கத்திருக்குந் தீர்த்தத்தால், அம்மூலையின் மேற்புறத் துள்ள சந்திரபுஷ்கரணியும் எண்ணப்படும்.

பிரகாரங்கள்,

முதலாம் ஆவரணத்தால், கண்ணுக்குப் புலப்படும் தூல தேகமாகிய அன்னமய கோசமும், இரண்டாம் ஆவரணத்

தால், பிராணவாயுவுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடி நிற்பதாகிய பிராணமயகோசமும், மூன்றும் ஆவரணத்தால், மனமுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடி நிற்பதாகிய மனோமயகோசமும், நாலாம ஆவரணத்தால், புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடி நிற்பதாகிய விஞ்ஞானமயகோசமும், ஐந்தாம் ஆவரணத்தால், பிராணவாயுவுஞ் சுழுத்தியுங் கூடி நிற்பதாகிய ஆனந்தமயகோசமும் அறியப்படும். சில ஆலயங்களிலே ஏழு பிரகாரங்கள் இருக்கின்றன; அவைகளால் காயத்தில் அடங்கிய இரசம், இரத்தம், மாமிசம், மேதை, எலும்பு, மச்சை, சுக்கிலம் என்னுஞ் சத்தாதுக்களும் அறியப்படும். சிலவற்றில் மூன்று பிரகாரம் மாத்திரம் இருக்கின்றன. அவைகளால் தூல சூக்கும காரண தேகங்கள் குறிக்கற்பாற்று. இவைகளெல்லாவற்றையுங் குறிக்கக்கூடிய ஒரேபிரகார மாத்திரம் இருத்தலுமுண்டு.

கதவு.

ஆலயங்களிலே சிவலிங்க முதலிய திருமேனிகளைத் தெரியவொட்டாது மறைத்து நின்று, நீக்கியவழி அவைகளைக் காட்டி நிற்குங் கதவுகளால், கோபம், ஆசை, அவா, அகங்காரம் என்பன தோன்றுதற்குக் காரணமாகி நிற்பதாய்ச், சிவத்தைத் தெரியவொட்டாமல் மறைப்பதாய், அநாதியாய் நிற்கும் அவித்தையும் அது நீக்கியவழி சிவதரிசன வீடுண்டாதலும் உணரப்படும் என்ப.

சபைகள்.

இராசசபை அன்னமய கோசமாகவும், தேவசபை பிராணமய கோசமாகவும், நிருத்தசபை மனோமய கோசமாகவும், கனகசபை விஞ்ஞானமய கோசமாகவும், சிற்சபை ஆனந்தமய கோசமாகவும் எண்ணப்படும்.

தூபி.

இது இருதய கமலாகாரமாக விளங்கும். இதன்கீழ்இடம் பிருதிவிதத்துவமாகவும், அதற்குமேல் நாளம் அப்பு முதலிய உ௩-தத்துவங்களாகவும் நாளத்துமுட்கள் அமரேசன்முதற் சிகேதன்ஈறுபுள்ள ௭௨-புவனங்களாகவும், எட்டிதழ்கள் எட்

டுத் தத்துவங்களாகவும், அறுபத்துநானகாகிய கேசரவடிவங்கள் ஈசுரம்,சதாசிவம் என்னும் இருதத்துவமாகவும்,நாளம் பூ என்பவைகளின் நுனி அடிகளிற்பொருந்திய முடிச்சு மாயையாகவும்பொகுட்டு வடிவம் சத்திதத்துவமாகவும், அப்பொகுட்டுவடிவில் தோன்றும்-நிக-பீசவடிவம் சிவதத்துவமாகவும், கலசங்கள் சத்திகளாகவும், கற்பிக்கப்பட்ட இருதயபங்கயாசனத்தில் முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாயுள்ள சிவபெருமானெழுந்தருளியிருக்கு முண்மை அறியப்படும்.

சரீரத்திலே பிரமரந்திர மத்திய கபாலத் துவாரமே உத்தரகோபுர வாயிலாகவும், பாதப் பெருவிரல்களின் முடிவுகளும், கரகவிரல்களின் அந்தங்களும், குதமலத் துவாரமும், தக்கணகோபுர வாயிலாகவும், ஞானக்கினியாம்ச புருவமத்தியமே அந்தராளகோபுர வாயிலாகவும்,உந்தித்தானமே பலிபீடமாகவும், இருதயமே துவசத்தம்பமாகவும், பஞ்சகோச அந்தக்கரண புருடனுகுங் கண்டத்தானமே நந்தியாகவும், சிவயோகிகள் அறிவார்கள் என்ப.

துவசத்தம்பம்.

இது மூலத்தான தேவவிம்பத்துக்கு நேராக நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. தம்பத்தைப்போலச் சரீரம் நேராக விருந்து, பிரகாசிக்கும் இடை பிங்கலை என்னும் இருநாடியின் வழியேபோய்த் திரும்பும் பிராணவாயுவை நடுநாடியி னிறுத்திச் சிறிதும் அசையாது தியானிக்கிற் பிராணவாயு நிற்கும். அதுநிற்க மனமும், அதுநிற்க ஐம்பொறிகளும், அவை நிற்க விடயங்களும், அவை நிற்றலாலே பிரபஞ்சமுந் தோன்றுதிருக்க, பரமானந்த ஸ்வரூபமாகிய பரசிவம் தரிசனமாகும் என்பதை அறிவிக்கும் என்ப. இங்ஙனம் சுழுமுனு நாடிக்கு ஒப்பென்பதன்றிக் குண்டலசத்தி போல்வதெனவும் ஓர்சாரார்கூறுவர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

தறிபோலுடலநேரிருந்தயங்குமருங்கினிருநாடி
நெறிபோய்மீளும்வளியதனைநிறுவிநடுநாடியிற்செலுத்தி

யறிவோர்சிறிதுஞ்சலியாமலன்னப்பெயர்மந்திரமாறிக்
குறிபோயிருந்தவொருகுறியைக்குறித்துக்கொண்டங்கிருந்தனரால்,
வாயுநிற்பமனநின்றுமனந்தானிற்பப்பொறிநின்று
பாயபொறிகணிற்பவிடர்படுபுன்புலன்கணின்றனவா
லாயபுலன்கணின்றமையாலகிலந்தோன்றாதுள்ளத்தே
தூயபரமானந்தபரஞ்சோதிதோன்றக்கண்டிருந்தார்.

சிவலிங்கம்.

சிவாலயங்களிலே உள்ள பலிபீடம் பத்திரலிங்கமாகவும், தூபி தூலலிங்கம் ஆகவும், சிவலிங்கம் சூக்குமலிங்கமாகவும் கொள்ளப்படும். இவற்றுள் சூக்குமலிங்கமே விசேடமுடைத்து. லிங்கம் என்னும் பதத்துக்கு "லிங்=லயம், கம்=தோற்றம்" எனப் பொருள்கொண்டு, உலகமும் விஷ்ணு முதலாய உயிர்த்தொகைகளும் லயித்தற்கு (ஒடுங்குதற்கு) இடமாயுள்ளதெனவும், இன்னும்லிங்கம்என்னும் பதத்துக்கு "பிரகாசம்" எனவும் பொருள் கொண்டு, சிருட்டியாதி பஞ்ச கிருத்தியங்களாலும் உலக மெவற்றையும் பிரகாசப்படுத்துவது எனவுங் கொள்ள நிற்றலால், பரமேசுரப் பிரபாவமே இலிங்கம் எனப்படும். சிலர், இலிங்கம்என்பது பரசிவத்துக்கு ஆதாரமாய் விளங்குஞ் சிலை முதலானவென்பர். சிவபெருமானே நித்தியசைதன்னிய பரப்பிரகாசராகவும், "மரம்வேருக்குஆதாரம்" என்பதுபோல எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் அவர்க்கு வேறொன்றைஆதாரம்எனக் காட்டல் பாவதோஷ மாதலின் அஃதும்ஒப்பாகா. இஃதன்றிச் சிலர், வேதாந்த ஞானமேஇலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர்சத்தியமேஇலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர் மிருதி புராண முதலிய நூல்களான்வரும் ஞானமே இலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர் நிறைவுள்ள நன்மனம், சித்தம், முறைமை கொண்ட புத்தி, அகங்காரம், பிராணன், சரீரம், இந்திரியங்கள் என்பவைகளே அஃதென்பர்; சிலர் சத்தாதிகளே இலிங்கம் என்பர்; சிலர் ஆகாயாதி பஞ்சபூதங்களே இலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர் அகிலமே இலிங்கம் என்பர். இவைகள் எல்லாம் சடமாதலின் அவைகளு மின்றாம். சில பாதகர்கள் சிவனுடைய லிங்கம் (குறி) என்பார்கள். அவர் ரூபாதித ராகையானும், ஆசையைக் கொடுக்கும் வடிவம் ஆக்கல்

குற்றமாதலானும், அதுவுங் கொடுமொழியேயாம். ஆகவே இலிங்கம் என்பது சிவமேயாதும். அது பக்குவரோக்கி ஆன் மாக்களின் தியானபூசா நிமித்தம் அச்சிவம் விளங்குஞ் சிலை முதலிய வடிவங்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட தாகும். அதன் பெருமையைக் கூறல் நம்போலியர்க் கியலா. அதன் சொரு பம் பிரணவ வடிவமாகக் காணப்படும். அகாரம் கண்டம், உகாரம் கோமுகம், மகாரம் வட்டம் எனவும், அகார வாச்சியம் சிவம், உகார வாச்சியம் சத்தி, மகார வாச்சியம் பரம் எனவும், அகாரம் நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், அதன் விருத்தம் உருத்திரபாகம், நடுவின் எட்டு மூலை விட்டுணுபாகம், கீழ்ப்பகுதியின் அடி நான்குமூலை பிரம பாகம் எனவும், உருத்திரபாகம் பும்லிங்கம், விட்டுணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம், பிரமபாகம் நபுஞ்சகலிங்கம் எனவும் அறிய விளங்கும் என்ப. சிவயோகியர் தமது தேகாலயத்தினுள்ளி ருக்கும் ஆதாரங்களுள் அறுகதத்திலே, ஆதியந்தமில்லதாய், அக்கினிபோல விளங்குஞ் செந்நிறமுள்ளதாய், அதோமுக மாய், சோதிப்பிரகாசமாய் விளங்கும் சுயம்புலிங்கத்தையும், மணிபூரகத்திலே, கோடிசூரியப் பிரகாசமாய், பாசபந்தத் தைச் சிதைப்பதாய், கோமளமாய், ஊர்த்துவமுகமாய் விள ங்கும் லிங்கத்தையும், புருவ மத்தியத்திருக்கும் ஆக்கினையி லே, கோடி சந்திரப்பிரகாசம்போல் ஒளிர்வதாய், அருவங் கொண்டதாய், பராசத்தியோடு இனிதுவிளங்கும் மகாலிங்கத் தையும், ஞானசாரியர் திருவருளினாலே அறிவார்கள்.

சைவசமயநெறி.

தூலலிங்கமாந்துபிசுக்குமமாமுள்ளிலிங்க, மேலும்பலிபத்திரம்.

உபதேசகாண்டம்.

அருச்சனைக்குரித்தாயிலிங்கத்திடையுறைந்தனமொருகணமக லேந், தெரிக்கினெள்ளுமெண்ணெயுமெனச்சிறந்தனங்காண்பனயா வையுஞ்சிதைந்து, பரிக்குமாங்கதன்றன்னிடைலயிக்கையாலிலிங்க மென்றுரைத்திடப்படுமோ, லரிப்பெரும்பெயர்முதலினோருயிர்த்தொ கையாவையுமதனுழையடங்கும்.

சூதசங்கிதை.

"பொலிதருமிலிங்கமெனுமொழிக்குரைக்கும்பொருள்பிரகாசக மென்பர், மலிதருமறிஞராதலாற்சிவமேமன்னியவிலிங்கமாம்." "ஆத

விற்சிவமேயெவற்றையும் பிரகாசஞ்செய்வதறிமி னிவ்வாறே,வேத மூமுரைக்குஞ் சிலர்சிவனுடையவிலிங்கமா லெனவிளம்பிடுவர், காதல்செயுடைமையாக்கல்கூடாது.''......................

திருமந்திரம்.

அகாரவுகாரமிரண்டுமெறியில், அகாரவுகாரமிலிங்கமதாமே.

மலர்ந்தவயன்மாலுருத்திரன்மகேசன், பலந்தருமைம்முகன்பரவிந்துநாதம், நலந்தருசத்திசிவன்வடிவாகி, பலந்தருலிங்கம்பராகந்தியாமே.

தேவ மூர்த்தங்கள்.

ஆலயத்திலே, தேவ மூர்த்திகள் இருத்தல்போலச் சரீரத்திலும் இருத்தலைக்காட்டுவோம். சரீரத்தின் புறத்திலே விராட்டும், உள்ளிடத்திலே சுராட்டும், மத்தியிலே சம்ராட்டும், சுரோத்திரத்திலே திக்கும், தொக்குவிலே வாயுவும், சட்சுவிலே கதிரும், சிங்குவையிலே, வருணதேவனும், ஆக்கிராணத்திலே பூமிதேவியும், பாதத்திலே திருவிக்கிரமனும், பாணியிலே இந்திரனும், வாக்கிலே அக்கினிதேவனும், உபத்தத்திலே பிரசாபதியும், குதத்திலே மித்திரனும், பிராணனிலே சூத்திரான்மாவும், அந்தக்கரணத்திலே இரணியகருப்பனும், மனத்திலே சந்திரனும், புத்தியிலே தேவகுருவும், அகங்காரத்திலே காலாக்கினி ருத்திரரும், சித்தத்திலே தேவதேவராகிய சிவபெருமானும், உரோமங்களிலே பலதெய்வங்களும்,எலும்புகளிலே பூத பிரேதாதிகளும், தசையிலே பைசாசரும் இராக்கதரும், நரம்புகளிலே காந்தருவர்முதலிய தேவகணங்களும், வலக்கண்ணிலே சூரியனும், இடக்கண்ணிலே சந்திரனும், கழுத்தின் புறத்திலே, மாயனது கோரவடிவமும், உள்ளே அவரின் சாந்தவடிவமும், இருதயத்தினுள்ளே உருத்திரரின் சாந்தவடிவமும், வெளியிலே அவரது கோரவடிவமும், நாநுனியிலே சரஸ்வதியும், அனாகதத்திலே இலக்குமியும், மணிபூரகத்திலே பார்ப்பதிதேவியாரும், விந்து மத்தியிலே சீவான்மா பொருந்துஞ் சூக்குமரூபமும், இருதய நடுவிலே தூலரூபமும், இவ்விரண்டற்கும் நடுவே அருவவடிவமும், நெற்றிநுனியிலே மாயாசத்தியும், நெற்றிநடுவிலே நாதரூப பராசத்தியும், புருவமத்தியத்திலே விந்து சத்தியும், மூலாதாரத்திலே சிவசிற்சத்தியும், பிரமரந்திரத்திலே சச்சி

தானந்த பரப்பிரமமும் இருக்கும். சிவயோகிகள் முழங்கால் வரைக்குமுள்ள பிருதிவிபாகத்திலே பிரமனையும், குதம்வரைக்குமுள்ள ஜலபாகத்திலே விட்டுணுவையும், இருதயாந்தமாயுள்ள அக்கினிபாகத்திலே உருத்திரரையும், கண்டம் வரைக்குமுள்ள வாயுபாகத்திலே மகேசுரரையும், சிரம்வரைக்குமுள்ள ஆகாயபாகத்திலே சதாசிவத்தையும், அரிய ஆன்மாவிலே பரசிவநாதனையும் தாரணை செய்வார்கள்.

சூதசங்கிதை எக்கியவைபவ காண்டம்.

எல்லார்தமுடம்பிடத்துமெல்லாத்தெய்வங்களுஞ்சீர்
மல்லாருந்திரோபூதமாயிருக்குமாண்பினு
லொல்லாவோர்பிராணிக்குமுழலவமானம்புரிதல்
பொல்லாதகடியவசனம்புகறல்கூடாதே.

சிவலிங்கம் நந்தி பலிபீடம்.

ஆலயங்களிலே சிவலிங்கமும், அதற்கு நேரே பலிபீடமும் நந்தியும் இருக்கின்றன. அவைகளுள் சிவலிங்கம் பதி எனவும், நந்தி பசு எனவும், பலிபீடம் பாசம் எனவுங் கொள்ளப்படு முண்மையால், வேதாகமங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படுவன பதி பசு பாசம் என்னுந் திரிபதார்த்தங்களே என்பதும், அவை மூன்றும் நேராக விளங்கலால், பதி எப்போதுண்டோ அப்போதே பசு பாசங்களும் உளவாய், மூன்றும் அநாதி நித்திய மென்பதும், அவைகள் வியாத்தி வியாப்பிய வியாபக பேதமுடையன வென்பதும் பிறவும் விளங்கப்படும்.

திருமந்திரம்.

ஆயபதிதானருட்சிவலிங்கமா, மாயபசுவுமடலேறெனநிற்கு
மாயபலிபீடமாகுநற்பாசமா, மாயவரனிலையாய்ந்துகொள்வார்க்கே.

சங்கற்ப நிராகரணம்.

மறைகளாகமத்துறைகண்மற்றெவையு, நாசமில்பதிபசுபாசமென்றுரைத்த, லயர்த்தோர்குளிகைச்சயத்தாற்றும்பிரக், காளிதநாசம் பாசத்தேய்த்தல், கூடாது............

நந்திவிளக்கம்.

பதிபசுபாசமெனப் பகரிமூன்றிற்,பதியினைப்போற்பசு பாசமநாதி.

திருவாசி.

ஆலயங்களிலே,சிவமூர்த்த முதலிய வடிவங்களைச் சூழ்ந்து விளங்கும் வட்ட வடிவமாகிய திருவாசியை நோக்குமிடத்து அதனுண்மை பிரணவரூபமாகக் காணப்படும். அதனால் எல்லாவுலகங்களும், எல்லாச் சுருதிகளும், பிரணவத்தினின்றுந் தோன்றி ஒடுங்குமென்பதும், பிரணவம் பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்குப் பிறப்பிடமாய், சிவபெருமானொருவருக்கே இருப்பிடமாய் உள்ளதென்பதும், ஓம் என்பது ஆம் எனத்திரிந்து பிறசமயிகளுடைய செப நிவேதனங்களினுங் காணப்படலால்,"சமயகோடிகளெல்லாந் தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிட" நிற்பவரும், அதன் பொருளாயிருப்பவருஞ் சிவபெருமானே என்பதும், அப்பிரணவத்திற்கு மேலாகிய பேரறிவு ஒருவர்க்கு விளங்குமாயின் அவர் அப்பொழுதே பரமுத்தியை யடைவார் என்பதும் அறியப்படும்.

உண்மை விளக்கம்.

ஓங்கார மேநற் றிருவாசி யுற்றதனி, னீங்கா வெழுத்தே நிறைசுடரா—மாங்கார, மற்றா ரறிவரணி யம்பலத்தா னாடலிது,பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்.

சிவதருமோத்தரம்.

ஓமென்னும்பதமதனில்வேதமாதி யுற்பவிக்குமாலவித்தினுதிக்குமாபோல், ஓமென்னும்பதப்பொருளை யுணர்ந்தார்தாமேயுணர்ந்தாரும்வேதாதியொருமைகூ ர..

கந்தபுராணம்.

ஈசன்மேவருபீடமாயேனையோர்தோற்றும்
வாசமாயெலாவெழுத்திற்குமறைகட்குமுதலாய்க்
காசிதன்னிடைமுடிபவர்க்கெம்பிரான்கழறு
மாசிறாரகப்பிரமமாமதன்பயனுய்ந்தான்.

சிவாலயங்களிலே திருவலகிடல், திருமெழுக்கிடல்,திருவிளக்கிடல்,விதானங்கட்டல், மாலைசாத்தல் முதலாயின சிவபுண்ணியங்களாமெனவும், செய்தவர்கள் சிவஞானவாயிலாக வீடடைவார்கள் எனவும், சிவாகமாதி நூல்கள் செப்புகின்றன. அவ்வுண்மை சரீரத்தினும் அறியப்படும்.

திருவலகிடல்.

தேகாலயத்தினிடமாகப் பொருந்தி அழிவில்லாமற் கிடக்கும் காமம், வெகுளி, பொய் என்னுங் குப்பைகளையும், தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் என்னுங் குப்பைகளையும், களைந்து நீக்கிப் பரிசுத்தமாய் விளங்கலே திருவலகிடல் எனக் குறிக்கற்பாற்று. இதுசெய்தோர் உடனே சாயுச்சியமடையத் தடையுமுண்டோ?

திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவை.

கருமுதற்றொடங்கிப்பெருநாளெல்லாங், காமம்வெகுளிகழிபெரும்பொய்யெனுந், தூய்மையில்குப்பைதொலைவின்றிக்கிடந்ததை, யரிதினகழ்ந்துபோக்கி.........

பிரபுலிங்கலீலை.

தத்துவமுற்றுமயக்குவதள்ளி, மெய்த்ததனைப்பெறவேறுகொடுத்தான், பொய்த்துறுகுப்பைகளைத்தொளிபொங்கு, முத்தையளித்தெனமுத்தைதனக்கு,

திருமெழுக்கிடல்.

இதனுண்மையும் ஊகிக்கற்பாற்று. கோபமுதலிய செத்தைகளை ஒருங்கேநீக்கி வினைகடந்த தத்துவஞான மென்னும் நறுஞ்சாணத்தைக் கொண்டு, அன்பென்னுஞ் சலத்தோடு கலந்து மெழுகினாற்றான் மனாலயத்திற் சிவலிங்கம் தோற்றப் பெற்று முத்தியடைவார்கள்; அன்றேல் இல்லையாம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்.

சினமுதலியமயறீரமாற்றுபு, வினைதபுவாய்மையாமெழுக்கையன்பெனும், புனலொடுவிரவியேபூசினல்லது, மனமெனுமனையிடைவராதிலிங்கமே.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

"பொருதிறனமையிருணிறத்து, மதமுடையடுசினத்தைவகைக்கடாவும், யாப்பவிழ்த்தகற்றியன்புகொடுமெழுகி".

திருவிளக்கிடல்—விதானங்கட்டல்.

இவை, தேகாலயத்திலே மனம் என்னுந்தகழியில் அறிவாகிய நெய்யை நிறைத்து, உயிர் என்னுந் திரியிலே பிராணன் என்னுங் காற்றைநிறுத்தி ஆணவத்துன்பம் என்னும் இருணீ

ங்கச் சிவஞானம் என்னுந் தூண்டாவிளக்கை யேற்றினோர்களும், சத்தியம் என்னும் மேற்கட்டி கட்டினவர்களுமே மோக்ஷம் அடைவார்கள் எனத் தெளியுந் தன்மையவாம்.

தேவாரம்.

உடம்பெனுமனையகத்துளுள்ளமேதகழியாக, மடம்படுமுணர்நெய்யட்டியுயிரெனுந்திரிமயக்கி,யிடம்படுஞானத்தீயாலெரிகொளவிருந்துநோக்கிற்,கடம்பமர்காளைதாதைகழலடிகாணலாமே.

ஊனிலுயிர்ப்பையொடுக்கியொண்சுடர், ஞானவிளக்கினையேற்றிநன்புலத், தேனைவழிதிறந்தேத்துவார்க்கிட, ரானகெடுப்பனவஞ்செழுத்துமே.

திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை·

அருள்விளக்கேற்றித், துன்பவிருளைத்துறந்துமுன்புற, மெய்யெனும்விதானம்விரித்து.........

திரைச்சீலை·

சிவசந்நிதானத்திலே மறைவாக இடப்படுந் திரைச்சீலையினாலே, மாயமாகிய திரையே சிவத்தைை யறியவொட்டாமல் மறைத்திருக்கிறதென்றுணர்ந்து, அதனை அவரது திருவருள் என்னுங் கத்தியினாலே கீறி ஞானக்கண்கொண்டு உள்ளபடி தரிசித்தவர்களே சிவகதியடைவார் என்பது அறியப்படும்.

பதினோராந்திருமுறை.

தெய்வத்திருவருள்கைவந்துகிடைத்தலின், மாயப்படலங்கீறித்தூய, ஞானநடனம்பெற்றனன்பெற்றபின், நின்பெருந்தன்மையுங்கண்டேன்.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.

குன்றுதமூவுருவாயருவாய்ஞானக்கொழுந்தாகியறுசமயக் கூத்துமாடி, நின்றுயேமாயையெனுந்திரையைநீக்கிநின்னையாரறியவல்லார்.

ஆகவே சிவாலயங்களைச் சிவபெருமானாகவே நினைத்து வழிபடவேண்டும். அவ்வாறின்றிச் சிவாலயம், பூசையாதியவற்றை யிகழ்ந்து எரிவாய் நரகிற்கிரையாகும் அதிபாதகப் புலையர்கள் இருக்கும் இடத்திலாயினும் போகலாகாது; என்று நூல்கள் கூறுமாயின், அவைகளின் விசேடம் இத்தகைத் தென்பதை அறிந்துய்வார்களாக.

சிவஞானபோதம்.

செம்மலர்நோன்றாள்சேரலொட்டா,வம்மலங்கழீஇயன்பரொடு மரீஇ, மாலறநேயமலிந்தவர்வேடமு, மாலயந்தானுமரனெனத்தொ ழுமே.

நெஞ்சுவிடுதூது.

உற்றதிருநீறுஞ்சிவாலயமுமுள்ளத்துச், செற்றபுலையர்பாற்செ ல்லாதே—நற்றவஞ்சேர், வேடமும்பூசையருண்மெய்ஞ்ஞானமில் லாத,மூடருடன்கூடிமுயங்காதே.

முற்றிற்று.

உ

மூன்றாவது

மகோற்சவ விளக்கம்.

ஆலயங்கள் நித்தியம் நித்தியாங்கம், நைமித்திகம் நைமி த்திகாங்கம், காமிகம் காமிகாங்கம் என்னும் ஒன்பது உறுப்பு களானும் நடத்தப்படும். அவைகளுள்,நைமித்திகத்துள் ஒன் ருய் விளங்கும் மகோற்சவங்களையும், அவைகளின் உண்மை களையும், முற்றுமுணர்த்தாது விரிவஞ்சிவிடுத்து, அவைகளுட் சிலவற்றி னுண்மைகளை மாத்திரம் பிரமாணேவமவாயிலாகத் தெளிய ஒருசிறிதுரைப்பான் புகுந்து முதலில் அவற்றின் கரண வுண்மையைக் காட்டுவாம்.

மகோற்சவ தரிசனஞ் செய்வோர் ஆலயங்களை யடை ந்தவுடனே பிரதக்ஷிணம் நமஸ்காரம்என்பன செய்தல்வேண் டும் என்பது நூற்றுணிபாம். அவைகளின் உண்மையாவன:

பிரதக்ஷிணம். என்பதன் உண்மையாவது,சிவவியாபகம் ஆன்மாவில் விளங்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படுவதாம்.

நமஸ்காரம். என்பதன் உண்மையாவது, தற்போதம் என்னும் அதிகாரத்தை நடாத்தும் பிரம விட்டுணுக்களாலே சூக்குமஞானக் கிரியைகளை நீங்கிப்,பரமபதியாகிய சிவபெரு மானது அடிமையாய் நின்று அவருடன் அத்துவிதமுற்று நிற்றலைக்குறிப்பதாம்.

சட்டநாதவள்ளலார்.

அயன்மாலிவர்கீழாகையின்பொருட்டுச்
சயமானபுறவெதிர்தண்டம்பண்ணி.

சிவதரிசனம்.

சரியை கிரியையாளர், சிவத்தைப் பகிர்முகவடிவத்திற் கண்டு வணங்குவர்; யோகிகள் இதயகமலத்திற் காண்பார் கள்; மெய்ப்பொருளுணர்ந்த ஞானியர்கள்எங்குஞ் சிவமாகக் கண்டானந்த முறுவர். இதனுண்மையாவது தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிச னம்,ஆன்மசுத்தி யென்பவைகளைச்செய்து சிவரூப வுண்மை யைத் தெளிந்து அதனை சத்தியமெனக்கொண்டு, கேவல சக லாவத்தைகளிலும் அவைநீங்கவிளங்கும் அகம்பிரம ஞானத் திலும் பொருந்தாமல், பரமஞானாசாரிய மூர்த்திகளது அநுக் கிரக ஞானத்திலே தற்பூரணமெலாம் அடங்கப்பெற்று, தற் செய்தியெல்லாம் அவரது அநுக்கிரக ஞானசத்தியின் செய்தி யாய், அறிதற்கரிய பரமானந்தத்தை யெவ்விடத்துங் கண்ட நுபவிப்பதேயாம்.

மெய்கண்டசாத்திரம்.

மண்முதற்சிவமதீறாய்வடிவுகாண்பதுவேரூபம்...... ஆகுமென் றிவ்வுண்மையினைமிகத்தெளிந்துபொருள்வேறின்றித், தரைமுத லிற்போகாதுநிலையினில்லாததற்பரையி னின்றழுந்தா தற்புதமேயா கித், தெரிவரியபரமானந்தத்திற்சேர்தல்சிவனுண்மைத்தரிசனமாய்ச் செப்புநூலே.

அபிடேகம்.

சிவமூர்த்தங்கட்கு அபிடேகத்தை,மாக்காப்பினாற் செய் தோர் நானாவித தானியாதிகளுக்கு அதிபதியாதலையும், மஞ் சட்காப்பினாற் செய்தோர் அநேகசம்பத்தையும், பசுப்பாலி னாற்செய்தோர் பசுக்களோடு சாந்தகுணத்தையும், தயிராற் செய்தோர் திடகாத்திரதேகத்தையும், நெய்யினாற்செய்தவர் கள் பத்மினிபோகத்தையும், தேனாற்செய்தவர்கள் சங்கீத வன்மையினையும், சருக்கரைகொண்டு செய்தவர்கள் சாத்திர நிபுணத்துவத்தையும், இளநீராவியற்றினோர் சற்புத்திரப் பேற்றையும், பழவகைகள்கொண்டு செய்தவர் சர்வ சன

வசீகரவசன சாதுரியத்தையும், பஞ்சாமிர்தங் கொண்டியற்று வோர் தீர்க்காயுளையும், சந்தனாதி வாசனைத்திரவியங் கொண்டு செய்வோர் அரம்பாஸ்திரீகள் தேவகலவையைச் சந்தோஷித்துப்பூச கற்பகவிருக்ஷநிழலில் வீற்றிருக்கு மேன்மையையும், சுத்தநீராற் செய்தவர்கள் ஒருகோடி அசுவமேத யாகஞ் செய்த பலத்தையும், மறுமையில் அநுபவித்துப், புண்ணிய மேலீட்டால் ஞானம் வாய்க்கப்பெற்று முத்தியடைவார் என நூல்கள் கூறுகின்றன. முத்திகாமிகளோ இவை பேரின்பத்தைக் கொடுக்கா வென்று நீக்கி அந்தர்முகத்திலே நின்று, அருட்போதமே மல மாகையால் அம்மல வசுத்தத்தை அன்பு அருணீர்கொண்டு சுத்திசெய்து முத்தி யடைவார்கள். இஃதன்றி சகசீவபரங்களைக் கானற்சலம்போல மித்தையென்று அறியும் அறிவே திருமஞ்சனம் என்பர் ஓர் சாரார்.

காசிகாண்டம்.

இன்னகடவுளிலிங்கத்தின்மேனிகுளிர்ப்பவெழுந்தோங்கு
தென்னம்பொதியினறுஞ்சாந்தத்தேய்வைகொட்டினுங்கவர்மே
லன்னம்பொருவுமரமகளிர்தெய்வசாந்தமகிழ்ந்தணியப்
பொன்னந்துணர்க்கற்பகநீழலரியாசனத்திற்பொலிந்திருப்பார்.
"விரிநீ ராட்டிற்புரவிமகங்கோடியாற்றும்பலன்மேவும்."

வேறு.

"தம்மிற்சிவலிங்கங்கண்டதனைத்தாம்வணங்கித், தம்மன்பான் மஞ்சனநீர்தாமாட்டி". "அருளெனும்புனலினையாட்டி". "ஒதும்பே தம்பேய்த்தேரென் றுணர்தலது வொணபுனலாகும்". என்பனவற்றானும் பிறவாற்றானும் அறியப்படும்.

திருப்பள்ளித்தாமம்.

இது மேலோர்கள் அந்தரியாக பூசையிலே ஆன்மசொரூபத்தையே ஒப்பில்லாமாலையாக மயங்காமற் சாத்தித் திருவடி முத்தி கூடும் உண்மையை உணர்த்துந் தன்மைத்து.

மெய்கண்டசாத்திரம்.

தம்மையொருபூவாகப்பூவழியாமற்கொடுத்து............

முரசுமுதலிய வாத்தியங்கள் இசைத்தல்

ஆலயங்களிலே முரசம் முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கவைத்தமை, கடவுளில் மற்றையோர்க்கு அன்புண்டாக்கும் பெற்றியே யன்றி, வேறோருண்மையினையும் அமைத்துக்காட்

டிய நற்குறியாம். என்னெனில், பல வாச்சியங்களை முழக்கு வோர், முழக்குவிப்போர், தேவரம்பையர் ஆனந்தித்து நடிக்கக் கற்பகநீழலில் இந்திரனென இருப்பாரன்றி முத்திகூடாராக, சிவயோகிகள் சரீரத்திலே உள்ள அசுத்த வாயுவைக் கழித்துப் புறத்தேயுள்ள சுத்தவாயுவைப் பூரித்து, பெரு விரல்களாற் காதுகளை அடைத்து, தர்ச்சனி விரல்களாற் கண்களை மூடி, நடுவிரல்களால் மூக்கை நெருக்கி, வாயைப் பொத்திப், பிராணவாயுவைக் கும்பித்து வன்னிபீசத்தால் மூலாக்கினியை மூட்டிக் குண்டலிசத்தியை யெழுப்பி, ஆறுதாரங்களையும ஆங்காங்குள்ள தேவதைகளையும பிரண வதியானத்துடன் சென்று தரிசித்து, அவ்வாதாரங்களுக்கு மேலாய்விளங்கும் பிரமரந்திரத்துள்ள சந்திர மண்டலத்தை இளகச்செய்து, உருகிப் பாயும்அமிர்தப் பிரவாகத்தை நாடிகளில் நிரப்ப, அவைகளுள் தசநாடிகளினின்றும் சதங்கை யோசைபோலவும, சிலம்பரவம் போலவும், கண்டாமணிச் சத்தம்போலவும், சங்கத்தொனி போலவும், வீணையினிசை போலவும், தாளத்தொனி போலவும், வேய்ங்குழலிசை போலவும, பேரிகைச் சத்தம் போலவும், மத்தளத் தொனி போலவும், மேகமுழக்கம போலவும், தசநாதங்களுஞ் சிரமத்திபிலே அதோமுகமாய்த் தோன்றும் என்பதும், அவர்க்கு அந்நாதங்களைக் கேட்டலே காட்சியென்பதும், அதனன் மெய்ஞ்ஞான முதிக்கப்பெற்றுப் பிறவாமுத்தி யடைவார் என்பதும், நாம் ஒவ்வொருவரும் அவ்வாறே அந்நாதங்களையே கேட்டுய்யவேண்டும் என்பதும் போதரவைத்த சீர் விளக்காம்.

காசிகாண்டம்.

நித்தமாடல்பலவியமுன்செய்வித்திடுமேவர்தாம்...... ஊர்பொற் றிதலைபூத்தமுலையரம்பைமாதருவந்தாட, வேர்முற்றியபூந்தருநீழற் குலிசப்படையோனெனவிருப்பார்.

மெய்கண்டசாத்திரம்.

தம்மைமறந்து தழலொளியுள்ளேயிருத்தி, யிம்மைமறுமையிரண்டகற்றிச்-செம்மையே, வாயுவையோடா வகைநிறுத்திவானத்து, வாயுவையுமாங்கேயுறவமைத்துத்-தேயுவா, லென்று மொருதகைமை யாயிருக்குமின்னருளே, நின்றுமுழங்குநெடுமுரசோன்.

நிஷ்டாநுபூதி.

இத்திறமானயோகசாதனையிலிருந்துசாதிப்பவர்தமக்குச்
சுத்தமாநாதத்தொனிகளும்பலவாத்தோன்றிடுமணிகுழன்மேகம்
மத்தளம்பேரியாழொலிசிலம்புவளைமணிதாளமென்றுமையாட்
கத்தனுமொழிந்தானன்றியுமுரவோராய்ந்தெடுத்துரைத்தனரன்னே.

கீதம்பாடல்.

முன்னைப்பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளான சிவபெருமானது திருமேனி நாதவடிவமாம்;என்று அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சுருதி அறிவிப்பதால், அவ்வுண்மைவிளக்கவே மகோற்சவகாலங்களில அவரது திருமுன்னிலையிலே கீதநாதம் பாடப்படுமென்பதும், அது செய்தோர் திருவருளால் உண்மை விளங்கப்பெற்று முத்தியடைவார் என்பதும் பெறப்படும்.

காசிகாண்டம்.

ஆதிநம்பனுருநாதவுருவாகுமெனமுன்
னோதுகின்றமறையாவையுமுணர்த்திடுதலாற்
கீதமீசன்முனநாளுநவில்கேண்மையுடையோர்
நீதிலிவ்வுலகுசேர்குவரெனவுரைசெய்தார்.

உபசாரம்.

உற்சவாதிகளிலே செய்யப்படும்உபசாரம்மூன்றுவகைப்படும். அவையாவன:—சோடசோபசாரம், தசோபசாரம் பஞ்சோபசாரம் என்பனவாம், அவற்றுள்

சோடசோபசாரமாவன:

ஆவாகனம், தாபனம், சந்நிதானம், சந்நிரோதனம், அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை, பாத்தியம், ஆசமனீயம், அருக்கியம், புட்பதானம், தூபம, தீபம், நைவேத்தியம், பானீயம், செபசமர்ப்பணை ஆராத்திரிகை, என்பனவாம். அவைகளுட் சிலவற்றினுண்மையைக் காட்டுவாம்.

ஆவாகனம்.

இதனுண்மையாவது, ஆன்மாவானது, சிவபெருமானுடைய மேலான பரிபூரண ஞானப்பிரகாசத்தைச் சிவப்பிரசாதமாகிய திருவருளால் அறிந்து அதில் அழுந்துவதாம்.

சதாசிவரூபம்.

இப்படித்தனைமுதற்சமனேயீருய்ச்,செப்பிவியாபிக்கும்பரமசிவனது,பொருவிலுயர்பரிபூரணந்தன்னை,யறிவிலழுந்துதலாவாகனமே

தாபனம்.

இது மேற்கூறிய அழுத்தத்தில் நிலைபேறுகப் பொருந்துவதாம். "அலையாதழுந்த நிலைபெறல் தாபனம்."

சந்நிதானம்.

இதன் உண்மையைக் கூறுமிடத்து, ஆன்மாவினது அறிவு சிவபூரணத்தினும், சிவபூரணத்துவம் ஆன்ம அறிவினும் இடைவிடாமல் ஒன்றி அந்நியோந்நியமாயிருத்தல்என்ப.

இவன்றனதறிவுசிவன்பூரணத்திலுஞ், சிவன்பூரணத்துவமிவன்றனதறிவிலு, மொன்றையொன்றகலாதுறவுசெய்திருப்ப, தொன்றியசந்நிதானமென்றுரைப்பர்.

சந்நிரோதனம்.

ஆன்மாவினிடத்துப் பொருந்திய அறிவானது,எக்காலத்தும் ஒழிவின்றிச் சிவத்திலே சமைந்து போதலாம்.

இவனிடத்துறுமறிவென்றுமொழியாச், சமையதுதானேசந்நிரோதனமே.

பாத்தியம்.

இதனுண்மையாவது, மேற்சொன்ன நிலையிலே சிவபெருமானுடைய பிரகாசமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியைகள் பொருந்தின தானமாகிய திருவடிகளிற் சேர்தலாம்.

ஆசமனம்.

என்பது,சத்திகளுடைய விளக்கத்திலே திருவருள் என்னுந் தன்மையை யுடைய திருமுகத்திற் பொருந்துவதாம்.

அருக்கியம்.

திருமுகம் என்னும் அருளைக், கழலுந் தன்மையாகிய திருமுடியிற் பொருந்துவதாம்.

புட்பதானம்.

பகிர்முகத்திலே அநேகவித புட்பங்களைச் சாத்துவார்கள்; அவைகளினும் புன்னை,வெள்ளெருக்கு, சண்பகம், நந்தியாவர்த்தம், நீலோற்பலம், பாதிரி, அலரி, செந்தாமரை என்னும் அட்டபுஷ்பங்களை விசேடமென்று கொண்டு, அவைக

ளானும் அருச்சிப்பார்கள். அவைகள், கொய்வதால் தோஷம் வரலானும், புழுக்கடி, எச்சம், வாடல், வண்டுவீழல் முதலிய குற்றமுறலானும், அர்ச்சிக்கினுஞ் சிவசாயுச்சிய முத்தி கொடுக்காவாதலானும், சிவஞானிகளாவார் இக்குற்றங்க ளொன்று மில்லாதனவாய்,விசேடமாய் விளங்கும் சமபாவனை, சந்தோஷ முதலிய மலர்களையும்,கொல்லாமை, வாய்மை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்னும் அட்டபுட்பங்களையுங் கொண்டு, அவை கட்களத்தியான பரமசிவனிடத்தில் அத்துவித முத்திக் கேதுவாகக் கொடுப்பதென் றுணர்ந்து, சாத்தி வீடடைவார்கள் என்ப.

ஞானவாசிட்டம்.

அறிவுசமபாவனைசந்தோடமெனுமலர்களாலந்தத்தேவாம்
பிறிவரியவாத்துமதத்துவத்தையருச்சிப்பதேபெரியபூசை
குறிவடிவிற்பூசனைபூசனையல்லவகண்டமெனக்கூறுந்தெய்வ
நெறிகொள்புறத்தொழில்களானேராதிங்கதனாலேநிறையுமின்பம்.

தேவாரம்.

சித்தந்தெளிவீர்கா, ளத்தனாருரைப், பத்திமலர்தூவ, முத்தியாகுமே.

சதாசிவருபம்.

பாத்தியவாசமருக்கியம்பழுத்த, லான்மசுத்திநிமித்தமாகவும், கறுமலாதனைநல்வீட்டின்பங், குறுகுதலேதுவாகவுங்கொடுத்து.

தூப தீபம்,

மலவாதனையைக் கழற்றுவது கிரியாசத்தி யாதலால், அதையே தூபம் எனவும், சிற்சத்தியின் வாசமாய் ஞான விளக்கமா யிருத்தலே தீபம் எனவுங் கூறுப. இவை அறியாமையை யொழித்து, அறிவைப் பெறும்பொருட்டாகப் பகிர்முகத்தே கொடுக்கப்படும்; என்னும் உண்மையை அறிந்து, அந்தர்முகத்திட் டுய்வார் பெரியோர்.

சதாசிவருபம்.

ஞானவிளக்கநண்ணுதற்பொருட்டுத்,தூபதீபந்துதைந்தினிதளித்து.

நைவேத்தியம்—மூகவாசம்.

அநாதி கர்த்தத்துவ பரசிவத்துக்குப் பராபரபோதக் கழற்றியே யிருத்தியாதலால், பராபரபோதமாகிய அகங்காரம், சங்கற்பம், குரோதம், மோகம், கொலை, விதனம், மதம்,

கை என்பவைகளே அமுது, முகவாசம் எனவும், அவைக ளைக் கொடுத்தலே நைவேதித்தல் எனவும், அந்தரியாகபூசை யிற் செய்து நிற்கும் சிவஞானச் செல்வர்கள் கொள்கையை உணர்த்தும் என்க.

திருவிளையாடற்புராணம்.

பாட்டிற்கின்புறுகுருபரன்பாதமேற்கண்ணீ
ராட்டிச்சொன்மலரணிந்துதற்போதவின்னமுதை
யூட்டித்தற்பரஞானமாமோமவெங்கனலை
மூட்டிச்சம்புவின்பூசைமேன்முயற்சியரானார்.

"தறுகட்பாசக்கள்ளவினைப்பசுபோதக்கவளமிடக்களித்துண்டு."

சதாசிவரூபம்.

பின்மனமமைவுபிறத்தற்பொருட்டு
நைவேத்தியமுகவாசமுநல்கி.

செபசமர்ப்பணை.

நிர்மலராகிய சிவபெருமானது சத்தியுபாதிகளையும், அவ ற்றை நடாத்தும் சிவோபாதிகளையும் பின்னமறத் தரிசித்த லாம்.

சட்டநாத வள்ளலார்.

அகளசகளமானைகயின்பொருட்டு, முகனுறச்செபித்தபின்முன் போல்நிட்கள, தானாகவுஞ்செபதர்ப்பணம்பண்ணி.

ஆராத்திரிகை.

கர்ப்பூர ஆராத்திரிகமே விசேடமாம். வேறு பல திரவி யங்களிருக்கவும, கர்ப்பூரத்தையே விசேடமாகக் கொண்ட தென்னை யெனிற் கூறுதும. கர்ப்பூர வடிவம்போலவே ஆன் மாக்களும் வெண்ணிறமான சாத்துவிக குணவடிவ முறல் வேண்டுமெனபதும், கர்ப்பூரமானது, அக்கினி பற்றியவிடத் தே தன்வடிவமாக விளங்காது, அவ்வக்கினிச் சோதிமயமாய் எவ்வாறு விளங்கிநிற்குமோ அவ்வாறே ஆன்மாக்களும், சிவ ஞானக்கினி பற்றியவிடத்தே பசுத்துவநீங்கிச் சிவத்துவ விளக்கமுற்று நிற்கும் என்பதும், பின்னர் அக்கர்ப்பூரம் யா தோர் பற்றுமில்லாமல் தன்வடிவ முழுதுங் கரையப்பெற்று, வெளியாமாகாயத்திற் கலந்து, அவ்வாகாயத்தோடு எவ்வாறு

அத்துவிதமாய் விளங்குமோ அவ்வாறே, இவ்வான்ம கூட்டங்களும்,தம் தூல சூக்குமகாரணசரீரங்கள்கரையப்பெற்று, எப்பற்றுங் கழன்று, சிதாகாசத்தோடு அத்துவிதமாய்ப் பேரின்பப் பெருவாழ்வடைவார்கள் என்பதும், குறித்துணரவைத்த உய்திக்கேதுவான நற்குறியேயாம். இங்ஙனம், கர்ப்பூர ஆராத்திரிகத்தால் அத்துவிதமுத்தி யுணரப்படுமாயின், இதுபோலவே நம் சைவ சமயக் கிரியைகளெல்லாம், பக்குவநோக்கி உண்மை யறியவைத்த உபாயக் குறிகளென்பது வெள்ளிடைமலைபோற் றெள்ளிதினுணரக் கிடப்பன காண்க. இவ்வுண்மைகள் போதரவே.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

அக்கினிகர்ப்பூரத்தையறவிழுங்கிக்கொண்டாற்போன்
மக்கினம்பட்டுள்ளேமருவியிருந்தாண்டி. எனவும்,

தாயுமானசுவாமிகள்.

ஒருவனவன்யானைகெடக்குடத்துட்செங்கையோட்டுதல்போலுன்பேதையுப்போடப்பை, மருவவிட்டுங்கர்ப்பூரமதனிற்றீபம் வயங்கவிட்டுமைக்கியமுன் னிவருந்திநிற்பே, னருளுடையபரமென்றோவன்றுதானே யானுளனென்றுமெனக்கேயாணவாதி,பெருகுவினைக் கட்டென்றுமென்னுற்கட்டிப்பேசியதன்றேயருணூல்பேசிற்றன்றே

தீதணையாக்கர்ப்பூரதீபமெனநானகண்ட, சோதியுடனொன்றித் துரிசறுப்பதெந்நாளோ. எனவுங் கூறியருளினார்கள்.

தசோபசாரங்களாவன:

மேற்கூறிய ஆவாகன முதற் புட்பதானந்தம் வரையுமுள்ள பத்துமாம்.

பஞ்சோபசாரங்களாவன:

மண்சம்பந்தமான கந்த மூல பலங்கள், சுகந்த புட்பாதிகள், பணிகாரம், அன்னம், அடை, காயாதிகள் கொடுப்பது பார்த்திவோபசார மாகும். சலசம்பந்தமான நீர், பால், தயிர், வஸ்திராதிகள் ஆப்பியோபசார மாகும். அக்கினி சம்பந்தமான உலோகாதியாபரணங்கள், தீபங்கள், கண்ணாடி தைசசோபசாரம் எனப்படும். வாயுசம்பந்தமான தூபம், சாமரம், மயில்விசிறிமுதலாயின வாய்வியோபசார மாகும். ஆகாயசம்பந்தமான மணியோசை, மந்திரமுதலாயின வைஹாயசோபசாரம் ஆகும்.

யாகம்.

யாகம், தூலயாகம் சூக்குமயாகம் என இருவகைப் படும். அவற்றுள் தூலயாகமாவது, கருமயாகமாம். சூக்கும யாகமாவது, ஞானயாகமாம். கருமயாகம், காயிகம் வாசிகம் மானதம் என மூன்றாகும். காயிகமாவது, நித்தியம் நைமித்தி கம் காமிகம என்பனவாம். வாசிகமாவது, மந்திரசெபங்களாம். மானதமாவது தெய்வத்தியானமேயாம. ஞானயாகம் அகத் தில் அறிவுமாத்திரையானே செய்வதாம். மகோற்சவாதிக ளிலே புறத்தே செய்யப்படும் யாகத்தால் ஞானயாகங் குறிக் கப்படும். எங்ஙனமெனில் சரீரம் வேதியாகவும், மூக்கு அந் தர்வேதியாகவும, தலைதுரோணகலசமாகவும், பாதம் இரத மாகவும், வலக்கை சுருவமாகவும், இடக்கை நெய்ப்பாத்திர மாகவும், சபையினர் புலன்களாகவும், மகாபூதங்கள் பிர யாசையாகவும, பல்லும் உதடும் சூக்தவாகமாகவும், நாக்கு யுவாகமாகவும, மிருதி தயையாகவும், ஓங்காரம் யூபமாகவும், ஆசை ரசனையாகவும், மனசு ரசம ஆகவும், காமம் பசுவாக வும், மயிர் தர்ப்பையாகவும, இந்திரியங்கள் யாகபாத்திரங்க ளாகவும், கன்மேந்திரியங்கள் அவிசாகவும், கொலை செய்யா மையே யாகமாகவும், எவற்றையும் விடுதலே தக்ஷிணை ஆகவும் ஏனையவைகளையும் இவ்வாறமைத்துக் கொள்ளப்படும்.

கும்பம்.

மகோற்சவாதிகளிலே நிறுத்தப்படுங் கும்பங்கள், சத்த தாதுக்களாலும் ஆகிய சரீரமெனக் குறிக்கற்பாற்று. எங்ஙன மெனில், கும்பங்களிலே போர்த்த புடைவை தோலாகவும், செந்நிறமேறப் பூசிய மண் இரத்தமாகவும், அக்கும்பங்க ளின் மண் மாமிசமாகவும், அவைகளி னிறைக்கப்பட்ட சலம் மேதசாகவும், கூர்ச்சம் எலும்பாகவும், நாற்புறமுஞ் சுற்றப் பட்ட நூல்கள் நரம்புகளாகவும், அவைகளுக்குள்ளே போ ட்ட நவரத்தினம் பொன்புட்ப முதலாயின வீரியமாகவும், நியசிக்கப்பட்ட மந்திரமே உயிராகவும், கீழிட்ட நெல்லு, அரிசி, எள்ளு, பயறு, உளுந்து, துவரை, கோதுமைஎன்னும்

எழ்வகைத் தானியங்கள் ஆசனமாகவும், குறிக்கப்படும்எனச் சித்தாந்தசாராவளி கூறுகின்றது.

பெரும்பாலும சில ஆலயங்களிலே அமாவாசையினும், சில ஆலயங்களிலே பௌர்ணிமையினும, மகோற்சவங்கள் ஆரப்பமாதலுஞ் சமாப்தியாதலும்வழக்கமேயாம்.அங்ஙனஞ் செய்தற்கும்,ஆதியிலே கொடியேற்றுதற்கும்,அவ்வுற்சவங்கள் பத்து, பதினொன்று, இருபத்தொன்று என இனைனதினங் களை வரையறைசெய்து நடத்தற்குங் காரணமிருத்தல்வேண டும். அவைகளை யொருவாறு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

காலவிசேடம்.

சரீரத்திலே பிராணவாயுவானது, பிங்கலை நாடியினின் றும் இடைநாடியில் மாறுவதையே உத்தராயனம் எனவும், இடைநாடியினின்றும் பிங்கலைநாடியிற் பேர்வதையே தக்கணா யனம் எனவும், இடை பிங்கலையெனனும் இருநாடிக்கும் நடு வில் உள்ள சுழுமுனை நாடியிலே பிராணவாயு சேருங்காலத் தையே அமாவாசை எனவும்,"ஞானப்பிரகாசத் தெளிவு நினை வாகாரமயப்படுங் காலத்தையே பூரணை" எனவும், பிராண வாசி, மூலாதாரத்திற் சேர்வதையே பிரதமவிடுவகாலம் என வும்,அது சிரத்திற் சார்வதையே இரண்டாம்விடுவகாலம் என வும், நிசுவாசத்தோடு சுவாசநாடியானது ஒன்றிலிருந்து மற் றொன்றிற் பொருந்துங் காலத்தையே சங்கிராந்தி (மாசப் பிறப்பு)எனவும்,பிராணவாயுவானது,சந்திரநாடியாகிய இடை கலையினின்றும் உந்திக்கு இரண்டங்குலக் கீழிற் சர்ப்பவுருவு டனிருக்குங் குண்டலிசத்தியிற் பொருந்துங் காலத்தையே சந்திரகிரகணம் எனவும், அவ் வாயு சூரியநாடியாகிய பிங்கலை யில் நின்றும் மேற்கூறிய சத்தியிற் பொருந்துங் காலத்தையே சூரியகிரகணம் எனவும், சிவயோகிகள் கொண்டு அவைக ளுட் சமஸ்த கர்மங்களுக்கும் இனியதாய், ஞானேதய சாத னமாய் விளங்குஞ் சுழுமுனைநாடி இயங்குங் காலங்களாய அமாவாசை,பூரணை,என்னுங்காலங்களையே கைக்கொண்டொ ழுகித் திருவருள்கூடப் பெற்று முத்தியடைவாராதலின், அக் காலங்களே விசேடமெனக் கொள்ளின் தத்துவஞான முதிக்

கப்பெற்றுத் திருவருள்கூடப் பெறுவார் என்பதைக் குறிக்கச் செய்வதாம்.

சூதசங்கிதை.

இடையினெப்போதுமிடியும் பிங்கலையிலிலங்குமென்றாழுஞ்சஞ்சரிக்கு, நடைகொள்பிங்கலையினின்று மொழினிடையினவிறரும் பிராணவாயுவுதான், மிடைவதையுத்தராயனமென்றும்விளம்பிடைகின்றும்பிங்கலையிற், கடையிலவ்வளிசங்கிரமமாவதைத்தக்கணயனமென்றுநனைகுரைப்பர்.

தழைதருமிடைபிங்கலையெனுமிரண்டின் சந்தியைப்பிராணன் சேர்காலம், விழைதருமமாவாசியையெனவுரைப்பாமேவுமப்பிராணன்மூலத்தைக், குழைவறச்சேரிற்பிரதமவிஷுவகாலமெனறுங்குலாஞ்சென்னி, யுழையுறச்சேரிவிரண்டதாம் விஷுவகாலமென்றுஞ்சொல்வாருணர்ந்தோர்.

நன்னிசுவாசத்தோடு சுவாசநாடியொன்றிருந்து மற்றொன்றிற், றுன்னிடலசங்கிரமண காலமெனச்சொல்லப்படும் பிராணன்மற்றிடைகின், றுன்னுபிங்கலைகின்றுங்குண்டலியினுற்றிடுங்காலத்தை முறையே, மன்னியவுலகமேத்து புண்ணியத்தமதிகதிர்க் கிரகணமென்பர்.

சைவசமயநெறி.

எல்லாவினைக்குமினிதுசுழுனையெனச், சொல்லாய்வார்கொள்கதுணிந்து. என்பதனானும், பிறவாற்றானும் அறிதற்பாலனவாம்.

துவசாரோகணம்.

மகோற்ச வாரம்பத்திலே கொடியேற்றல் வழக்கமாம். செங்கோலரசனின் சத்திக்குறியாகிய கொடி யேறியவழி, ஆங்காசுசெய்திருந்த கொடுங்கோன் மன்னன் வலியொழிந்து செயலிழந்து நீங்கலும், குடிகள் க்ஷேமத்தை யடைதலும், அநுபவ வுண்மையேயாம். அதுபோல மும்மல பந்தத்தாற் பிறந்திறந்து சுழன்று வருந்தும் ஆன்மாக்கள், உண்மையைநோக்கி அறிவுக்கறிவாய் நிற்குஞ் சிவத்தைப் பிரியாமற் குறித்து, தீக்ஷைவிதிப்படியே "சிவாயநம" என்னும் பஞ்சாட்சரத்தையும், "ஓம்அம்உம்சிவாயநம" என்னும் அஷ்டாக்ஷரத்தையும், "ஓம்சிவாயநம" என்னுஞ் சடாக்ஷரத்தையும், "ஓம்சிவாய" என்னும் சதுராக்ஷரத்தையும், விதிப்படி யுச்சரித்துப், பின்னர் மந்திர சொரூபமறிந்து, பிஞ்செழுத்தென்னும் வகாரமாகிய பராசத்

தியையும், பெருவெழுத்தென்னும் சிகாரமாகிய சிவத்தையும், இருதயத்திலே வைத்துத் தியானித்து, சங்கற்ப ஞானங்களிலே போகாமல் தன்னிடத்தில் அநாதியே தோன்றுமற் பொருந்தியிருக்கும் திருவருளிலே அறிவேதாரமாக நிறுத்த, பேசும் எழுத்தான பரைக்கொடியேறி, பேசா எழுத்தான சிவத்தை இரண்டறக் கலப்பித்தலால், ஆணவமல அரசு வலியிழந்து செயலிழந்து ஒடுங்க, ஆன்மாப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வடையும். ஆகவே, மலநீக்கமும, முத்தியும், வருத ற்கு இமமுறையே திருவருளாகிய கொடியேறவேண்டும் என்பதும, இலலையேல் அவை அடைதல் கூடாவென்பதும், அறிவிக்கும நற்குறியாம. இதனை உமாபதி சிவாசாரியார் தாம் அருளிச்செய்த,

கோடிக்கவியிலே,

வாக்காலுமிக்கமனத்தாலுமெக்காலுந், தாக்காவுணர்வரியதன் மையனை-நோக்கிப், பிரித்தறிவுதம்மிற்பிரியாமைதானே, குறிக்கும ருணல்கக்கொடி. அஞ்செழுத்துமெட்டெழுத்துமாறெழுத்துநாலெ ழுத்தும், பிஞ்செழுத்துமேலைப்பெருவெழுத்து- நெஞ்சழுத்திப்,பேசு மெழுத்துடனேபேசாவெழுத்தினையுங், கூசாமற்காட்டக்கொடி.

"நீபுரவாவையமெலா நீயறியக்கட்டினேன், கோபுரவாசற்கொடி."

என வற்புறுத்திக் கூறினமையாலும் பிறவாற்றாலும் உய்த்துணரத் தக்கதேயாம்.

மகோற்சவம், ஆலயங்களிலே பற்பல விதமாக நடத்தப் படும். அவைகளை எலலாம் எடுத்துக்காட்டல் முடியாதாக, அவைகளுள், தெரிந்தவைகளை மாத்திரம்இங்ஙன் காட்டுவாம். சில ஆலயங்களிலே மகோற்சவங்கள் பத்துநாட் செய்யப்படு கின்றன ; அவைகளின் காரணங்களாவன:—

முதலாநாள் உற்சவம்.

"மேவியபுன்மயிர்த்தொகையோவம்மயிர், பாவியதோலின்பர ப்போதோலிடைப், புகவிட்டுப்பொதிந்தபுண்ணேபுண்ணிடை, யூறு முதிரப்புனலோகூறுசெய், திடையிடைநிற்குமெலும்போவெலும்பி டை, முடைகெழுமூளைவிழுதோவழுவழுத், துள்ளிடையொழுகும் வழும்போமெள்ளநின், றூரும்புழுவினொழுங்கோநீரிடை, வைத்த மலத்தின்குவையோவைத்துக், கட்டியநரம்பின் கயிறோவுடம்பிற்

குட், பிரியாதொறுக்கும்பிணியோதெரியா, தின்னதியானென்றறி யேனென்னே, யெங்குந்தேடினேனியாதிலுங்காணேன்.''

எனத் திருவெண்காடநாயனார் கூறியவாறே, கட்புலனுக் குத் தோற்றும் அன்மையத்தாற் பரிணமித்த கருவிகளெ லாஞ் சடமாதலின், சித்தாகிய ஆன்மா அவைகட்கு வேறாக உண்டென்று தூலவுடம்பை நீக்குதற் பொருட்டுச் செய் யப்படுவதாம்.

இரண்டாநாள் உற்சவம்.

சுரோத்திரம் தொக்கு சட்சு சிங்குவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், வாக்கு பாதம் பாணி பாயு உபத்தம் என்னுங் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், மனம் புத்தி சித் தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணம் நான்கும், பிராண வாயு ஒன்றும் ஆகிய பதினைந்து தத்துவங்களும், சடப்பொரு ளாதலின் சேதனனாகிய ஆன்மா இவைகட்கு வேறாக உண்டு; என்று அத் தாத்துவிக சூக்கும உடம்பை நீக்குதற்பொருட் டாகச் செய்யப்படுவதாம்.

மூன்றாநாள் உற்சவம்.

பிராரத்துவம் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் மூவினையும், ஐயம் விபரீதம் மயக்கம் என்னும் முப்புத்தியும், சாத்துவிகம் ராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணமும், சிந்தித்தல் நிச்சயித் தல் கொண்டெழுப்பல் என்னும மும்மனமும், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும முக்குற்றமும், உம்மை (கழிபிறப்பு) இம்மை (இப்பிறப்பு) அம்மை (வருபிறப்பு) என்னும் முப்பிறப்பும், உலகவிடணை தனவிடணை தாரவிடணை என்னும முப்பற்றும், நீக்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படுவதாம்.

நாலா நாள் உற்சவம்.

மனமுதலிய நாற்கரணமும், அண்டசம் சுவேதசம் உற் பிச்சம் சராயுசம் என்னும் நால்வகைத்தோற்றமும், நீக்குதற் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

ஐந்தாநாள் உற்சவம்.

மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும ஐம்பொறிகளும், சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் என்னும்

ஐந்தவத்தையும், ஆணவம் கன்மம் மாயை வைந்தவம் திரோ தாயி எனனும் ஐந்துமலங்களும், நீக்குதற்பொருட்டுச் செய் யப்படுவதாம்.

ஆறுநாள் உற்சவம்.

காமம் குரோதம் உலோபம் மோகம் மதம் மார்ச்சரி யம் என்னும் உட்பகையாறும், கலாத்துவா தத்துவாத்துவா புவனத்துவா, வன்னத்துவா பதாத்துவா மந்திராத்துவா என்னுங் கலையாதியாறும், ஒவ்வோர் தலங்களைப்பற்றி யிருத் தல், நோயாய்க் கிடத்தல், புண்ணியபாவங்களைச் செய்தல், ஒவ்வொரு பற்றுக்களாய் நின்ற தொந்தனைகளை விடுத்தல், சர்வரையும் நிந்தித்தல், இகழ்ந்தாருடன் பொருந்தல்என்னுங் கன்மமல குணமாறும், பிரமசாலோகம் பிரமசாமீபம் பிரம சாரூபம், விஷ்ணு சாலோகம் விஷ்ணுசாமீபம் விஷ்ணுசா ரூபம் என்னும பதமுத்திஆறும், நீக்குதல் காரணமாகச் செய் யப்படுவதாம்.

ஏழாநாள் உற்சவம்.

தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்னும் ஏழ்வகைப்பிறப்பும், காலம் நியதி கலை வித் தை இராகம் புருடன் மாயை என்னும் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும், அஞ்ஞானம் பொய் அயர்வு மோகம் சூனியம் மார்ச் சரியம் பயம் என்னும் மாயேயமலகுணம் ஏழும், நீக்கற்பொரு ட்டுச் செயயப்படுவதாம்.

எட்டாநாள் உற்சவம்.

பவமின்மை,இறவின்மை,பற்றின்மை, பெயரின்மை,உவ மையின்மை,ஒரு வினையின்மை,குறைவிலறிவுடைமை,கோத் திரமின்மை என்பனவன்றி,சுவதந்திரத்துவம்,விசுத்ததேகம், நிராமயான்மா, சருவஞ்ஞத்துவம், அநாதிபோதம், அலுப்த சத்தி, அநந்தசத்தி, திருபதி எனவுங் கூறப்படும் எண்குணமும், விளக்குதற் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

ஒன்பதாநாள் உற்ச்வம்.

நிஷ்களம் சகளநிஷ்களம் சகளம்என்னும்மூவடிவங்களும், சிருட்டி திதி சங்காரம் என்னும் முக்கிருத்தியங்களும்,சுவர்க்கமத்

திய பாதலம் என்னும் மூன்றிடத்துறைதலும், இல்லையெனற் பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதாம்.

பத்தாநாள்உற்சவம்.

சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத்தாய், அந்தமி லின்பத்தழிவில் வீடான பரானந்தமாக் கடலில் அழுந்துதற் பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதாம், இவற்றின விரிவுகளை யெல்லாம் விம்பாகமம் சிவோற்சவபடலத்திற் காண்க.

இன்னும் சிவபெருமான் அகண்டாகார, அருவ, அருவுருவ, உருவ வடிவங்களைக்கொண்டு நின்று, பஞ்சகிருத்தியத்தைச் செய்யும இரகசியத்தை, அவர் ஆதிகாலத்திலே அருந்தவர்க்குக் காட்டியவாறுபோல, இக்காலத்திலும் ஆலயங்களிலே துவசத்தம்பத்திலே முப்பத்திரண்டு பிரதான தத்துவங்களைக்குறித்தற்காக முப்பத்திரண்டு பிரிவு வளையமிட்டும், (அதின் உச்சியிலே) மேற்கூறிய நால்வித வடிவமாகவும் நின்று பஞ்சகிருத்தியங்களையுஞ் செய்கின்றனர் என்பது போதர, பஞ்சகிருத்தியத்திற்கு ஐந்துவீட்டையும், நால்வகை வடிவத்துக்கு நாலு கலசத்தையும் அமைத்தும், பஞ்சகிருத்திய துவசமுங்கட்டி, பஞ்சகிருத்திய பிரமோற்சவத்தைப் பதினொருநாட் செய்தும், தரிசனப் பிராப்திசாந்தி வசந்தோற்சவத்தை இருபத்தொருநாட் செய்தும் முடிக்கின்றனர்.

மேற்கூறியவைகளுட் பதினொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்களுள், முதலாநாள் விழா பிரகிருதி நடனம் எனவும், இரண்டாநாள் விழா இருவினை நடனம் எனவும், மூன்றாநாள் விழா முக்குண நடனம் எனவும், நாலாநாள் விழா அந்தக்கரண நடனம் எனவும், ஐந்தாநாள் விழா பஞ்சேந்திரிய நடனம் எனவும், ஆறாநாள் விழா காமாதியாறி னடனம் எனவும், ஏழாநாள்விழா சததகோடி மகாமந்திர நடனம் எனவும், எட்டாநாள் விழா வித்தியாதத்துவ ஆணவ நடனம் எனவும், திருக்காப்புநாள் திரோதாயி நடனம நவபத நடனம் எனவும், திருவுலாப்புறத்தில் சத்திமூததி நடனம எனவும், திருவனந்தலில் வாதனை நடனம் எனவும், பத்தாநாள் விழா பேரின்பா

தித நடனம் எனவும், பதினோராநாள்விழா பதிபசுபாச நடனம் எனவுங் கூறுப.

இன்னும் இவ்வுற்சவம் ஆலயங்கடோறும் வேறுபட்டுநடக்கினும், பெரும்பாலும் ஆலயங்களிலே நடத்தப்பட்டு வரும் ஐதிகசம்பந்த மூகத்தாலே அவைகளைக்கூறி, வேறுசில வுண்மைகளையும் ஒப்புவாயிலாக எடுத்துக் காட்டுவாம். அவை யாவன:

முதலாநாள்விழா

விருக்ஷத்தடிச்சேவை.

இதனை, விருக்திக்கிரம சிருட்டிக்கோலம் என்பர். இதனாலே, அநாதி முத்த சித்துருவாகிய சிவபெருமான், தோற்றக்கிரம சிருட்டி யாரம்பத்திலே, விருக்ஷத்தின் இலைகள், நரம்புகள், கிளைகள்போல விளங்கநிற்கும் தத்துவங்களாகவும், நால்வகையோனி எழுவகைப்பிறப்பு எண்பத்துநான்குலக்கம் யோனிபேத சீவராசிகளாகவும், விரிந்து விளங்குவார் என்பதும், மரத்துக்கு வேர் ஆதாரமாயிருத்தல்போல, சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சங்கட்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவர் என்பதும் அறியப்படும்.

இரண்டாநாள்விழா

சூரியசந்திர பிரபாகார திருக்காட்சி.

இதனை விருத்திக்கிரம திதிக்கோலம் என்பர். இதனாலே, சிவபெருமான் சூரியசந்திர மத்தியகதகிலையிலே ஞானக்கினிப் பிரகாசமாய் விளங்கி, அண்டமண்டல மெங்கும் பிரகாசிக்க முறையே பகலும் இரவும் உஷ்ணசீதள பிரகாசத்தை வீசியும், அதனால் யாவற்றையுந் தரிசிக்க வெளிச்சஞ்செய்தும், திதியாகாரமயமாய் விளங்கியும், சரீரத்திலே அந்தர்பாவமாகக் கலாஞான சூக்கும உஷ்ணசீதள சூரிய சந்திர பிரகாசமாய் விளங்கியும், இடைபிங்கலை சுழுமுனையென்னுஞ் சூரியசந்திர கலாவாசியாய் நின்றும, காலாந்தம் அளவும் அவ்வவ் வான்மாக்கட்குரிய சுகபோகங்களையும், தண்ட அவத்தா துன்பங்களையும், அளித்து நிற்பார் என்னும் உண்மை உணரப்படும்.

மூன்றாநாள்விழா

நந்தி, பூதவாகனரோகணம்.

காலையிலே, அதிகார நந்தி திருமால் நந்தி தரும நந்தி என்னு மூன்றனுள், அதிகாரநந்தி யாரோகண திருக்காட்சியும், மாலையிலே. பூதவாகனரோகண திருக்காட்சியும் உண்டாம். இவைகளை விருத்திக்கிரம சங்காரமூர்த்தங்கள் என்ப. இவைகளினாலே, சூரியகலையான சிவசத்தி மாயையினாற் சீவர்கள் சம்பாதிக்கும சன்மா, தண்டனை, துக்கம், காலம் முதலியவைகளைப் பிராபத ரூபமாய் விதிப்பவர் என்பதும், சந்திரகலையான சிவசத்தி மாயையினாலே ஆன்மாக்கள் சம்பாதிக்குஞ் சன்மாந்தர பாபவிசேடத்துக் கேற்ப மரணவத்தையை விதிப்பவர், சங்காரகிருத்தியர், விஸ்வநாதர் என்பதும், முறையே யூகித்துணரப்படும என்ப.

நாலாநாள்விழா.

பல்லக்குச் சேவையும், ஐம்முகநாகாரோகணமும்.

காலையிலே, பல்லக்குச் சேர்வை கோலமாய் எழுந்தருளுங் காட்சியும, மாலையிலே, ஐம்முக நாகாரூட காட்சியும் உண்டு. இவைகளை விருத்திக்கிரம திரோபவ கோலங்கள் என்பர். இவைகளாலே, சிவபெருமான், பல்லக்கின் மேன் முகட்டினைப்போல விளங்குந் தமதுண்மை நிலையான சுயசுபாவ சிவரூபத்தை, மாதி ஆவரணத் திரையினாலே மறைத்தும், இன்னும் அதிற் காணப்படும நான்கு குஞ்சங்களாலுங் குறித்தற் குரியவாய் நிற்கும, தற்போதம், தற்பேதம், தற்பாவம், தற்சூனியம என்னுந் திரைகளாகிய ஈஸ்வராவரணசத்திபாகாரமாய் விளங்கியும, இருபக்கங்களினுமுள்ள முப்பத்திரண்டு குஞ்சங்களாலும அறியவரும முப்பத்திரண்டு பிரதான தத்துவாவரணத்தாற், சீவர்கள் தம்மை யறிதற்கு அகோசரியாய் நின்றும், விளங்குவோர் என்பதும், இன்னும் அவர் தமது சிருட்டி தத்துவங்களாகிய சிவ சைதன்னியத்தை, ஈசானம சற்புருடம் அகோரம வாமதேவம் சத்தியோசாதம என்னும ஐம்முகங்களையுங் கொண்டு, முறையே பாத்துவ தத்மறதி ஆவரணத்தினாலும, போகதத்துவ தற்

பாவ ஆவரணத்தினாலும், கிருத்தியத்துவ தற்பேத ஆவரணத்தினாலும், கர்த்தத்துவ தற்போத ஆவரணத்தினாலும், அநுபவத்துவ தற்சோற்றாவரணத்தினாலும் மறைப்பவர் என்பதன்றி, குண்டலிசத்தி பாம்பு வடிவெனக் கூறப்படலாலும், அதன் விரிவு ஒடுக்கங்களே பிரபஞ்ச தோற்ற ஒடுக்கமாம் என்பதனாலும், அதுவே ஞானஞேய சாதனமாய சுழுமுனை நாடியை மறைந்து நிற்பதெனலானும், அதைப் பரிக்கிரக சத்தியாகவுடையவர், திரோபவகிருத்தியர் என்பதும், முறையே குறிக்கப்படும் என்ப.

ஐந்தாநாள்விழா

இலிங்காகார, இடபவாகனரோகணம்.

காலையிலே, அண்ட வட்டசொரூபம் போலுள்ள லிங்காகார வட்டசொரூப பிரபாமத்தியிலே எழுந்தருளுங் காட்சியும், மாலையிலே இடபவாகனரூட திருக்காட்சியும் உண்டாம். இவைகளை விர்த்திக்கிரம அநுக்கிரக கோலங்கள் என்பர். இவைகளானே, சிவபெருமான தமமாற் சிருட்டிக்கப்பட்ட அதலாதி பாதலாந்தமாயுள்ள கீழேழுலகம், பூலோகாதி சத்திய லோகாந்தமாயுள்ள மேலேழுலகம், சூரியமண்டலம், சந்திரமண்டலம், நவக்கிரக, நக்ஷத்திர மண்டலம் முதலான எல்லா வுலகங்களையும், சீவகோடிகளையும் நிலைநிற்கவும் சீவித்து வாழவும் அமைத்து, அவைகளின் உட்புறமெங்கணும் வியாபித்து, சர்வ சாட்சித்துவ பரமானந்த சுத்த பரப்பிரம சொரூபராய் விளங்குவார் என்பதும், இடபத்தின் நான்கு கால்கள் போன்று நான்குவித அந்தக் கரணங்கள் விளங்கும்; இதுவே லய சொரூபமாகிய பாசம் எனப்படும். இவ்வந்தக் கரணங்களானவை, இடப மூண்டாகாரத்தை யொத்த சர்வ வியாபக சத்திஞானத்தின் விரிவாகையால், அந்நாற்கரணங்களையும் சர்வ வியாபகத்தி லொடுக்கிற் சத்திஞானமாம். இச்சத்தி ஞானத்தையே போதசொரூபம் எனவும், பசுரூபம் எனவுங் கூறுப. ஆகவே, சத்திஞானமாகிய பசுபோத சொரூபத்துக்கு மேலும், சிவபெருமான அதீதவடிவாய் விளங்குவார் என்பதும், அதிலே மேற்கூறப்பட்ட பசு

போதத்தை யொடுக்கின், அதுவே சிவஞான சிவரூபமாம் என்பதும், சிவமூர்த்தத்துக்குமேலே குடை கவிந்து விளங்கல், அச்சிவரூபத்தின் அதிகாரக்குறித நிலைக்காம என்பதும், இன்னும் அடியாரைச் சிவபுண்ணியங்கருதி ஆட்கொள்ளப் புகுங்கால், அப்புண்ணிய வழிவாகிய ஏறூர்ந்து செல்லு முறைமை யுடையவர் என்பதுவ, முறையே கொள்ளப்படும் என்பார் பெரியோர்.

காரைக்காலம்மையார் திருவிரட்டைமணிமாலை.

ஏறலாலேற மறிகிலேபேயெம்பெருமா - னூறெலாம்பாயு மவிர்சடையார்—வேறோர், படநாகமூழிப்பண்_மராசூழ்ந்த-தடங்கடனஞ்சுண்டார் தமக்கு. பிறவாற்றூனு முணர்க.

ஆறநாள்விழா

யானைவாகனோற்சவம்.

ஆறுநாள் யானை வாகனரூட கோலமாகச் சிவபெருமான் எழுந்தருளித் தரிசனங் கொடுத்தருள்வர். இது லயக்கிரம சிருட்டிகோலம் எனப்படும். இதனாலே சிவபெருமான் அதோமுக வுலகங்க ளளவுஞ் சென்று, மத்தியகதமான சத்த லோகங்களுக்கும், அதோமுக சத்த லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாகி, சுத்த மாயாலோக மெங்கணும் நிறைந்து, சுட்டிச் சொல்லக் காட்சியிற் படாததாய், சிவஞானிகள் திருவருளால் அறிய எளிதானதாய், வேத வேதாங்க ரூபமுடையதாய், ஆணவகோடிகளாய், அவற்றில் விளங்கும அறிவாய், கொடுந்துன்பத்தைச்செய்யும பாசம் அறும்படிவீசி யெறிந்து பிறவிக்கடல வறறிக தூளெழும்படி செய்வதாய், காமக் குரோத மாச்சரியாதிகளைக் கோபித்து அடர்ப்பதாய், பிறவிக்குக்காரணமான புவனத்தொழிலின் தலையை மிதித்து நசுக்குவதாய், பேய்போற் பிதற்றுஞ் சமயங்களின் வலியவாதப பொய்க்கட்டினை அறுப்பதாய், அச்சம் கொலை முதலியவற்றை யொழிப்பதாய், பாசக்கூழாத்தைத் தலையெடாது ஒதுக்கி மாதர்களின் அவாவெண்ணத்தை நீக்கி அன்பாலானகதி கொண்டதாய், ஞானி சென்னி போதயித்திரி என்னும மூன்றுசத்திகளாலுமாய திருவருளென்னும மூமமத

நீரையுடையதாய், தத்துவ கூட்டங்களுட் புகுந்து ஆனந்தத் தேனைப் பருகி, நான்கு வேதங்களையும் நான்கு கொம்புகளாக மருவப்பெற்றதாய், விளங்காநின்ற பரஞானம் என்னும் யானையையுடையவர் என்பது விளங்க நிற்கும்.

இதுவல்லாமல் யானையின் நான்குகால்களையும்போல, மொத்தாகாரமே தோற்ற சடத்துவம், சுவாச சூக்குமத்துவம், வாசிசீவத்துவம், பிராணமயத்துவம், என்பவை விளங்கும் என்றும், இவைகள் யானை வடிவத்தையொத்த ஆன்மஞானத்தில் உதயமாய், தும்பிக்கையைப்போன்ற சுழுமுனை நாடியில் அமைந்து நிற்கும் என்றும், அவ்வான்ம ஞானத்திற்கு மேலாக விளங்கும் ஈஸ்வர ஞான சத்தியானது, ஞானாதீத சொரூபமாயும், அம்பாரியைப்போலப் பகிர்முகத்தே அண்டாகாரமாயும் விளங்குகின்றமையால், சீவர்கள் யாவரும், தோற்ற, சூக்கும, சீவ, பர ஞானங்களை ஆன்மஞானத்திலும், அவைகளை ஈஸ்வர சைதன்னியத்திலும், அவ்வீஸ்வர சைதன்னியத்தைப் பிரம சைதன்னியத்திலும் ஒடுக்கவேண்டுமே என்றும், குறிக்கப்படுமே என்ப.

ஏழாநாள்விழா.

இரதாரூட திருக்காட்சி.

ஏழாநாளிலே இரதாரோகண திருக்காட்சி யுண்டாம். இது சில ஆலயங்களிலே ஒன்பதாநாளிலும் செய்யப்படும்.

இதனுண்மையை விவரணம் பண்ணுங்கால், ஆதிகாலத்திலே, தடங்கருணைப் பெருங்கடலெனத்தையாகிய சிவபெருமான், மந்தர கேசரிமலைகள் அச்சாகவும், சூரியசந்திரர்கள் சக்கரமாகவும், ஆறிருதுக்கள் சாதியாகவும், பதினான்குலோகமும் பதினான்கு தட்டுகளாகவும், ஆகாயம் ஆசனமாகவும், உதயாத்தமலைகள் கூவிரமாகவும், நதிகளும் நதங்களும் கொடிகளாகவும், நக்ஷத்திரங்கள் விதானமாகவும், மோக்ஷலோகம் மேல்விரிவாகவும், யாகங்கள் சட்டங்களாகவும் நாள் முதலியன இடுக்குமரமாகவும், அட்டமலைகள் தூண்களாகவும், அட்டயானைகள் தாங்குவனவாகவும், சத்த சமுத்திரங்கள் திரைச்சீலைகளாகவும், கன்ம ஞானேந்திரியங்கள் கலைக

ளாவும், கலைகள் மூலைகளாகவும், வேதாங்க உபாங்க மநு சாஸ்திரங்கள் மணிகளாகவும், வாயுக்கள் படிகளாகவும், நான்குவேதங்கள் பூட்டப்படுங்குதிரைகளாகவும், அமைக்கப்பட்ட இரதத்திலே யெழுந்தருளி, கங்கைமுதலிய தேவமாதர்கள் சாமரமிரட்டவும், ஊர்வசிமுதலிய கணிகைமகளிர் நடனஞ் செய்யவும், மகா மேருமலையை வில்லாகவும், சரசுவதியை வில்லிற்கட்டிய மணியாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், விஷ்ணுவைப்பாணமாகவும், அக்கினிதேவனை அவ்வம்பின் கூர்வாயாகவும் வாயுதேவனை அம்பிறகாகவும் கொண்டருளி, பிரமனாகிய சாரதி பிரணவமாகிய தூண்டுகோல்கொண்டு செலுத்த, திரிபுர அவுணர்களைத், தம் திருப்புன்னகையக்கினியினால் நீறாக்கியருளினார்; என்னும் வரலாற்றுண்மையைக் காட்டுவதே இவ்விரதசேவைக் காட்சி என அநுமிக்கப்பட்டு விஸ்வரூபியாயும், விஸ்வகாரணராயும், விஸ்வசேவியராயும், விஸ்வாந்தரியாமியாயும், இருப்பவர் சிவபெருமானேயென்பதும், முப்புரமென்பது, ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலகாரியங்கள் எனவும், அத்திரிபுரங்களையும் நீறாக்கி, தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் வித்யுன்மாலி என்னு மூவர்களையுந் தேவர்களையும் அடிமையாக்கொண்டு அவர்கட்குத் தம்பதமருளி இன்பங்கொடுத்தமை, மும்மலங்காரியங்களையுங் கெடுத்து விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னு மூவகையான்மாக்களையும் அடிமையாக்கொண்டு திருவடிமுத்திகொடுக்கும் உண்மை எனவும், அறிய நின்றதனால் எல்லாமாய், அவைகட்குக் காரணமுமாய்நிற்கும் பரமபதியாகிய சிவபெருமானே ஆன்மாக்கட்கு மும்மலபந்த வாதனைகளைக் கெடுத்து, திருவடிப் பேறாகியபேரானந்தப் பெருவாழ் வளிப்பர் என்பதும் உணரப்படும்.

உபதேசகாண்டம்.

மந்தரத்தொடுகேசரிநெடுவரைவாங்கித், தந்துதிண்டிறல்சேனைப்படுத்தினர்தழைக்குஞ் செந்தனிக்கதிர்தனைத்தைவெண்டிங்களைத்திருத்தி, யுந்துபொறிலாழிகொண்டவைக் கடையுறுத்தி. எழிரட்டியென்றுரைதருமிருநிலப்பரப்பைச், சூழ்தரப்படுநிலங்களிசேழெனத்தொகுத்தார், பாழிவானரிப்பெரிமோசனப்பரப்பை, யாழியொத்தலர்தட்டினேர்தட்டகத்தமைத்தார்.........எழுதருமறை

யனைத்தையும் பரியெனவியற்றி, வழுவறக்குறைசேப்பினரரிமுதல் வானோ, ரொழுகுமாயிரங்கொடுமுடிவடவரையோங்க, மழுவுசெங் கையிற்பினாகமொத்தமைத்தனர்தந்தார். பொறிப்பணாடவிவாசுகி நாணெனப்பொருத்தி, வெறிப்பசுந்துழாயலங்கலோன்கணையென வியப்பக்,குறித்தவெந்நுதிபாவகற்பொருதினர்குதைவாய்ச்,செறித் ததுவலைவாயுவிற்செறித்தனர்திருத்தி. முன்னைமாதவர் கடைப்பிடி யிருந்தவாமுளரி, யன்னவூர்தியும்வலவனைத்தமர்ந்தனனமையாத், தொன்னலந்தருகுடிலைமத் திகையெனத்தொகுத்தார்,பின்னர்வான வர்சேனையொத்தெழுந்தனர்பிரியார்.

திருமந்திரம்.

அப்பணிசெஞ்சடையாதிபுராதனன்
முப்புரஞ்செற்றனனென்பர்கண் மூடர்கள்
முப்புரமாவதுமும்மலகாரிய
மப்புரமெய்தமையாரறிவாரே.

இங்ஙனமன்றி, தேரிலேவிளங்கும் ஏக உச்சிக்குடை பிரமரந்திரமாகவும், கலசம சோடசாந்தத் தானமாகவும், மேலுள்ளமுதலாமஅடுக்கு துவாதசாந்தத்தானமாகவும, இரண்டாம் அடுக்கு மஸ்தக ஆதித்தானமாகவும், மூன்றும் அடுக்கு மத்தியதானமாகவும், நாலாம அடுக்கு மஸ்தகாந்தத் தானமாகவும், ஐந்தாம் அடுக்கு லலாட மத்தியமாகவும், ஆறும் அடுக்கு புருவமத்தியமாகவும், நடுவுள்ள ஏழாம்அடுக்கான முப்பத்திரண்டு குத்துக்காலகள் முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களாகவும், முற்றுறைகளே கண்களாகவும், பிற்றுறைகள் சிகைகளாகவும,பக்கத்துறைகளே இருசெவிகளாகவும், பீடமுதற்பகுதி வாயாகவும்,இடப்பக்கத்துள்ள இருகுதிரை வடிவங்கள் இடப்பாக சூரியசந்திர கலாவாசிகளாகவும, வலப்பக்கத்துள்ள இருகுதிரை வடிவங்கள் வலப்பாக சூரிய சந்திர கலா வாசிகளாகவும், சாரதிவடிவம் மும்மலரூபம், நாசி என்பவாகவும், எட்டாம் அடுக்கிடப்பகுதி அந்தக்கரண சொரூபம் கண்டத்தானம் என்பனவாகவும்,. அதின்கீழிடப்பகுதி ஐந்தவத்தை, ஐங்கோசம், இராகாதி பதினமுக்குணம் என்பவற்றின் ரூபமாகவும, இருதயத் தானமாகவும், அதின் கீழ்ப்பகுதி தசேந்திரியம், நாபித்தானம் ஆசவும், அதின் கீழுள்ள அச்சு பஞ்சபூதம், குண்டலி சத்தித்தானம் ஆக

வும், சக்கரங்கள் தசவாயுக்களாகவும், இருகால்களாகவுங்கொ ண்டு, சரீர சொரூபத்தை விளக்கி, பின்னர் சக்கரங்களான தசவாயுக்களையும் நிறுத்த, அசைதன முதலிய வினைகள் ஒழியு மெனவும், அவ்வாறுள்ள சீவன தன் மனதத்துவத்தை, முறை யே மேலாகவிளங்கும உந்தக்குண்டலியி லிருந்து நாபிக்கும், அங்கிருந்து முறையே இருதய கண்டததானங்களுக்கும் ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்கிருந்து மேலாக விளங்கும் வாய் நாசி என்பவைகளுக்கும ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்கிருந்து இருகண் கள் வழியாகவும மேனோக்கி, ஆறும் அடுக்காகிய புருவமத்தி யத்துக்கும், அங்கிருந்து ஐந்தாம அடுக்காகிய லலாடமத்தியத் துக்கும, அங்கிருந்து மற்றைய டுக்குகளாகிய மஸ்தக அந்தத் தானம், மத்தியததானம, ஆதித்தானம, துவாதசாந்தத்தானம், என்பவைகளுக்கும், அங்கிருந்து மேல் உச்சிக்குடையாகிய பிரமரந்திரத்திற்கும ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்ஙனம் சும்மா இரு ந்தபடி யிருக்கும நித்திய நிரசதியானந்த ரூபியாயிருக்க வேண்டும் எனபவும உணரப்படும.

இன்னும் தேர்வடிவம் சரீரமாகவும், அதிற்காணப்படும் நான்கு சிங்கவடிவங்கள், ஆன்மாவின சாவவித சீவகாருணி யமிலலா லோபகுரூரம, சாவவித ஆசைப்பெருக்க சங்கற்ப விருத்தி, சர்வவித அபிமான கோலாகல விபரீதம், சர்வவித அகங்கார கோபதாப விகாரம் என்னும் இந்நான்குவித கர்ம விருத்திகளாகவும், எட்டு யாளி உருவங்கள், ஆன்மாவினது அஞ்ஞானம், அபிமானம், ராகாதிகுணம, துக்கம், விடய வாசனை, நானுவித கன்மம, உபாதி, அவஸ்தை என்னும் எட் டுவித அநுபவங்களாகவும், கொடிகளெலலாம் தத்துவ கூட் டங்களாகவும, மணிகளெலலாம பீசமந்திர பிரணவாதி சத் தங்களாகவும். குஞ்சங்கள் எலலாஞ் சீவர்கள் மனோசலனத் தால் எணபத்துநான்குலக்க யோனிபேதங்களாக மாறிமா றித்தோன்றி யடையும் மரணாவத்தையாகவுங் கொண்டு, சீவர்கள் சிங்கங்களையொத்த கர்ம விருத்திகளையும், யாளி களைப்போன்ற அநுபவங்களையும, கொடிகளைப்போன்ற தத் துவக் குழாங்களையும மணிகளைப்போன்ற வாக்கொலிகளை

யும், குஞ்சங்களைப்போன்ற மனசலனதோற்றங்களையும், இல்லையென்னும்படி செய்து, சித்திரதீபம்போல நின்று மோனசாட்சாத்கார கோல நிலையில நிறகவேணடும என்பதும், இந்த லயக்கிரம திதிக்கோலத்தால் அறிவார் நுண்ணுணர்வோர்.

எட்டாநாள்விழா.

அசுவவாகனரோகண திருக்காட்சி.

இது லயக்கிரம சங்காரகோலம் எனப்படும்.

இதனுண்மையாவது, அறம பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பாதங்களையும, ஞானகாண்டம் கருமகாண்டம் என்னுங் காதுகளையும, விடயங்களைக் கடந்த ஒருப்பாடாகிய பரஞானம் அபரஞானம என்னுங்கண்களையும், விதியாகிய முகத்தையும, விலக்காகிய வாலையும, ஆகமங்கள் என்னும் புறவணிகளையும், அவ்வாகமங்களின்மேல விரித்துரைக்கும் மந்திரங்களாகிய சதங்கை, கிண்கிணிமாலை, பிலபபு என்பவைகளையும, சூரிய சந்திரர்கள் எனனும குழம்பின் மேலிடத்துள்ள புடைப்புகளையும, பிரணவமாகிய சடிவாளத்தையும, அறுவகைப் புறச்சமயங்களாகிய போர்செய்யுஞ் சேனைகள் மூலத தோடழியச்செய்யும வெற்றியையும, பிரமனது முகங்களாகிய இலாயததையும, அணடகோடிகளெலலாந் திரண்டமைந்த முதுகினையும, அதன்மேற் பிரபல சுருதியென்னுஞ் சேணத்தையுமுடைய குறைவிலலாத வேதங்களையே சிவபெருமான் குதிரையாகக்கொணடார் எனபது விரிக்கப்பட்டு, வேதக் குதிரையர்; வேதததின் முடிநதபொருளாயிருபபவர்; வேத ரூபர்; வேதாதீதர்; வேதநாதர்; பாசஞானத்தாற் காணப் படாதவர் எனனு முணமைகள கொளளற்குரியவாம்.

இங்ஙனமன்றி, பொருளாய்க்காணப்படாத ஆகாயமும், ௨௯௪-புவனங்களும, அட்டபர்வதங்களும், சத்தசமுத்திரங்களும, சத்தபாதலங்களும, பஞ்சபூதங்களும் ஆகி, ஆன்ம கோடிகளிடத்தும் அவ்வவற்றின் அறிவுமாகி எலலாமாய், அல்லவுமாய், மனததிற் பேதமாயிராமல அபேதமாய்க் கலந்து நிற்கும வாசியைக் கொணடவர் எனவும நூலகள் கூறுகிற்கும்.

இவையன்றி, சுழுமுனை நாடியிற் பிராணவாயுவை நிறுத்தி, விடயங்களிலே மனதைச் செலவொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பிலே நிலைக்கச் செய்து, ஆறாதாரங்களையுந் தரிசித்து, அசபாசத்தி சிவானந்தமயமாய் நிற்குங் கிரமத்தையும் அறிந்து, அவைகளைக் கடந்து, ஆயிரமிதழ்களையுடைய கமலத்திற் சவாரிசெய்து, அமிர்தபானஞ்செய்து நிற்குஞ் சிவயோகிகளின் ஞானாமிர்தானந்தமயத்திலே சிவபெருமான் சுகோதயமயவாசி மேலாக விளங்கி நிற்பார் என்னு முண்மையும் போக்கிம்மெனவுங் கூறுவர் புலவர்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

தருமமாதிநாற்பொருளுந்தானதுஞான கருமகாண்டமாஞ் செவியநுகாட்சியைக்கடந்த, வொருமையாம் பரமபரமாமுணர்வெனுங்கணை, தருமையாயவிதிமுகத்ததுநிடேதவாலதுவால்......... அண்டகோடிகளனைத்துமோர் பிண்டமாவடக்கி, யுண்டநீரதாமுதலின்மேலுபநிடக்கலனை, கொண்டவாலியமைதிகப் புரவிமேற்கொண்டான், றொண்டர்பாசவன்றொடரவிழ்த்திடவருஞ்சோதி.

நெஞ்சுவிடுதூது.

தோலாத, வானப்புவனபலகடலேழ்பாதாள, மூனைந்துபூதத் தருணாச்சி-ஞானமா, மெல்லாமாயல்லவா மெண்ணுவாரெண்ணத்து, ணில்லாமணிறகுநீள்வாசியான.

என்னுஞ் செய்யுள்களானும் பிறவாற்றானுந் தெளிக.

ஒன்பதாநாள்விழா

பிக்ஷாடனமூர்த்த திருக்காட்சி.

ஒன்பதாநாளிலே, பலிபாத்திரம், சூலம், துடி என்பன திருக்கரத்திலங்க, சடைக்கற்றை தூங்க, நிருவாணகோலம் விளங்க, பிக்ஷாடனமூர்த்தி பெருங்கருணைக் காட்சியுடைத்தாம்.

இதனுண்மையெல்லாம் திருவருண் ஞானம் என்னும் சிவஞானம்பெற்ற பெரியோரே அறிந்து கூறவல்லுநராவர். நம் போலியர் கூற நினைத்தலும் நகையேயாம். ஆயினும் சிறிது கூறுவாம். ஆன்மாக்களது சகசாவரண சத்திகளையுங் கெடுத்துச் சர்வசங்க பரித்தியாகஞ்செய்து, பரமசாந்த நிராகார நிராமய சதானந்தமான நிருவாண (மோட்ச)த்தைக் கொடுப்பவர்

என்பது, இந்தலயக்கிரம திரோபல வடிவத்தால் அநுமிக்கப் படும் என்ப.

காரைக்காலம்மையார் அற்புதத்திருவந்தாதி.

இங்கிருந்துசொல்லுவதெனெம்பெருமானென்றே
யெங்குமபலிதிரியுமதிறமும்— பொங்கிரவி
லீமவனததாடுவதுமெனனுக்கெனருராய்வோம்
காமவனைக்காணலுறறஞான்று.

பத்தாநாள்விழா

திருநடனக்காட்சி.

பத்தாநாளிலே சிவபெருமானது திருநடனபாவனை நடத்தப்படும. இவ்வுலகத்திலே யுள்ள மானுடாகள் பலரானும் பலவிதமாகக் கூத்துகள் ஆடப்படுகின்றன. தேவாகளும் அநேகர் பலவிதமாக ஒவ்வோர காலகதிலே ஒவ்வோர் நிமிததமாக நடித்திருக்கிறாகள். அவாகளுள்ளே கண்ணமூர்த்தியானவர், தம்முயிரை மாய்க்குமபொருட்டு கஞ்சன அனுப்பிய யானையின்கொமபை முரிததற்காக ஆடியகூத்து அல்லியம் எனவும், காமகுமாரனை வாணாசுரனிட்ட சிறையினின்றும் மீட்க நினைந்து, அங்ஙன்சென்று குடததின்மேல ஆடியகூதது குடம் எனவும், வாணாசுரனை வெல்வதற்கு மல்லனுப்ச் சென்று போர்க்கழைத்து, அவனுடனெதிர்தது, அவனுடலை நெரித்து அழித்தற்பொருட்டு ஆடியகூத்து மல் எனவும, காமனானவன், தன் குமாரனாகிய அநிருத்தன என்பவனை, வாணாசுரன சோணிதபுரத்துச் சிறையிட்டதை யறிந்து மீட்குங் கருத்தால்ஆங்குச் சென்று, பெண் வடிவங்கொண்டு ஆடியகூத்து பேடு எனவும், இந்திராணியானவள், வாணன் நகரிலை வடதிசை வாயிலில் நின்று ஆடியகூதது கடையம் எனவும்,இலக்குமி தேவியானவள், அசுரர்கள் யுத்தசோல மொழிந்து தனமேல் ஆசைப்படும்படி மோகினி வடிவங்கொண்டு ஆடியகூதது பாவை எனவும், துர்க்காதேவியானவள், தனனுடன போர்செய்த அசுராகள் ஆண்மையிலலாமல வஞ்சனையால வெலலநினைத்து, சர்ப்பம், தேள் முதலாய வடிவங் கொண்டுவர, அதை யறிந்து அவை யெலாம் ஒழியுங் காரணமாக மரக்காலகொண்டு ஆடியகூத்து

மரக்கால் எனவும், அடியாரிடர்தீர்க்கும் கலியுகவரத திருவருண்மூர்த்தியாகிய கதிரைவேற் பெருமான், போர்முனையிலே அவுணர்கள் புறங்காட்டியோடத் தமது திருக்குடையைச் சாய்த்து ஆடிய நடனம் குடை எனவும், சூரபன்மன் வேற்றுவடிவங்கொண்டு, சமுத்திரத்திலே மறைந்து நின்றபோது, அப்படிநின்றதைக் குமரக்கடவுள் அலைமேனின்று துடிகொட்டி ஆடிய திருநடம் துடி எனவும், பெயர்பெறும்.

இவர்கள் ஆடிய நடனங்கள் இவ்வாறாக, மகாபீஷ்ட தேவதேவரான சிவபெருமான் ஆடியருளும் திருநடனங்கள் பலவாம். அவைகளுட் பிரதானமானவைகள், கான்மாறியாடு நடனம், பாண்டரங்கம், கொடுகொட்டி, சந்தியாநிருத்தம், சண்டதாண்டவம், வீராட்டகாசம், கௌரிதாண்டவம், ஆனந்த நடனம், அனவரததாண்டவம், பிரதமமகாசங்கார நிருத்தம் என்பவைகளாம்.

இவைகளுள், கான்மாறியாடு நடனமாவது, மதுராபுரியிலே வெள்ளியம்பலத்திலே, எடுத்தருளிய இடத்திருப்பதத்தை ஊன்றியும், ஊன்றிய வலத்திருப்பதத்தைத் தூக்கியும், விக்கிரம பாண்டிய குமாரனை இராசசேகர வழுதியினது வருத்தமும் மலமோட மாறியாடிய நடமேயாம்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

நாட்டினன்குறித்துப்பாயனனுமுனிடத்தாளூன்றி
நீட்டினன்வலத்தாள்வீசிநிருபனன்மாறியாடிக்
காட்டினன்கண்ணினாடனக்கலையுபாசமூன்றும்
வீட்டினன்பரமானந்தவேலையுள்வீட்டினேனே.

பாண்டரங்கநடனமாவது, சிவபெருமான் திரிபுரசங்கார நிமித்தம் எழுந்தருளுங் காலத்திலே, தேர்ச்சாரதியாய் நின்ற பிரமதேவர், தமது தேவியான சரஸ்வதியின் பிரிவாற்றாது வருந்த, அதையொழிக்குநிமித்தம் திருவெண்ணீறணிந்து அப்பிரமற்கு முன்னர் ஆடிய கூத்தாம்.

கொடுகொட்டியாவது, ஆதி மத்தியாந்த சமானாதிக ரகிதரான சிவபெருமான், திரிபுர தகனஞ்செய்து அவ்விடத்திலே நின்று திருவருட் சத்தியாரான உமையம்மையார் தாளம் போடத் திருக்கரங் கொட்டி நடித்ததேயாம்.

சந்தியாநிருத்தமாவது, சிவபிரான் பாற்கடலிற் றோன்றிய ஆலகாலத்தைத் தேவயாதர்களின் மங்கலநாண் நிலைபெறு மாறுண்டருளி, அதனாற் றமக்கியாதோர் தீமையுஞ் சிறிதடையப் பெறாராயினும், ஓர் திருவிளையாடலுன்னி, கணப்பொழுது ஒன்றுங் கூறாராய்த் தேவியார் உபசாரஞ்செய்ய சயனத் தெழுந்தருளியிருந்தனர். அதுகண்ட தேவர்கள் அர்ச்சிக்க, மறுநாளான திரயோதசி திதியிலே (பிரதோஷகாலத்திலே) பெருமானார் பிராட்டியாரை நிறுத்தி, திருக்கரத்திலே தம ருகங்கொண்டு சூலாயுதத்தைச் சுழற்றி, ஓர் சாயகாலம் அள வுங் கைலைவரையிற் செய்த திருக்கூத்தேயாம்.

ஆகமத்திரட்டு.

பொங்குங்கங்காதரன்காளையினேறெயொன்றும் புகலாமலிருந் தனனோர்கணப்பொழுதுபுலவோர், எங்கவனையிடைவிடாதருச்சனை முன்புரிந்தாரதுதிதியேகாதசிபாமதித்ததுதியதனிற், புங்கவர்பாரணை ம்புசித்தேபூர்த்தியுற்றாரிதனமேற் பொருந்துந்திதிதனிலிமவானபொ ற்கொடியைவைத்தே, சங்கரனாசூலஞ்சுழற்றிநடித்தனனோர்யாமஞ் சதுர்மறைநூலதுபிரதோடமெனவேசாற்றும்.

சண்டதாண்டவமாவது சிவபெருமான் திருவாலங்காட் டிலே சுநந்தர் கார்க்கோடகர் என்னும் இருடிகள் தரிசிக்க வைரவரூபத்தைக்கொண்டு, அபிநயம நவரசம் விளங்க, துத்தமு தலாய சத்த சுரங்களோடு பாட்டொலிக்க, கொக்கரை முத லாய பல வாத்தியங்கள் கோஷிக்க, காளியுடனேயாடி அவள் அகங்காரத்தை அடக்கிய கூத்தாம். இதைப் பாண்டரங்கம் எனவுங் கூறுப.

திருவாலங்காட்டுப் புராணம்.

இன்சுவைபொழியுஞ்சாயலரிவையிலங்கச்செவ்வாய்
புன்சிறுமுறுவல்பூட்பப்புராணவாணந்தம்பூத்
தன்புறுமைவேயாரளையவர்தரவிபங்கட்கேற்ப
வினைபடுநடனங்காளியோடரனவிளைத்தவேலை.

மூத்த திருப்பதிகம்.

துத்தங்கைக்கிளைவிளரிதாரமுழையிளியோசைபண்கெழுமப்பா டிச், சச்சரிகொக்கரைதக்கையோடு தகுணிதந்துந்துபிதாளம்வீணை, மத்தளங்கரடிகைவன்கைமென்றோற்றமருகங்குடமுழாமொந்தைவா சித், தத்தனைவிரவினோடாடுமெங்களப்பனிடந்திருவாலங்காடே.

கௌரிதாண்டவமாவது, சிவபெருமான், மோகினி ரூபங் கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியோடுந் தாருகவனத்தை யடைந்து, ஆங்குத் திருநடனஞ் செய்தமைகாரணமாக, அம்மையார் ஊடல்கொள்ள, அதை நீக்கற்குக் கைலைமலையிலே அத்தாருகநடத்தை யாடிக் காட்டியதாம்.

வீரட்டகாசமாவது, பிரணவப் பொருள்தெரியாதுமயங்கிய பிரமதேவரது சிறையை நீக்கும்படி நாரணன் முதலிய தேவர்கள் வேண்ட, சிவபெருமான் குமாரக்கடவுள் இருக்குமிடத்துக்கு எழுந்தருளிச்சிறை விடுவித்து, அவரைப் பிரணவப் பொருள் வினவியருள, அவர் மூலவேதண்டம என்னுந் திருத்தணிகை க்ஷேத்திரத்திலே அதனுண்மைப் பொருளையுபதேசிக்க, அதுகாரணமாக விரைந்தெழுந்த வீரமேலீட்டாலே அட்டகாசஞ்செய்து அங்ஙன் ஆடிய திருக்கூத்தாம்.

கந்தபுராணம்.

காமருகுமரன்சென்னிகதுமெனவுயிர்த்துச்செக்கர்த்
தாமரைபுரையுங்கையாற்றழுவியேயயனுந்தேற்று
வோமெனவுரைக்குஞ்சொல்லினுறுபொருளுனக்குப்போமோ
போமெனிலதனையின்னேபுகலெனவிறைவன்சொற்றான்.

தணிகைப்புராணம்.

தனக்குத்தானேமகனாகியதத்துவன்
றனக்குத்தானேயொருதாவருங்குருவுமாய்த்
தனக்குத்தானேயருட்டத்துவங்கேட்டலுந்
தனக்குத்தாணிகரினான்றழங்கிநின்றாடினான்.

ஆனந்தத் தாண்டவமாவது, சிவபெருமான் பதஞ்சலி, வியாக்கிரமபாதர் முதலானோர் தரிசிக்க, சிதம்பரத்திலே, கனகசபையிலே, விருதுபாடுவோர் தாளம் முழக்கவும், வாணன் குடமுழாக்கொட்டவும், பிரமன் தாளம்போடவும், திருமால் மத்தளம் அடிக்கவும், திருக்கரத்துள்ள தமருகம் ஆர்க்க, பாம்புகள் இரைக்க, மான் கதற, கொன்றைமாலையில் வண்டினமூரை, பாலசந்திரன் அசைய, கங்கை கோஷிக்க, வேதச்சிலம்பொலிக்க, முயலகன் நெளிய, சிவகாமியம்மையார் அக மிக மகிழ ஆடுந் திருக்கூத்தாம்.

திருப்போரூர்ச்சந்நிதிமுறை.

குடமுழாவாணனீராயிரங்கரங் கொண்டுதுமுதுமெனவேமுழக்க, கொண்டலினிறக்கடவுள்முழவொலிமுழக்கவிரிகோகனகமாளிகையினான், றடமருவுகைத்தாளமொற்றிமுழக்கவந்தமருகர்தொனிமுழக்க, தாரனிமுழக்கமறைநூபுரமுழக்கவிருதாள்கடாளம்முழக்க, வடனதியிசைக்கமணியரவுகளிரைக்கவுமையலறமுயலகனொளிவுற, வாடகமணிச்சபையினடமிழைத்துமைகணபுசெயுமின்பவடிவோன்.

அநவரததிருநடனமாவது சர்வஞ்ஞத்துவ, சர்வகர்த்தத்துவ பதியாகிய சிவபெருமான், பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக்கொண்டு ஆன்மாக்களுக்குப் போக முத்திகளுக்கு நிமித்தம், டமருகந் தாங்குந் திருக்கரத்தினாலே சிருட்டியும், அபயாத்தத்தினாலே திதியும், அக்கினியேந்துந் திருக்கரத்தினாலே சங்காரமும், ஊன்றிய ஸ்ரீபாதத்தினாலே திரோபவமும், தூக்கிய ஸ்ரீபாதத்தினாலே அநுக்கிரகமும் ஆக, மூன்று திருக்கரங்களாலும், இருதிருவடிகளாலும், பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யுந் திருநடனமேயாம்.

போற்றிப்பஃறொடை.

நன்னெறிவிஞ்ஞானகலர்காடுமலமொன்றினையு, மந்நிலையே யுண்ணின்றறுத்தருளிப்—பின்னன்பு, மேவாவிளங்கும்பிரளயாகலருக்குத், தேவாய்மலமிரண்டுந்தீர்த்தருளிப்—பூவலயந், தன்னின்று நீங்காச்சகலர்க்கவர்போல, முன்னின்றுமும்மலந்தீர்த்தாட்கொள்கை—யன்னவனுக், காதிகுணமாதலிறலாய்ந்திருத்தபெருமாழியும.

உண்மைவிளக்கம்.

எட்டுமிரண்டுமுருவானவிலகத்தே, நட்டம்புதல்வாநவிலக்கேள்—சிட்டன், சிவாயநமவென்னுந்திருவஞ்செழுத்தாலே, யவாயமறநின்றாடுவான். "கோற்றந்துடி" எனக்கூறியவற்றானும் அறிக.

பிரதமமகாசங்கார நிருத்தமாவது, பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன், அனந்தேசுரர், சதாசிவன் என்பவர்களால்நடத்தப்படும் பிரமாண்டப் பிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதமமகாப்பிரளயம் என்பவற்றுள் இறுதிக் கண்ணதாம். அஃதாவது, முடிவு காலத்திலே பன்னிரண்டு சூரியர்களும் உதித்து, நூறுவருடம் மழையில்லாமல் பூமியெல்லாவற்றையும் எரித்து நீறாக்கி, அவைகளைச் சுமந்துநிற்கும் ஆதிசேடனையும் பஸ்மஞ் செய்யும்

போது, அதின் பணாமகுடங்களினின்றும் விஷாக்கினி பிறந்து சூரியாக்கினியோடு சேர்ந்து, அச்சேஷனையும, துவாதசாதித்தர்களையும எரித்து நீறாக்க, அவ்வக்கினியினின்றும சத்தமகா மேகங்கள் பிறந்து, நூறு வருடம யானைத துதிக்கைபோல பெருந்துளிமழையைப பெய்யும. அதனுலுணடான சலமே எங்குஞ்செறிந்து மூடிநிறகும. அச்சலமானது தன்னிடத்தே பூமியொடுங்கிநிறக வாயுத்தமபாகாரமாய்விளங்கும. அங்ஙன மிலகும பிரளயத்தை யதினின்றுந் தோற்றிய வடவாமுகாக்கினியெனனும ஊழித் தீ குடித்தெழுந்து ஊழிக்காற்றிலொடுங்கும. அக்காற்று ஆகாயத்தில ஒடுங்கும். அவ்வாகாயம் அகங்கார தத்துவததிலும, அது மகானிடத்திலும், அது பிரகிருதிமாயையிலும, அபபிரகிருதிமாயை அசுத்தமாயையினும, அவ்வசுத்தமாயை சுததமாயையினும், அது பராசத்தியிலும், பராசத்தி சிவத்துள்ளும ஒடுங்க,சிவபெருமானொருவரே சேடித்து விளங்கித திருநடனஞ் செய்யா நிற்பர். அத்திருநடனமே மேற்கூறியதாகும.

கூர்மபுராணம்.

மாநிலம்புனலிலொளிக்குமப்புனல்போய்வன்னியிற்கரக்குமவ்வன்னி, யூனமில்வளியிற்சேருமவவளிபோயுயர்விசும்படையுமவ்விசும்பாங், கேனையவாங்காரத்திடையொளிக்குமாஙகதுமகானிடையெய்து, மானவம்மகான்போயுயர்பிரகிருதிதன்னிடையினிதினினமரும்.

சிவஞானசித்தியார்.

தத்துவமெண்மூன்றுஞ்சென்றான்மதத்துவத்தொடுங்கும்
வித்தையிலொடுங்குமாறுஞ்சிவததினிலொடுங்குமூன்று
நித்ததத்துவமிம்மூன்றுமென்பர்களிரண்டுநின்ற
சுத்தமாஞ்சிவத்தொடுங்குந்தோற்றமுமிதுபோலாகும்.

கந்தபுராணம்.

கடல்விடமுகர்ந்ததொல்லைக்கடவுள்பின்னழிக்குங்காலை
யுடலுயிரகலம்யாவுமொடுங்கியவிடமதன்றே
சுடலையதாகுமந்தச்சுடலைகாணனையசோதி
நடநவில்கின்றவெல்லைநாடருந்தகைமைத்தஃதே.

இவைகளன்றிப் பற்பல இடங்களினும் பற்பல ஏதுவாக நடித்தருளுந்தன்மை நூல்களான் உணர்க. ஆகவே இவ்

வகைத்தாய லயக்கிரக அநுக்கிரககோல நடனக்காட்சியால் உய்த்துணரநிற்கும் உண்மையாவது,புளியைக் கண்டவர்க்கு வாயில் நீரூறுதல்போல, பெருமானாரது திருநடனக் காட்சியைத் தரிசித்தவர்க்கு ஆனந்த பாஷ்பம சொரிதலும், மனவிருள் ஓடலும், ஆனந்தவமுதம் ஊறலு முண்மையாம் என்பதும், அவைகள் பொருந்தப் பெற்றோர் சுத்தாவத்தையை யடைந்து;புறநிலை அகநிலை என்னுங்கருவிகளோடுங்கூடித் தம்மைக் காணபதாகிய நின்மல சாக்கிரத்தையும்,அகநிலைக்கருவிகள்மாத்திரத்தானே கூடிநின்று தம்மைக் காண்பதாகிய நின்மலசொப்பனத்தையும், அவ்விரு நிலைக்கருவிகளையு நீக்கி மனமொழிக்கெட்டாத தம்மை யறிதலாய நின்மலதுரியத்தையும் நீங்கிச் சிவஞானவான்களாவார் என்பதும், சிவபெருமான் அவர்களது இருதயமத்தியே சிதம்பர சிற்சபையாகவும், ஆகாசமே அங்கமாகவும், சுழலுங் காற்றே பெருமூச்சாகவும், பூமியே திருப்பாதங்களாகவும், வடிவு கொண்டு வரதாபயங்கள் விளங்க, வேதமுழக்கஞ் சததிக்க, தசவித நாதங்களும் வாத்தியங்களாக ஒலிக்க, நடனஞ் செய்வார் என்பதும், அந்நடனத்தை அவர்கள் ஞானக்கண்ணினாலே உள்ளபடி தரிசித்து, அத்துவித முற்றிருப்பார் என்பதும், அன்றியும் அகமாகிய ஆன்மப் பிரகாசமே ஞானசபை எனவும், அப்பிரகாசத்துள்ளிருக்கும் சோதியே கடவுள் எனவும்,அவ்வுள்ளொளியின் அசைவே நடனம் எனவுங்கொண்டு, சிவஞானிகள் திருவருளினாலே மும்மலங்களையும் நீக்கி, ஆன்மபோதம் முடிந்த விடத்திலே உதயமாகும் ஆனந்தமாக்கடலிலே முகந்துகொண் டநுபவிக்கிறதே பெருமானார் திருவருள் வடிவோடு நிருத்தஞ்செய்யும் முறையாம் என்பதும் தெளியக் கிடப்பதுகாண்க.

தேவாரம்.

புளிகண்டவர்க்குப்புனலூறுமாபோற்
களிக்குந்திருக்கூத்துக்கண்டவர்க்கெல்லாந்
துளிக்குங்கண்ணீருடன்சோருநெஞ்சத்திரு
ளொளிக்குமானந்தவமுதூறுமுள்ளத்தே.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

விளங்கவெண் ணீறுபூசிவிரிசடைக்கங்கைதாங்கித்
துளங்குநன் னுதற்கட்டோன் றச்சுழல்வளிநெடுமூச்சாகக்
களங்கமி லுருவந்தானேககனமாய்ப்பொலியப்பூமி
வளர்ந்ததாளென்னவுள்ளமன்றெனமறையொன் றின்றி.

மறைமுழக்கொலிப்பத்தானேவரதமோடபயக்கைகண்
முறைமையினோங்காசமுரசெனக்கறங்கவெங்குங்
குறைவிலாவணிநிறைந்துகோதிலாநடனஞ்செய்வான்.

உண்மைவிளக்கம்.

மோனந்தமாமுனிவர்மும்மலத்தைமோசித்துத்
தானந்தமானிடத்தேதங்கியிடு—மானந்த
மொண்டருந்திநின்றாடலகாணுமருண்மூர்த்தியாய்க்
கொண்டதிருவம்பலத்தான்கூத்து.

இஃதன்றிச் சிலர், சிவமூர்த்தி கௌரிபீட சத்திரூப கேடயத்தின்மேல் நின்றகோலமாகவும் உட்கார்ந்தவடிவமாகவும் எழுந்தருளி, அசைவுத்தாண்டவத்தால் ஓங்காரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு பிரமஞானத்தையும், குதிக்கும் நடத்தால் அகாரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு ஈஸ்வரஞானத்தையும், சாயும் ஆடலால் உகாரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு சத்திஞானத்தையும், அசைவற்று நிற்பதனால் மகாரவட்டங்குறிக்கபபட்டு ஆன்மஞானத்தையுங் காட்டி, ஆன்மஞானனுக்கிரகம், சத்திஞானனுக்கிரகம், ஈஸ்வரஞானனுக்கிரகம், பிரமஞானனுக்கிரகம் ஆகிய நான்குவித அநுக்கிரகங்களையும் அறிவில் விளங்க உணாத்தி, சன்மபந்தம், கன்மபந்தம், விருத்திகுணபந்தம், அபிமானபந்தம், அவிவேகபந்தம, தொந்தார்த்தபந்தம், விடயபந்தம், வாசனைபந்தம் முதலாய பந்தசத்தி யகலும்படி தூரத்தி, அடியார்களிடத்திலிருந்து பந்தம் யாவையும் பறித்துத் தம்மைப் போலாக்கும் உண்மையை லயக்கிரம அநுக்கிரக கோலத்தாற் காட்டுவர் எனபதும், இதனாலேயே இக்காட்சி பந்தம்பறி எனப்பெயரும் பெறும் எனவுங் கூறுப.

பதினோராநாள்விழா.

நடராஜ, தியாகராஜ மூர்த்ததரிசன கோலம்.

பதினோராநாளிலே பஞ்சகிருத்திய ஏகவிஸ்வ விராட்டீஸ்வர நடேசமூர்த்தி கோலமாய் எழுந்தருளி,ஈஸ்வரத்துவ

சர்வ ரகசியத்தையும், தியாகராஜகோலத்தால் ஆன்மா,பிரம ஐக்கியமாகும் முத்திகோலத்தையுங் காட்டும் என்ப.

இங்ஙனமுள்ள பதினொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்களுள்ளே, முதல் ஐந்துநாள் உற்சவம், தோற்றக்கிரம பஞ்ச கிருத்தியம விளக்கல காரணமாகவும், பின் ஐந்துநாள் உறசவம், லயக்கிரம பஞ்சகிருத்திய விளக்கங் காரண மாகவும, இறுதியில் உள்ள ஓர் நாள் உற்சவம், மோக்ஷப்பிராப்தி உணர்த்தல் காரணமாகவுஞ் செய்யப்படும என்ப.

மற்றைய இருபத்தொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்களுள்ளே முற் பதினாறுநாள் உற்சவம், சோடசகலாதரிசன நிமித்தமாகவும், பின் நாலுநாள் உற்சவம, சதுர்தாரக பிரமக் காட்சி நிமித்தமாகவும, இறுதியான ஓர்நாள் உற்சவம, சீவ சிவைக்கிய முத்திவிளக்கங் காரணமாகவுஞ்செய்து, முத்தியடைக் கினபுற்று வாழ்வார்கள்.

இதுகாறும் நாம் கூறியவாற்றானே, உலகமானது, சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்தத்துவ முழுமுதற்பொருளாகிய ஓர் பதியை முதலாக உடையது எனபதும், அப்பதியின் உண்மையிலக்கணங்களைக் குறைவற விளக்குவதாய், பரமுதறியளிப்பதாய், விசேடமாய் ஒளிர்வது "சிவன்" என்னுந் திருநாமம் என்பதும், அது கடவுளுக்காக தன்மையும், அக்கடவுளாகிய சிவத்தினது திருவடித்தெப்பமே சனனசாகரத்தைக் கடப்பித்து முத்தியென்னும் பேரின்ப நிலைக்கரையில் உய்க்கும் என்பதும், அத்தெப்பத்தையடையுஞ் சமயம,வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயமாம் என்பதும், அச்சமயம சரியை முதலாகிய நான்கு மார்க்கங்களைக் காட்டும் என்பதும், அவற்றுள் முன் வழியாய்,முத்திக்குச் சாதனமாய் விளங்குவது சரியாமார்க்கம் என்பதும், அதன்புண்ணிய கர்மங்களுள் க்ஷேத்திராலய உற்சவ சேவாதிகளே விசேட சிவ தர்மம் எனபதும், அவைகளின் பிரபாவ உண்மைகள் இவையென்பதும், ஒருவாறு தொகுத்து விளக்கப்பட்டமையால், சிவன், க்ஷேத்திரம்,ஆலயம், மகோற்சவாதிகளின் உண்மைப்

பிரபாவங்களை உய்த்துணரல் பேரறிவுடையோர் கடனாம். இங்ஙனமாக யாவரும் இவ்வுண்மைகளை அறிந்து, மெய்யன்புடனே அவ்வழியினின்றொழுகி, சிவஞானமடையப் பெற்று, அந்தமிலின்பத் தழிவில வீடான பிறவா முத்தியடைந்து இனிதுவாழவும், இந்நூல் நன்னூலாய் இனிதோங்கி நிலவி நிலைக்கவும, சீருந்துணைத்திருவாய் இருக்கும, அகண்டாகார நித்த வியாபக சர்வானுக்கிரக பரப்பிரம பரஞ்சோதிப்பிழம்பாகிய சிவதநப்பெருமானது திவ்விய பொருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றிநிறைந் தோங்கி
யிலகுசிவன் றாள்வாழ்க வே.

என்னையாருடையகதிரைவேன்முருக
னின்னடிக்கமலம்வாழியே
மின்னைநேரிடையவமரகுஞ்சரிக
வின்னலந்திகழுநீண்மெயா
என்னையாருடையதிருவடித்தளிர்கள
வாழிவாழிமயில்கோழிவேல்
முன்னையாரருளினருமையின்புதவி
முற்றிந்நூனமிகவும்வாழியே.

முற்றிற்று.

உ

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௩௧	௨௧	வரட்	வாட்
௪௪	௩0	வாக்யையாற்	வாக்கையாற்
௫௨	௯	பிரிதிவி	பிருதிவி
௫௯	௧௧	சத்தாதுக்ளும்	சத்ததாதுக்களும்
௮௮	௩௩	கலன்க	கலன்
௯௩	௨0	துருணர்ச்சி	துயிருணர்ச்சி